

Không Phải Chúng Ta Chia Tay Rồi Sao

Contents

Không Phải Chúng Ta Chia Tay Rồi Sao	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48

Không Phải Chúng Ta Chia Tay Rồi Sao

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, 1×1, HENhân vật chính: Phong Cảnh x Kỉ TầmEdit: ZenoKỉ Tầm mặc áo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-chung-ta-chia-tay-roi-sao>

1. Chương 1

Kỉ Tầm mặc áo cử nhân, trên mặt là nụ cười thản nhiên cho thấy hiện tại tâm tình cậu rất tốt. Sắp tốt nghiệp, Kỉ Tầm mấy tháng trước đã tìm được công việc rồi, chỉ chờ lấy bằng, làm một buổi liên hoan chia tay nữa là có thể đến công ty rồi.

Mặt khác, đối với việc đến dự buổi liên hoan chia tay này với Kỉ Tầm cũng là việc vui, đó là có thể chính thức ở bên Phong Cảnh.

Lễ Tốt nghiệp ở trường Đại học cử hành đơn giản, chỉ có mấy vị lãnh đạo lên đọc diễn văn chia tay, Kỉ Tầm nghe phát buồn ngủ, mơ hồ như đang trên mây, buổi tối còn phải đi liên hoan nữa. Nhưng đến khi lễ tốt nghiệp gần kết thúc, bài ca của trường được bật lên, Kỉ Tầm lại thấy có chút nao nao.

Bốn năm đã nhanh chóng trôi qua. Bốn năm trước, cũng tại hội trường này, cũng trong giai điệu này, cũng là vị hiệu trưởng tóc bạc kia hiền lành nói qua micro: Hoan nghênh các tân sinh viên của trường.

Kỉ Tầm hơi nghiêng người, quả nhiên tên kia ngồi sau mình phía bên phải, mặt không chút thay đổi, không biết là thờ ơ hay nghiêm túc. Kỉ Tầm quay người lên, cảm thấy có chút không hiểu được, năm đó sao mình lại coi trọng cái con người không có tình thú, tướng mạo lại bình thường kia chứ? Người kia chỉ có ưu điểm duy nhất là thân thể rắn chắc, con người thành thật, thành thật đến mức làm cho người ta cảm thấy chán nản!

Kỉ Tầm lau mồ hôi trên trán, bài hát cũng xong rồi, sao còn không cho về chứ? Có một cái lễ tốt nghiệp mà lâu quá vậy.

Cuối cùng cũng rời khỏi không khí đầy áp lực của hội trường, Kỉ Tầm hít thở sâu, mấy bạn học đang cười nói vui vẻ chụp ảnh, nắng tháng bảy chiếu thẳng xuống người cậu, xuyên qua lớp áo, đến làn da, trong miệng cũng cảm thấy khô nóng khó chịu.

“Muốn uống nước không?”

Kỉ Tầm ngược mắt, Phong Cảnh cầm trên tay một chai nước khoáng, vẫn là vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn mình, Kỉ Tầm lắc đầu.

Luôn như vậy, sao anh lại lễ mễ như thế chứ?! Em cũng không phải là trẻ con chưa biết gì cần anh chăm sóc! Bên nhau hai năm, ban đầu còn thấy quái thú có chút tình thú, nhưng khi cảm giác mới mẻ qua đi, Kỉ Tầm đã sớm không còn kiên nhẫn với sự chăm sóc thái quá của đối phương, nhưng cậu vẫn định để đến khi tốt nghiệp mới nói chia tay, với tính tình của Kỉ Tầm, đã sớm cho Phong Cảnh một lời cảm ơn rồi đi.

Phong Cảnh vẫn đứng trước mặt Kỉ Tầm, không có dấu hiệu nào là muốn rời đi cả, Kỉ Tầm cũng không thêm để ý đến anh, đi tìm ba tên cùng phòng chụp ảnh chung, bốn đại nam sinh đứng trước hội trường nghe rằng cười như mấy tên ngốc.

Phong Cảnh đứng bên cạnh chờ cậu chụp ảnh xong xuôi, sau đó quay sang bạn học cầm máy ảnh nói: “Chụp cho hai đứa tớ một kiểu đi.” – Nói xong liền đi đến bên người Kỉ Tầm. Lần đầu tiên ở chỗ đông người, cánh tay dài ôm lấy cổ Kỉ Tầm, đầu dựa vào nhau, đáng tiếc, Phong Cảnh vẫn duy trì khuôn mặt vô cảm kia, chẳng hợp với tình huống lúc này một chút nào.

Gió mùa hè thổi tới mang theo cả hơi nóng, Kỉ Tầm không được tự nhiên kéo tay Phong Cảnh, nhẹ nhàng nói: “Phong Cảnh, tái kiến.”

Trong canteen náo nhiệt, Kỉ Tầm chọc chọc miếng cá trong bát, mùa hè quả là mùa của bệnh kén ăn.

“Không muốn ăn?” – Giọng Phong Cảnh cứng nhắc, đại khái cũng nghe được ý tứ xuất quan hoài.

“Không muốn ăn?”

“Anh đi mua đồ uống?”

“Chính là không muốn ăn.” – Kỉ Tầm khẩu khí không tốt lắm, buông đĩa xuống.

“Vậy không ăn.” – Phong Cảnh ăn sạch đồ trong đĩa – “ Khi nào đói bụng thì ăn sau.”

“Phong Cảnh.”

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Kỉ Tầm cảm thấy chuyện hai người chia tay khi tốt nghiệp là chuyện cả hai đều hiểu rõ. Một người tiếp tục làm nghiên cứu, một người vượt nửa thành phố làm việc trong một công ty, hai người như vậy, còn có giao điểm nào đây?

Nói khó nghe, chính là muốn lên giường, còn phải mấy vài giờ đi đường. Hai nam nhân, gắn bó với nhau hai năm, dưới tình huống thế này, tình cảm không lạnh nhạt mới lạ.

Cho nên Kỉ Tầm nghĩ, khi tốt nghiệp thì chia tay, hai người đều đồng ý không được thì thôi. Nói thật, trừ bỏ giống quần gia độc thức mình, Kỉ Tầm thấy Phong Cảnh chẳng có chút nào yêu cậu cả.

Thật buồn cười, nhớ lại năm đó, là chính mình mặt dày mày dạn theo đuổi đối phương.

Kỉ Tầm nhanh chóng kéo những suy nghĩ vui vẻ về, đối mặt với vấn đề cần giải quyết.

Người ngồi đối diện cậu lúc này hiển nhiên là không có loại cảm nhận này.

Hai người giống nhau, quan tâm từng tí, cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí còn bao dung nhường nhịn giống nhau, giống như.... giống như bọn họ không thể phân biệt.

Kỉ Tầm nghĩ nghĩ, vẫn nói một câu “Không có gì”. Chính mình còn không có hứng trí ở cái trường mình đã học bốn năm này, ngay tại canteen đầy người này, công khai thảo luận vài vấn đề cùng người yêu đồng tính luyện ái của mình.

Cho nên Kỉ Tầm đứng dậy, thuận tiện buông một câu: “Buổi tối khoa anh đi hội họp à? Xong thì gọi điện cho em, chỗ cũ.”

Phong Cảnh đứng lên theo Kỉ Tầm, khẽ gật đầu: “Được.”

Chỗ cũ, chính là khách sạn nhỏ gần không xa trường học lắm, chỉ cần đăng kí giao tiền là được thuê phòng, là chỗ hai người đã rất quen thuộc.

Đóng cửa bật đèn, Phong Cảnh dường như đã rất quen thuộc tìm đến môi người kia, hai người kéo đẩy nhau ngã xuống giường.

2. Chương 2

Hôn môi, âu yếm, tiến vào.

Theo kích tình đến bình tĩnh, rất quen thuộc. Bất luận là thân thể cùng phản ứng khi động tình. Đúng là loại sự tình này cũng không có sai lầm, khi làm thì thấy vui sướng, khi làm xong lại thấy hư không.

Thiếu cái gì đó???

Kỉ Tầm đẩy Phong Cảnh ra, hai năm qua, người này có thể biết làm thế nào khiến mình thỏa mãn, cũng học được cách điều chỉnh tiết tấu lẫn tốc độ, khiến cho hai người đều sướng khoái.

Mà năm đó, khi chặt vật không chịu nổi, xấu hổ nhưng không cam lòng chịu đựng, nóng lòng muốn thử, dần dần hình thức cũng thuần thực.

Hóa ra khi tình cảm đã mất, thân thể vẫn còn có thể thỏa mãn được, chỉ là trong lòng cảm thấy trống rỗng mà thôi. Kỉ Tầm nằm đó, hai mắt mở to nhìn trần nhà.

Phong Cảnh như bao lần trước, tiến đến nhẹ nhàng hôn cậu, từ cổ đến vai, lưu luyến ở vai trái, Kỉ Tầm mở miệng.

“Chắc là anh cũng biết rồi chứ?”

“Cái gì?” – Phong Cảnh không dừng động tác, hỏi lại.

“Tốt nghiệp xong thì chia tay đi.”

Cổ nhiệt năng trên vai biến mất, Phong Cảnh dường như không dám tin vào tai mình, cả người cứng lại, thậm chí còn bầu chặt vào vai phải Kỉ Tầm.

“Anh không phải là hoàn toàn không nhận ra đấy chứ?” – Kỉ Tầm không kiên nhẫn muốn thoát khỏi bàn tay trên vai mình.

Phong Cảnh ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, gắt gao: “Anh vẫn nghĩ chúng ta sẽ mãi mãi thế này cho đến già.” – Phong Cảnh bình thường nói chuyện cứng nhắc, lúc này thanh âm rắn rỏi, mang theo một chút ôn nhu, nghe quả thực có chút quý dị.

Hai người nằm trên giường, rõ ràng là thư thế thân mật nhất của hai người yêu nhau, rõ ràng là một khắc trước vẫn ở nơi sâu nhất của thân thể tiếp xúc trao đổi, vậy mà giờ phút này lại nói lời chia tay.

Kỉ Tầm cảm thấy mình chưa từng nhẫn tâm như thế bao giờ, nhưng miệng lại nói ra những lời quả thực là tàn nhẫn nhưng lại hợp tình hợp lý: “Phong Cảnh anh đừng có nói là bản thân anh vốn thích nam nhân, nếu không ngày xưa theo đuổi anh không khó khăn như vậy, hiện tại chúng ta đều tốt nghiệp, không phải là cơ hội để cho anh có thể trở lại bình thường sao? Chẳng lẽ anh định cả đời kết hôn, không cần con cái sao?”

Phong Cảnh gắt gao ôm lấy bả vai Kỉ Tầm, một lúc sau mới nói: “Kỳ thật là anh đã dự tính như thế.”

“Đừng choáng váng.” – Kỉ Tầm cảm thấy có chút phiền toái, không thể thoát khỏi cái ôm gắt gao của người này – “Anh thực nghĩ chúng ta có thể tiếp tục sao? Em đi làm còn anh nghiên cứu, cách nhau nửa thành phố, mỗi ngày anh đến tìm em hay em đi tìm anh đây? Yêu xa như vậy chúng ta có thể giữ được không đây?”

Phong Cảnh không nói lời nào.”

“Hơn nữa, nói thật, chúng ta còn yêu nhau không?” – Cảm tình có lẽ đã sớm mất rồi, nếu không sao hiện tại rõ ràng đang dựa vào nhau mà vẫn chưa thấy đủ, Kỉ Tầm nhẹ nhàng – “Hảo tự hảo tán đi.”

Kỉ Tầm là người như vậy, khi theo đuổi thì dốc toàn lực, khi chia tay cũng tuyệt không níu kéo. Hiện tại, Kỉ Tầm đơn phương phán định tình yêu đã chết, hai người đều có tương lai riêng.

Tốt nghiệp kéo theo bao nhiêu việc bề bộn, thủ tục chuyển chỗ ký túc, cái gì nên bỏ thì bỏ, có thể giữ thì giữ. Phong Cảnh thuộc loại được giữ lại trường để nghiên cứu, là người nhàn rỗi nhất trong lúc này, các thủ tục đều là do bên giáo vụ giải quyết, chỉ cần đến ký túc xá sinh viên chuyển đồ sang bên ký túc xá cho nghiên cứu sinh là xong.

Nhưng mà hiện tại Phong Cảnh đang rối tinh rối mù lên, lấy được đề tài nghiên cứu, cả mùa hè không nói, đến khi tốt nghiệp vẫn còn làm việc, Phong Cảnh cũng hoàn toàn dồn hết tâm tư vào nghiên cứu, khiến cho mọi người tìm không thấy y.

Mà Kỉ Tầm lại thuộc dạng sinh viên năng động, hay tham gia các hoạt động xã đoàn, nên đến thời điểm tốt nghiệp là lúc nơi nơi gọi đi ăn cơm chia tay. Kỉ Tầm vốn thích uống rượu, trường hợp này là đến góp vui, thế nên đêm nào cũng say khướt.

Chuông điện thoại vang lên, Kỉ Tầm nghe điện thoại, không nghĩ ngợi kêu lên: “Tôi đi ăn cơm, sẽ về ký túc.”

Bên kia trầm mặc một hồi, sau đó là thanh âm của đội trưởng: “Kỉ Tầm, mai nhớ đến chuyển hồ sơ của cậu.”

Kỉ Tầm thanh tỉnh một chút, đáp ứng. Treo máy rồi mà cậu vẫn còn hoảng hốt, tiếp điện thoại nhiều nên thành thói quen, theo bản năng trả lời như khi hai người còn hòa bình, cứ nghĩ là người kia gọi điện hỏi xem mình đã ăn cơm hay chưa.

Thời gian hai người bên nhau, bất kể thế nào, Phong Cảnh vẫn thế.

Hiện tại người kia cũng ngừng việc quan tâm, hơn nữa, từ khi chuyển phòng đi, y không hề liên hệ gì với cậu. Kỉ Tầm đột nhiên thấy không vui, loáng thoáng, cảm thấy như là mình đã mất đi cái gì đó, có điểm hơi phiền muộn cùng luyến tiếc.

Tốt lắm, không cần, có thể là y cũng đã chấp nhận việc hai người đã chia tay. Vốn đang định nghĩ đến tên kia cũng giống mình, ít nhất cũng có thể đợi đến tận ngày tốt nghiệp mới có thể chia tay, hiện tại, có thể thấy y còn rõ ràng hơn mình, nói chấm dứt là dứt luôn. Kỉ Tầm tựa như trút bỏ được gánh nặng, thở phào một hơi, tình cảm là cái chết tiệt gì chứ, thực là chả có gì tốt đẹp.

Bữa cơm cuối cùng trước khi tốt nghiệp là việc vô cùng trọng đại, ăn xong bữa này, hôm sau mọi người đường ai nấy đi. Ở đây, Kỉ Tầm nhìn thấy Phong Cảnh một lần, bất quá ở ký túc xá cũng gặp thoáng qua, khi ấy Kỉ Tầm còn nói câu ‘Đại ân nhân a’, kết quả là Phong Cảnh liền nâng đôi mắt toàn tơ máu dừng lại trên người cậu vài giây, hơi gật đầu, lại tiếp tục đi mất.

Kỉ Tầm nhìn theo bóng dáng đó đi khuất nói thầm, mới có vài ngày không gặp, mà tinh thần y đã kém đi rất nhiều, giáo sư BT* của y quả nhiên là áp bức đệ tử, Kỉ Tầm cảm khái, chỉ mong kiếp nghiên cứu sinh của y không quá thống khổ.

*BT: Biến thái thì phải, mình cũng không chắc lắm

3. Chương 3

Bữa cơm tốt nghiệp tổ chức tiệc rượu, trong hội trường lớn, trên màn hình là các hoạt động trong bốn năm qua, kèm với những hình ảnh đó là một ca khúc rất thanh thoát.

Kỉ Tầm uống khá nhiều rượu, trường hợp này là ăn ít, cơ hồ đến thời điểm kết thúc, mới thấy thân ảnh quen thuộc vội vàng tới. Mọi người đến đây đại đa số đều mặc tây trang, người này chắc lại từ phòng thí nghiệm đến đây luôn, trên người chỉ mặc một chiếc áo màu lam, quả thực là ketch cỡm so với bầu không khí lúc này.

Kỉ Tầm dời ánh mắt, tiếp tục cười nói cùng bạn bè xung quanh.

Vừa cảm giác ánh mắt có chút tan rã, chén rượu trên tay Kỉ Tầm bị người khác lấy mất.

“Làm gì thế?” – Kỉ Tầm khẩu khí không tốt hỏi người đó, xoay người nhìn lại, mới phát hiện đây không phải là oan gia của mình sao.

“Đừng uống nữa, uống nữa tối sẽ khó chịu.” – Phong Cảnh giống như là rất mệt mỏi, bắt đầu dĩn nhu nhu mũi thở.

Trước đây có xem phim ‘Hương soái truyền kỳ’, cảm thấy nhân vật Sở Lưu Hương trong đó có động tác nhu mũi rất chi là đẹp trai, cũng không ý thức được biến thành thói quen của bản thân, Kỉ Tầm nhớ mang máng Phong Cảnh nói thế cho mình.

Chỉ cần chính mình không hỏi, không nghe, không thấy, y có thể ngậm miệng không đề cập đến, một khi bị hỏi tới thì không biết sẽ không nói. Cái tên Phong Cảnh này, có đôi khi thực sự là bằng phẳng đến phát sợ. Không giống Kỉ Tầm, rõ ràng là có chuyện như thế thôi, nhưng có đôi khi phải nhiều mấy vòng mới nói cho đối phương.

Kỉ Tầm không phản bác, ngoan ngoãn giao chén rượu đi tìm đồ ăn.

Tiệc rượu kết thúc là tiết mục truyền thống của trường, toàn bộ nam sinh đứng dưới ký túc xá nữ hát vang ba ca khúc, đương nhiên là ba ca khúc này không được lưu hành một cách công khai. (Nhạc chế)

Mấy trăm nam sinh rống xong rồi, lão đạo di về ký túc xá, đây là đêm cuối cùng bọn họ còn được ở lại trường. Còn về phần đêm nay làm gì, đương nhiên là mặt trượt rồi, đây là đêm duy nhất trong bốn năm quản lý buồng lông.

Phong Cảnh bước nhanh về phía trước, kéo Kỉ Tầm lại.

“Làm gì thế?” – Hai mắt Kỉ Tầm vô thần, quay đầu dờ dẩn đầy nghi hoặc.

Phong Cảnh trầm mặc một chút, rồi hỏi: “Hiện tại đã tính là tốt nghiệp chưa?”

Kỉ Tầm không rõ, chỉ ngây ngốc trả lời: “Tính rồi, sáng mai liền chia tay.”

Phong Cảnh suy tư một lát, giống như là cân nhắc lựa chọn từ ngữ: “Như vậy, mai mới tính là tốt nghiệp được không?”

Kỉ Tầm lại càng không hiểu, chỉ ngây ngốc gật đầu tiếp: “Mai thì mai.”

“Vậy đêm nay anh vẫn còn là bạn trai của em.” – Ánh mắt Phong Cảnh có chút sáng lên, dắt Kỉ Tầm đi.

Kỉ Tầm tuy đã say rượu, nhưng ý thức vẫn còn chút mơ hồ, không cho Phong Cảnh dẫn đi: “Uy, muốn đi đâu?”

“Không về ký túc xá.” – Phong Cảnh nắm tay cậu dẫn đi. Đêm mùa hạ, côn trùng kêu vang liên tiếp, hơi lạnh trong gió đêm thổi đến nhưng bàn tay vẫn tràn đầy mồ hôi, Phong Cảnh lại nắm chặt tay dẫn người đi.

Đi đến sân thể dục Phong Cảnh dừng lại, nhéo bàn tay trong tay mình: “Em còn nhớ rõ sân bóng kia không?”

Đền đường heo hắt chiếu vào sân bóng trống trơn, Kỉ Tầm nghĩ tới, đó là nơi hai người nhìn nhau lần đầu tiên.

Phong Cảnh chơi bóng rất được, Kỉ Tầm thì kĩ xảo không có, vốn là bên bóng rổ sang, chuyện đó mới chỉ ba năm trước thôi, mà sao lại có cảm giác lâu lắm rồi, đến mức mà người ta thấy có một chút hương vị hoài niệm.

Đi vòng quanh đường chạy, bóng đêm bao trùm xung quanh có chút khiến người ta sợ hãi, nhưng cũng khơi lên đầy bí ẩn.

Cuối cùng thì Phong Cảnh cũng buông tay Kỉ Tầm, yên lặng ngồi xuống dãy ghế gỗ trên khán đài, dưới ánh sáng mờ ảo, thân hình cao lớn kia bị bóng đêm che khuất, lần đầu tiên Kỉ Tầm cảm thấy người kia dường như là.....thương tâm.

Gió đêm thổi tới, lạnh lạnh. Phong Cảnh cuối cùng cũng đứng lên.

“Trở về sao?” – Chân Kỉ Tầm có chút run rẩy.

Phong Cảnh hồi lâu mới lắc đầu: “Chỗ cũ.”

Kỉ Tầm như tên ngốc nhìn Phong Cảnh, cậu cuối cùng cũng đầu hàng, thở dài: “Được, anh giờ vẫn là bạn trai em.”

Hai người đi dọc theo vườn trường vắng vẻ ra phía cổng, ngày xưa, thường là Kỉ Tầm lú lú, Phong Cảnh tỉnh táo tiếp lời, giờ phút này, có lẽ Kỉ Tầm cũng không còn khí lực lẫn hứng thú, hai người cứ thế trầm mặc đi ra khỏi cổng trường.

Thật trùng hợp, phòng lần này cũng chính là căn phòng lần trước. Kỉ Tầm đẩy cửa đi vào: “Em đi tắm trước.”

Phong Cảnh ngồi trên giường cầm điều khiển từ xa đối tới đối lui, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía cửa phòng tắm đã đóng. Trước kia Kỉ Tầm tắm rửa không bao giờ đóng cửa, cậu ấy sợ mình sẽ chạy mất.

Phong Cảnh cứ như vậy chờ đến khi Kỉ Tầm tắm xong đi ra.

Nằm trên giường hồi lâu Kỉ Tầm vẫn không thấy có sức nặng áp lên người mình, không phải người này muốn thuê phòng sao???!! Kỉ Tầm quay đầu khiển trách nhìn Phong Cảnh.

Phong Cảnh coi như không nhìn thấy ánh mắt đó của cậu, đưa tay ra chậm rãi vuốt tóc cậu.

Kỉ Tầm ngạc nhiên hỏi: “Cho tới giờ em vẫn chưa từng thấy anh ôn nhu như vậy.”

“Ôn nhu một chút không tốt sao?”

“Cũng được.”

“Kỉ Tầm.”

“Àn?”

“Nếu, nếu anh có thể sửa, anh có còn cơ hội không?”

“Sửa cái gì? Cơ hội gì?” – Phong Cảnh vẫn tư thái không muốn làm gì, Kỉ Tầm thì mặt rã rời rồi.

Phong Cảnh đột nhiên kề sát vào tai cậu: “Kỉ Tầm, anh sửa, anh biết anh không nói ra, cũng không biết phải đối xử với em như thế nào mới gọi là tốt, nhưng để anh thay đổi được không? Chúng ta không cần chia tay được không?”

Kỉ Tầm cũng cảm thấy bất ngờ, người yêu của cậu hai năm qua lần đầu tiên nói những lời tâm tình kiểu này, dùng ngữ khí khẩn cầu, khiến Kỉ Tầm cảm thấy có chút không thể chấp nhận được.

“Phong Cảnh, anh có biết vì sao chúng ta chia tay không?”

“.....”

“Kí túc của chúng ta, ba tên kia khi tốt nghiệp đều cùng bạn gái ầm ĩ, tương lai không thể biết trước được, khoảng cách lại càng làm con người cô đơn hơn, chia tay khi tốt nghiệp là điều quá rõ ràng, đừng cố kéo dài rồi lại thành tâm bệnh.” – Kỉ Tầm dùng ánh mắt chua xót nhìn Phong Cảnh – “Phong Cảnh, cùng anh trải qua khó khăn này, thực sự, em không có niềm tin.”

“Hơn nữa, hai năm qua, em thực không thể hiểu tình cảm giữa chúng ta là gì. Phong Cảnh, em thấy anh không yêu em, em giống như là vật sở hữu của anh, được anh nhận rồi chăm sóc.” – Kỉ Tầm tiếp tục nói, những chất chứa trong lòng được bộc lộ – “Nếu không phải như vậy, cho tới hôm nay, vì sao em lại cảm thấy không kiên nhẫn với quan hệ của chúng ta. Có lúc em đã nghĩ, lúc trước em mặt dày theo đuổi anh là sai lầm, hai năm, bao nhiêu nhiệt tình khi xưa đã bị thời gian làm nguội rồi.”

“Không phải!” – Phong Cảnh có chút gian nan phản bác – “Anh.....”

Kỉ Tầm thở dài: “Phong Cảnh, nếu có thể, anh thử thích con gái đi, làm cho anh thích con trai là lỗi của em.” – Kỉ Tầm cười khổ – “Cũng chỉ có em mới cho là anh chỉ có thể thích ứng với nam nhân, nghĩ anh cũng giống như em. Nhưng anh không thích em, em cũng không thích giống tiểu động vật bị anh quản thúc, thực sự rất phiền. Chia tay đi, tốt cho cả hai.”

Phong Cảnh giống như bị nói trúng tim, không nói được gì tiếp.

“Muốn làm không? Nếu không thì em ngủ đây.”

“Em ngủ đi.” – Phong Cảnh cúi đầu hôn lên trán cậu – “Ngủ ngon, em yêu.”

Hôm sau, Phong Cảnh giúp Kỉ Tầm chuyển đồ từ kí túc xá lên taxi để chuyển đi.

“Em có thể tự mình làm được.” – Kỉ Tầm cảm thấy có điểm không được tự nhiên, người này giám sát mình nhiều quá thành thói quen rồi.

Phong Cảnh không để ý đến cậu, nhanh nhẹn giúp thu xếp, chuyển đồ r axe.

Xe chuyển bánh, người đưa tiễn cũng dần dần ở lại phía sau, đến khi quay đầu nhìn không thấy đâu nữa, Kỉ Tầm mới thở phào nhẹ nhõm: cuối cùng thì cũng đã ra trường, cũng rời khỏi người kia.

Ngay sau đó, tiếng chuông di động vang lên, Kỉ Tầm mở ra, trên màn hình là một tin nhắn chưa đọc, Kỉ Tầm mở tin.

‘Phải biết tự chăm sóc bản thân cho tốt.’ – Phong Cảnh.

Đồ ngốc, anh không nói em cũng biết. Kỉ Tầm tức giận. Thời điểm hai người chia xa, một loại cảm giác mất mát trào dâng trong lòng, khiến sống mũi cậu, cay cay. Kỉ Tầm vẫn nghĩ mình đủ dũng cảm, không sợ sẽ nhất thời luyến tiếc, nhưng tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nhưng, giờ phút này, cậu cảm thấy có chút gì đó mơ hồ không xác định.

Lại có tin nhắn, Kỉ Tầm mở ra.

‘Nghiên cứu sinh phòng 1427, đi vào cửa chính rẽ phải là đến. Kỉ Tầm, có việc thì tìm anh.’ – Phong Cảnh.

Bác lái xe trung trung tuổi thấy cậu xem tin nhắn thì cười ha ha: “Bạn học lưu luyến nhau phải không? Năm nào tốt nghiệp cũng vậy, tôi còn gặp người khóc lóc sụt mướt mãi đấy.”

Kỉ Tầm ngẩng đầu, nhẹ nhàng phụ họa: “Đúng vậy, lưu luyến.”

4. Chương 4

Nơi Kỉ Tầm ở là ký túc xá được công ty cấp cho, ngày đầu tiên đến công ty không phải đi làm, nên cậu đi dạo khắp công ty một vòng, tiện thể làm quen với đồng nghiệp.

Tối nay theo thông lệ là buổi liên hoan chào đón người mới, Kỉ Tầm luôn thích giao thiệp với mọi người, sống thoải mái, thế nên đã quen được mấy đồng nghiệp mới.

Công việc của Kỉ Tầm với ngành cậu học không có liên hệ gì lớn lắm, nhưng lại có liên quan đến các hoạt động xã đoàn, xã hội mà hội đại học cậu hay tham gia. Khi phỏng vấn lần kí hợp đồng đều rất thuận lợi, quả thực là Kỉ Tầm không quen đối mặt với một công việc mới vất vả mà lại không chuẩn bị tâm lý.

Ban đầu coi như là cũng được, mấy đồng nghiệp mới làm việc chung cũng coi như là hợp nhau, nhưng mà Đan Chính, sếp trực tiếp của Kỉ Tầm, là một nữ nhân độc thân ba mươi tuổi, luôn nhìn người với ánh mắt lạnh băng, tác phong làm việc rất cố chấp nhưng lại rất kiên trì.

Kỉ Tầm luôn có điểm tự phụ về kĩ năng xã giao của bản thân, cuối cùng thì cũng gặp trở ngại, Bất kể cậu cọt nhả hay tao nhả, vị sếp kia vẫn đặt hiệu suất làm việc lên đầu, bà quy định thế nào thì phải là như thế.

Hừ, cái này không phải là đả kích tính sáng tạo của nhân viên sao!?

Kỉ Tầm ngồi trước bàn làm việc, dựa vào ghế, lấy di động ra hăm hực nhắn tin ‘Chết tiệt, vợ phải bà sếp già đang thời kì tiền mãn kinh!’ rồi gửi đi. Tốc độ nhắn tin của Kỉ Tầm rất nhanh, nguyên nhân là do thói quen thường xuyên online.

Gửi tin nhắn rồi, điện thoại báo kết quả, cậu mới giật mình nhận ra, tin nhắn gửi cho Phong Cảnh. Đây là thói quen, thói quen đem tất cả những gì bức xúc xả ra với người kia đầu tiên.

Kỉ Tầm yên lặng ngồi trong chốc lát, không có hồi âm.

Kỉ Tầm bắt đầu tỉnh táo lại, một vị đồng nghiệp đứng đắn vươn người qua, mỉm cười hỏi: “Kỉ Tầm, lại bắt phải làm lại?”

Kỉ Tầm buồn bực gật gật đầu.

Đồng nghiệp trấn an cậu: “Không sao đâu, bà ấy vốn thế mà, nghe nói sắp tới công ty sẽ điều bà ấy tới chi nhánh khác, cố gắng nhẫn nhịn đi.”

Kỉ Tầm cảm kích gật đầu.

“Phụ nữ ba mươi tuổi rồi còn chưa kết hôn.” – Vị đồng nghiệp kia còn chưa nói hết, tiếp tục buồn dưa lê – “Cậu đoán xem là tại sao?”

Kỉ Tầm cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút.

Xóa văn bản cũ đi, mở văn kiện tiếp tục chỉnh sửa, con người ở dưới mái hiên, Kỉ Tầm cao ngạo cũng chỉ có thể cúi đầu, dựa theo yêu cầu cứng nhắc phức tạp một lần nữa chỉnh trang lại bản số liệu.

Loại ghen ghét này làm sao mới có thể nuốt trôi đây, Kỉ Tầm cảm thấy cuộc sống đi làm không như mình tưởng tượng, những nhiệt tình với công việc trước kia ít nhiều cũng bị những nguyên tắc cứng nhắc đè bẹp không ít.

Buổi tối về ký túc xá, Kỉ Tầm mở máy tính ra, vào phòng tắm, tắm rửa xong xuôi đi ra thì máy cũng khởi động xong.

Trên QQ, Kỉ Tầm tiện tay kích một cái, là bạn học Mã Trúc.

Tống Hàng: Công việc thế nào?

Kỉ Tầm: Cứ như vậy thôi.

Tống Hàng: Nghe có vẻ cậu không hài lòng lắm nhỉ?

Kỉ Tầm: Có một thủ trưởng đại cực phẩm, hắn ta còn thành thật hơn.

Tống Hàng: Kỉ Tầm, cậu đúng là đã chia tay với người kia?

Kỉ Tầm: Chả lẽ là giả?

Tống Hàng: Rồi cậu sẽ hối hận

Nếu là trước lúc tốt nghiệp, Kỉ Tầm chắc chắn sẽ kịch liệt phản bác, hiện tại, ngón tay cậu dừng lại trên bàn phím. Hối hận thì sao, thời điểm ở cùng nhau cả ngày vẫn thấy chưa đủ, dần dần cũng sẽ thấy nản lòng, còn không bằng chia tay rồi quên đi. Khi đó còn cảm thấy chia tay là chuyện tốt, nói không chừng nếu không có người yêu, mình cũng sẽ không bức bách như vậy.

Kỉ Tầm thừa nhận mình ích kỷ, khi coi trọng thì cố gắng tiếp cận, căn bản không nghĩ xem mình có làm đối phương khó xử hay không. MD, là tên hỗn đản nào đã nghĩ ra cái câu ‘Yêu ai thì sẽ lo cho người ta tất cả’. Có thể cam tâm tình nguyện không chiến mà bại?

Cuối cùng cũng coi là thành công, bất quá chỉ là thỉnh thoảng lên giường cùng đơn phương quẫn thúc mà thôi. Về lâu dài, cậu vẫn muốn tìm tình cảm mà không khiến bản thân bất an, khi bất an lại biến thành phiền não, Kỉ Tầm chỉ nghĩ được một cách duy nhất là chia tay mà thôi. Tuy rằng đôi khi vẫn lưu luyến những chiếu cố cẩn thận của người kia, nhưng mà dần dần rồi sẽ quen.

Tống Hàng: Tránh ra?

Kỉ Tầm: Không có.

Tống Hàng: Trốn tránh đề tài?

Kỉ Tầm: Tống Hàng, tôi không nghĩ chuyện đó từ trước đến giờ chưa từng có, có thể kiên trì thành công là được.

Tống Hàng: Thành công? Khôi hài. Người ta nhận lời cậu, cái này cũng chưa được tính là thành công?

Kỉ Tầm: Đúng, anh ấy nhận lời tôi, nhưng mà trừ bỏ trên giường với khi hôn nhau, anh ta cũng chưa hề cầm tay tôi một lần! Lại càng không nói có thể ôm ấp gì đó. Trước hôm tôi đi, lần đầu tiên anh ta chủ động nắm tay tôi dắt đi, lần đầu tiên sờ tóc tôi, md, chúng tôi yêu nhau hai năm rồi đấy! Hai năm, anh ta quý củ gọi tên tôi, có thời gian tôi đã phát điên ám chỉ với anh ta là có thể gọi nhau thân mật một chút, chẳng sợ chính là tình thú trên giường, cuối cùng ngay cả một câu ‘Thân ái’ cũng không đợi được, một lần cũng không có! Cậu bảo tôi làm sao có thể tin tưởng được cái tình cảm này đây?

Tống Hàng:..... Cậu muốn ám chỉ, khi đó tình cảm của hai người rất bạo lực?

Kỉ Tầm: Tôi không có ý đó.

Kỉ Tầm phiền não gãi gãi đầu, tên Tống Hàng kia tư duy thế nào mà có thể phun ra câu hỏi như thế chứ? Vừa lúc đó, di động lại vang lên, Kỉ Tầm với tay lấy điện thoại, mở máy.

‘Xin lỗi, vừa rồi anh đi học. Công việc không thuận lợi sao?’ – Phong Cảnh.

Kỉ Tầm đột nhiên cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Người này, cách nói chuyện không hề thay đổi một chút nào, trước kia khi còn yêu nhau cũng thế, quá khô khan. Nếu nói chuyện đứng đắn thì thôi, đôi khi mình nhả vài tin đùa giỡn, anh ta cũng nghiêm trang trả lời lại, Kỉ Tầm quả thực là dở khóc dở cười.

Kỉ Tầm nói với Tống Hàng một tiếng ‘Tránh ra một chút’, nghĩ nghĩ, vẫn nhả trở về ‘Gửi nhầm’.

Lần này đối phương nhả lại rất nhanh ‘Cố gắng làm việc, chú ý giữ gìn sức khỏe.’

Phong Cảnh đích thực là loại người được người khác cảm ơn còn nói thêm một câu ‘Không cần cảm tạ’, Kỉ Tầm không khỏi bội phục.

Tống Hàng: Để làm gì thế?

Kỉ Tầm: Gửi tin nhắn cho anh ta.

Tống Hàng: Chết tiệt! Hai người rốt cuộc là có chia tay không?

Kỉ Tầm: Đúng vậy, chỉ là hôm nay tôi không cần thận gửi nhầm tin nhắn.

Tống Hàng: Ai, Kỉ Tầm, cậu đôi khi cũng cực đoan thái quá đấy, nhin một chút không được sao. Cậu xem tôi và Tiểu Vy đấy, lúc đó không phải cũng gian nan đấy sao?

Kỉ Tầm: Cậu căn bản không hiểu. Cậu với Tiểu Vy không thể so sánh với chúng tôi được.

Tống Hàng: Được, tôi cái gì cũng không hiểu, cậu mới là có đạo lý, đến lúc Phong Cảnh tìm được người khác, cậu đừng đến ôm tôi mà khóc là được. Tôi thực sự là nhìn lầm cậu rồi, tôi không nghĩ cậu lại là người không biết quý trọng người khác như vậy. Thanh mai trúc mã cái gì chứ, tôi còn định khuyên giải cậu, thật là, tôi mặc kệ!

Đối phương nhanh chóng offline, Kỉ Tầm xoa xoa tóc, bị những lời nói của Tống Hàng làm cho buồn bực. Vốn tâm tình đã không tốt rồi, còn phải chịu những lời này nữa. Điều bực mình nhất là, bị Tống Hàng mắng như vậy, chính cậu lại cảm thấy mình có điểm không đúng.

Chẳng lẽ mình đang chui vào sừng trâu thật sao? Thậm chí còn cố sống cố chết muốn chia tay?

Vừa lúc đó, bạn cùng phòng đi đâu đó về, gõ cửa hỏi Kỉ Tầm: “Sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ giờ đây.” – Kỉ Tầm trả lời – “Sao giờ mới về?”

“Hắc hắc, đi ra ngoài chơi với bạn gái, ngủ ngon nhé.”

Kỉ Tầm nằm lên giường, di động lại bắt nghe vang lên ‘Đi ngủ sớm đi, ngủ ngon.’ – Phong Cảnh.

Hỗn đản, cái loại ôn nhu này mấy năm trước anh giấu ở đây vậy? Lúc chia tay lại cố nín kéo làm gì? Kỉ Tầm đóng di động, vùi đầu vào chăn.

5. Chương 5

Công việc vẫn không tính là thuận lợi, chỉ có thể coi là từ từ thích ứng, điều buồn bực là tâm trạng Kỉ Tầm đang xuống dốc không phanh. Hôm đó, hoàn thành xong một hạng mục mới, Kỉ Tầm cùng các đồng nghiệp trong phòng kéo nhau đi liên hoan.

Rượu chính là một loại quan hệ xã giao, rất may là Kỉ Tầm có thể uống, hơn nữa khi uống rồi, có thể lợi dụng việc mình uống rượu để trả thù tư. Mấy đồng nghiệp cũ không khỏi quan tâm đến vấn đề chung thân đại sự của đồng nghiệp mới, không khỏi trêu đùa bạn cùng phòng của Kỉ Tầm một chút về bạn gái của hắn.

Bạn cùng phòng của Kỉ Tầm tên là Đường Quân Trạch, là người Đông Bắc, đối xử với bạn gái rất tốt, là loại trung khuyến lão công điển hình. Đường huynh đệ lúc này có vẻ rất tự hào về bạn gái mình, đối mặt với một đám người trêu chọc còn cười hì hì, nói: “Con gái thôi mà, sao mọi người cứ ồn lên thế.”

Sau đó, tất cả con mắt dồn về Kỉ Tầm.

Kỉ Tầm cười: “Còn trẻ mà, không vội.”

“Cái gì mà không vội chứ, có người quan tâm lẫn nhau có gì không tốt?” – Nữ sĩ trung niên đối diện Kỉ Tầm không đồng ý, tùm tùm cười phản bác lại cậu – “Cậu nên học tập đồng chí Tiểu Đường cùng phòng một chút, xem người ta làm thế nào.”

Đồng chí Tiểu Đường nhanh chóng tiếp lời, đi tới vỗ vai Kỉ Tầm: “Đúng vậy, Tiểu Kỉ à, tìm vợ sớm một chút không phải là chuyện xấu.”

Tìm tức phụ cái P á, muốn tìm thì cũng phải tìm nam nhân, cậu nghĩ là dễ sao? Kỉ Tầm trên mặt không có biểu cảm rõ ràng, cũng hi hi ha ha cười theo cho mọi người vừa lòng, nhưng trong lòng thì không chấp nhận. Cảm tình lúc này, chính là con dao hai lưỡi, có thể mang đến ngọt ngào, nhưng cũng có thể đem đến tổn thương cùng mất mát.

Di động của Tiểu Đường lại vang lên, liếc mắt nhìn số gọi đến, hần liền xin lỗi mọi người, nhanh chóng đi nghe điện thoại.

“Chắc chắn là bạn gái hần gọi điện tra hỏi.”

“Chưa kết hôn mà đã rần như vậy, sau này kết hôn rồi, Tiểu Đường sẽ vất vả lắm đây, ha ha.”

“Chuyện vợ chồng son nhà người ta, ông quan tâm làm gì?”

Kỉ Tầm nhìn theo thân ảnh Tiểu Đường vội ra ngoài mà không thể không cảm khái, có người cũng muốn được tra hỏi như Tiểu Đường mà có được đâu.

“Tiểu Kỉ, hâm mộ đúng không?”

Kỉ Tầm cười cười: “Tôi không có phúc khí như vậy.”

“Tiểu Kỉ như vậy thì có gì không tốt, thanh niên tự do vài năm, sau này kết hôn rồi, một thân trách nhiệm cũng không thấy hối hận.”

“Trần đại ca, anh bị vợ quản nên sợ rồi sao? Ha ha!”

“Nhưng mà có người để nghe mình tâm sự khi có uất ức hay oán giận gì đó.”

“Đúng thế, đúng thế. Tiểu Kỉ à, cậu nói xem, nếu cậu gặp chuyện phiền lòng thì thường nói cho ai? Có một người bên cạnh mình chính là như thế đấy.”

Kỉ Tầm sờ sờ điện thoại trong túi quần, có thể nói cho ai nghe đây? Lúc trước, cậu vô tình quấy rầy Phong Cảnh, sau đó hai người không có liên hệ gì. Phải nói là chính cậu không liên hệ gì lại với anh ta, còn Phong Cảnh cũng gửi đến mấy cái tin nhắn, cái gì mà thời tiết không tốt nhớ mang dù, nhiệt độ không khí thay đổi, nhớ mặc ấm. Phong cách của anh ta, ngàn năm cũng không thay đổi.

Chạm vào, cảm giác di động rung lên, Kỉ Tầm lấy ra, quả thực là có tin nhắn mới. Không phải là tên kia chứ?

Kỉ Tầm mở ra, hóa ra là Tiểu Nhất sư muội, hồi trước quen cô bé trong một hoạt động xã đoàn, cô bé đó rất nhiệt tình, đòi trao đổi số điện thoại với Kỉ Tầm để thỉnh thoảng trao đổi linh tinh. Khi biết Kỉ Tầm ra ngoài làm việc sau khi tốt nghiệp, đã sớm liên lạc để mong có vấn một số chuyện.

Thấy Kỉ Tầm hí hoáy nhắn tin, đồng nghiệp lại bắt đầu trêu chọc: “Không phải là có người theo đuổi cậu đấy chứ? Con gái bây giờ cũng thật là chủ động quá đi.”

Ngoại hình của Kỉ Tầm không tính là tuần tú, nhưng làn da trắng nõn cùng với vẻ ngoài sáng sủa làm không ít nữ sinh hâm mộ, hơn nữa lông mi lại rất đẹp, nếu nói có nam nhân thích cậu thì cũng không có gì là lạ. Kỉ Tầm chỉ cười cười đáp lại, nhưng trong nụ cười đó dường như có chút gì đó thất vọng.

Rượu và thức ăn cũng dần vào quỹ đạo.

Tiểu Đường ghé vào tai Kỉ Tầm nói nhỏ: “Sếp bên tổ thiết kế kia, nghe nói rất khá đấy.”

Kỉ Tầm cũng nói thầm: “Sếp bên đó sang chỗ chúng ta làm gì?”

Tiểu Đường cắn đũa, chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu: “Người ta làm sao mà biết được.”

Kỉ Tầm quay mặt đi.

Sự thật cũng không thể chứng minh sếp bên đó đến có chuyện gì không, nhìn người đó mũ áo chỉnh tề, là một nam nhân ngoại hình tinh anh, đến nói chuyện cung mọi người, rồi cầm chén kính rượu.

Mấy nữ đồng nghiệp ghé tai Kỉ Tầm với Tiểu Đường nói nhỏ: “Hàn Nghệ, sếp phòng thiết kế, tầm ba mươi tuổi, vậy mà trông vẫn còn trẻ măng.”

Kỉ Tầm liếc nhìn vài lần, quả nhiên là làn da được giữ gìn rất tốt, cặp mắt đào hoa có vài tia ngả ngớn, trên mặt là nụ cười ôn thuận.

Liếc vài lần như vậy, đối phương liền cần chén tiến lại: “Nhìn cậu rất lạ, là nhân viên mới đúng không?”

Kỉ Tầm gật gật đầu, cũng tươi cười tiếp đón: “Xin chào Hàn quản lý, tôi là Kỉ Tầm, mọi người vẫn gọi là Tiểu Kỉ.”

“Gọi tôi là anh Hàn đi, mọi người cũng gọi thế mà.” – Ánh mắt đào hoa khi cười rất đẹp, Hàn Nghệ lắc lắc chén rượu trong tay – “Tiểu Kỉ, uống một chén?”

Những người khác đều biết tửu lượng của Hàn Nghệ rất tốt, mỗi khi liên hoan đều không hề bị ai hạ gục, nay có thể tìm được người đối ẩm lại càng thêm cao hứng. Vì thế, Kỉ Tầm nhanh chóng bị đồng nghiệp bán đứng, tất cả đều bảo cậu tửu lượng vô địch cả phòng.

Hàn Nghệ cười càng đậm: “Hôm nay tôi gặp đối thủ rồi. Đến, chúng ta quyết đấu chứ?”

Kỉ Tầm đương nhiên là gật đầu, tuy không phải là lãnh đạo trực tiếp của mình, nhưng cũng nên để cho người ta một chút mặt mũi.

Mà trong khoảng thời gian này, Kỉ Tầm cũng không thoải mái, tình trường thất bại, hơn nữa cũng có một chút áp lực, vừa đúng có cơ hội để chèn chèn giải sầu.

Khi tâm tình không tốt người ta thường uống không kiểm chế, lại càng dễ say, đợi đến khi vãn, người tửu lượng khá như Kỉ Tầm cũng đã mơ hồ, Hàn Nghệ nhìn qua vẫn thấy tỉnh táo, thậm chí còn đùa cậu là có cần gã đưa về không. Kỉ Tầm hạ chén đánh cách, miệng đầy mùi rượu khiến cho mấy nữ đồng nghiệp ngồi gần phải bịt mũi.

Kỉ Tầm ngây ngốc cười: “Không cần, tôi có thể tự mình trở về được.”

Hàn Nghệ đương nhiên là cũng chỉ đùa một chút thôi, gã uống nhiều như vậy, đương nhiên là cũng không thể tự mình lái xe về. May ngày mai là cuối tuần, không cần lo về ngủ quên mất.

Tiểu Đường lo lắng: “Nếu không tôi đưa cậu về.”

Kỉ Tầm không kiên nhẫn lắc đầu: “Tôi không về ký túc xá của công ty!”

“Vậy cậu định đi đâu?” – Mọi người cũng đều kéo nhau rời đi rồi, có người tự về, có người là bạn trai hay chồng đến đón, Tiểu Đường cũng muốn đến chỗ bạn gái cậu ta, nhưng thực sự không yên tâm về tên tửu quỷ này.

Kỉ Tầm len qua người một đồng nghiệp chui vào xe taxi, còn cười ha hả, đưa tay qua cửa kính vẫy vẫy: “Cậu đi tìm bạn gái của cậu đi, tôi cũng đi tìm người nhà của tôi đây.”

Một câu nói bị rượu làm cho lè nhè, hơn nữa khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt đục ngầu, thật sự là không làm cho người ta yên tâm, nhưng mà xe đã chạy mất rồi, Tiểu Đường cũng chỉ có thể tự an ủi mình, chắc là không có việc gì đâu.

Người nhà cậu ta? Không phải cậu ta độc thân sao? Đến khi Tiểu Đường phản ứng kịp thì đã không nhìn thấy xe đâu nữa rồi.

Kỉ Tầm chờ xe chạy liền nằm úp sấp lên cửa sổ, ánh mắt mơ hồ nói với bác tài: “Tòa nhà nghiên cứu sinh của đại học XX.”

Xuống xe, Kỉ Tầm rút ví trả tiền. Chết tiệt, những một trăm tệ! Kỉ Tầm đầu óc choáng váng đi về phía trước, may mắn là có nhắm mắt cũng không thể đi nhầm được, thật dễ dàng tìm đến kí túc xá dành cho nghiên cứu sinh.

Ký túc xá cần có thẻ từ mới vào được, Kỉ Tầm ngồi phịch ở cửa kính lâu một, ánh mắt mơ hồ nhìn chăm chăm cánh cửa, đợi xem có người qua thì vào ké.

Cả người Kỉ Tầm sức mùi rượu, sinh viên đi qua đều cố gắng tránh xa cậu một chút.

Lâu quản lý còn đến hỏi cậu tìm ai, phòng nào, Kỉ Tầm đáp chỗ được chỗ mất.

“Bác Lâu, đây là em họ cháu đến tìm.” – Thanh âm luôn luôn bình thản vang lên bên cạnh Kỉ Tầm, cậu quay người, hướng đôi mắt mờ mịt nhìn về phía đó, Phong Cảnh đã đến bên cạnh để cậu dựa vào, Phong Cảnh một tay cầm đồ, một tay kéo người vào ngực mình – “Bác Lâu, ngại quá, hôm nay cậu ấy vừa nhận việc nên đi ra ngoài uống rượu, để cháu đưa cậu ấy về phòng.”

Nếu không phải có người đến, bác Lâu đã nhanh chóng xử lý Kỉ Tầm rồi, nhưng đã có người đến nhận, nên ông mắt nhắm mắt mở cho qua.

Kỉ Tầm bị rượu làm cho mơ hồ, cọ cọ trước ngực Phong Cảnh còn nghi hoặc nói: “Thật là kì quái, sao hôm nay anh lại không đẩy em ra.”

Phong Cảnh đột nhiên siết chặt cánh tay đang ôm Kỉ Tầm, bước chân cũng chậm lại.

Kỉ Tầm bất mãn kêu lên: “Đau quá!”

Phong Cảnh không hề nói gì, nhanh chóng đưa cậu vào phòng.

6. Chương 6

Kỉ Tầm vào phòng cũng rất tự nhiên sờ soạng giường rồi nằm lên, may mắn giường của Phong Cảnh lại gần cửa.

Kỉ Tầm nằm xong liền cười ha ha gọi Phong Cảnh, Phong Cảnh biết rõ cậu khi uống rượu vào sẽ thế nào, liền đặt bữa khuya không có cơ hội ăn lên bàn, vội vàng nhân cơ hội cậu ta chưa động dục mà vào nhà tắm lấy khăn mặt lau mặt mũi chân tay cho cậu.

Với công phu của mình, Kỉ Tầm nhanh chóng bò lên người Phong Cảnh, ôm chặt lấy y, cố gắng giãy vò môi y.

Phong Cảnh chỉ kịp để khăn mặt lên bàn, cả người Kỉ Tầm đã đổ về phía y, Kỉ Tầm khi uống rượu vào sẽ rất cật lực, điều này Phong Cảnh hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Từng nụ hôn mang theo mùi rượu, quả thực là giống như động vật nhỏ liếm mặt chủ nhân vậy, Phong Cảnh không trốn tránh, quả thực là y không nghĩ sẽ trốn tránh, trong lòng y đang khát vọng, mà người này lại tự nhiên xuất hiện trước mặt y là điều không thể ngờ đến.

Nhưng y không đáp lại, hai người không phải đã chia tay rồi sao?

Kỉ Tầm vừa hôn vừa cởi quần áo của y lẫn của bản thân, vừa than thở: “Sao hôm nay anh lại không đẩy em ra, vừa rồi lúc ở ngoài có người thấy cũng không hề đẩy ra?” – Trong giọng nói có cảm giác rất cao hứng.

Phong Cảnh cố gắng chịu đựng, miễn cưỡng gỡ cánh tay đang cố cởi quần áo của y xuống. Trước kia khi uống rượu cậu cũng thường như thế, dây dưa với y trên giường, nhưng Kỉ Tầm nói những lời kia, lại khiến cho Phong Cảnh cảm thấy thực xa lạ.

Cuối cùng thì Kỉ Tầm cũng cởi hết quần áo của cậu, cố gắng kéo tay của Phong Cảnh tham nhập vào phía sau mình, thở dốc nói: “Nhanh lên, giúp em.”

Phong Cảnh khuếch trương cho cậu thật tốt, Kỉ Tầm liền tự mình ngồi xuống, tuy là đang say, thần trí không rõ ràng, nhưng vẫn chuẩn xác lặp lại những việc đã từng vô cùng quen thuộc trong quá khứ. Phong Cảnh đỡ eo cậu, vừa trầm nghĩ, em đúng là đứa ngốc.

Một hồi kích tình qua đi, Phong Cảnh ôm người đang ngủ say vào ngực. Kỉ Tầm ra ngoài một tháng, rõ ràng là gầy đi, cả người có chút đen đi, sắc mặt cũng kém, xem ra công việc không được thuận lợi lắm.

Không biết ngày mai tỉnh lại, cậu ấy sẽ thế nào đây?

Trước kia khi hai người ở chung đội bóng rổ, thi thoảng cũng có đụng chạm thân thể, Kỉ Tầm rất mẫn cảm, có đôi khi không cẩn thận chạm vào cậu ấy, chắc chắn sẽ nhận được một cái nhìn xem thường, lại thêm một câu “Em giết anh.” Có một lần xấu hổ vô cùng, đại khái là y không cẩn thận va vào cậu, khi đứng lên lại không cẩn thận chạm vào hông cậu, cậu liền nhảy dựng lên mắng y là sắc lang, mà y còn bị bạn bè trong đội cười nhạo không ít.

Hiện tại là do cậu uống rượu nên làm loạn, với cá tính của cậu, tỉnh lại chắc chắn sẽ bỏ đi. Nhưng mà lần này là do cậu chủ động.

Lại nói tiếp, thể lực Kỉ Tầm không tính là tốt, ở sân bóng khi có va chạm đều luôn bị chịu thiệt, đến sau này thì cậu coi trầy da bầm tím linh tinh coi như không có.

Lúc ấy chỉ cảm thấy người này thật là không biết quan tâm bản thân, giờ ngẫm lại, tự nhiên lại thấy đau lòng.

Đáng tiếc sáng hôm sau Kỉ Tầm phát sốt, chỉ nhớ rõ ôm đầu kêu khó chịu, tình cảnh trước mắt căn bản là miễn bàn. Về phần Kỉ Tầm có phải cố ý xem nhẹ sự thật xấu hổ này không thì chỉ có cậu mới biết.

Phong Cảnh cảm thấy lo lắng. Đêm hôm trước Kỉ Tầm đến tìm y cũng đã là gần nửa đêm, chắc chắn là rượu vào rồi bị nhiễm lạnh. Thân thể Kỉ Tầm cũng không tính là cường tráng, lại mới làm việc nên chưa thích ứng được với hoàn cảnh, phát sốt cũng là điều dễ hiểu.

Phong Cảnh vội vàng đưa cậu đến bệnh viện, lấy thuốc, truyền dịch, chạy đi chạy lại chăm lo cho cậu cũng khiến hần hơi mệt. Kỉ Tầm giữa mùa hè nằm trong phòng điều hòa mà vẫn lạnh run, Phong Cảnh nhẹ nhàng đắp chăn cho cậu rồi ra ngoài. Kỉ Tầm cố gắng ngồi dậy, tựa người vào đầu giường, sao lại đến tìm người ta chứ, không phải..... Chia tay rồi sao?

Chất lỏng trong bình từng giọt từng giọt rơi xuống, Kỉ Tầm cơ hồ đã tỉnh táo hơn nhiều, mình làm cho bản thân bị coi thường sao, cách nhau nửa thành phố, lại chạy đến cho người ta thương, mà người nói chia tay lại chính là mình, không biết anh ấy sẽ thấy thế nào? Lúc trước thì là do mình, hiện tại có thể cảm thấy là mình mượn rượu để đến nhà không?

Nghĩ là vậy, nhưng mà vẫn thấy bị tổn thương, lúc trước chờ đợi được đến ngày để chia tay, đến khi chia tay thành công rồi lại thấy có chút phiền toái, cảm thấy cuối cùng cũng có một phương thức để có thể hoàn toàn thoát khỏi quan hệ lẫn nhau, có thể hoàn toàn đoạn tuyệt nhưng đến nay nhìn lại sao lại thấy có chút gì đó ngớ ngẩn.

Kỉ Tầm hiện tại đã hiểu, khi đó không phải phiền toái vì đối phương, mà là phiền toái vì sau này sẽ chia tay với đối phương.

Kỉ Tầm cứ miên man suy nghĩ như vậy, Phong Cảnh không lâu liền quay lại, cầm theo một cốc sữa nóng đưa cho cậu: “Sữa đủ ấm rồi.”

Kỉ Tầm cúi đầu, nhìn chằm chằm cốc sữa trong tay, giống như có thể tìm kiếm ra thứ gì đó mới mẻ từ cái cốc nhựa đó. Kỉ Tầm chợt cảm thấy khóe mắt có chút cay, quả nhiên khi bị bệnh con người rất yếu ớt, một đại nam nhân mà lại muốn khóc.

Người bên cạnh do dự một chút, mới đưa tay lau giọt nước mắt trên má cậu: “Khó chịu sao?”

Kỉ Tầm quay đầu, dùng đôi mắt ngập nước nhìn y, ừm khuất gật đầu, giọt nước mắt kia vì thế mà hợp tình hợp lý.

Di động đổ chuông, Phong Cảnh sững sốt một chút, vuốt tóc Kỉ Tầm, rồi ra ngoài nghe điện thoại. Khi quay lại, sắc mặt Phong Cảnh có chút khó xử, tuy vẫn là biểu tình cứng nhắc vạn năm không thay đổi.

“Có việc thì anh cứ đi đi.”

Phong Cảnh lo lắng một chút rồi bảo cậu: “Truyền dịch xong nhớ gọi y tá, một lát nữa anh tới đón em.”

Kỉ Tầm rất muốn hỏi y sẽ định đưa cậu đi đâu? Đến ký túc xá của y sao? Thật khôi hài. Nhưng mà cậu không nói gì hết, chỉ xoay người, chờ nghe bước chân người nọ rời đi, xa dần khỏi phòng truyền dịch, đến khi không còn nghe thấy nữa.

Kỉ Tầm có một loại ảo giác, từ khi buổi sáng thức dậy, người kia đối với mình có điểm gì đó không giống lắm, cụ thể là không giống chỗ nào thì không nói được, nhưng là cảm thấy.... vô cùng thân thiết? Không lạnh lùng, Kỉ Tầm dùng tay không cảm kim sờ lên đầu cùng lên má mình.

Truyền dịch xong, Kỉ Tầm không đi, đợi không lâu thì có một nam sinh cao gầy đến đây, cười hì hì đến trước mặt cậu: “Anh là Kỉ Tầm học trưởng phải không?”

“Cậu là?”

“A, em là Chu Hoàn, là đàn em của anh Phong Cảnh, anh Phong còn có chuyện chưa giải quyết xong, nên bảo em đến đón anh về.”

“Không cần, tôi sẽ về chỗ mình.”

Cậu bé kia có chút khó xử: “Nhưng mà anh Phong bảo em đưa anh về chỗ anh ấy, không phải anh còn đang bị bệnh sao? Anh về một mình sẽ khiến anh Phong lo lắng.”

Kỉ Tầm không nói gì, cũng không đứng lên.

“Dù sao bạn cùng phòng anh Phong đến khi khai giảng chính thức mới về ở, anh cứ đến chỗ anh Phong ở vài ngày, thân thể tốt hơn rồi hãy đi.”

“Các cậu vẫn chưa khai giảng sao?” – Kỉ Tầm bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, nhìn chăm chăm vào Chu Hoàn hỏi – “Nghiên cứu sinh đã bắt đầu học chưa?”

“Vẫn chưa đi học, nhưng mà giáo sư hướng dẫn bọn em đã chia tổ rồi phân công công việc rồi, thế nên bọn em coi như là đi học rồi.”

Kỉ Tầm giống như là nhẹ nhàng thở phào, theo Chu Hoàn ra khỏi bệnh viện.

Ngồi trên taxi, Kỉ Tầm dựa vào cửa kính nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng lướt qua, một lúc lâu mới quay sang hỏi Chu Hoàn: “Trước kia chúng ta đã gặp nhau chưa?”

“Chưa ạ.”

“Vậy mà cậu vừa đến đã nhận ra tôi.”

“Đó là vì trong ví tiền của anh Phong có hình hai người chụp chung.” – Chu Hoàn cười – “Cảm tình của hai người thật tốt, bạn học tốt như vậy thực khó có được.”

Kỉ Tầm giống như đang đấu tranh một chút, lại giống như chưa có chuyện gì xảy ra, là bệnh nhân mà, không lễ phép, không làm lạnh thoải mái, Kỉ Tầm rất ít khi tùy hứng như vậy.

Xe taxi vẫn duy trì bầu không khí đầy áp lực, xem ra là Chu Hoàn vận khí không tốt.

7. Chương 7

Kỉ Tầm và Phong Cảnh học cùng trường, nhưng lại không cùng khoa, bình thường đi học cũng có thể gặp nhau, bất quá là chưa từng để ý đến nhau mà thôi, chính thức gặp nhau là tại trận đấu bóng rổ năm thứ

hai. Phong Cảnh bị phạt, Kỉ Tầm liếc mắt, thấy trên người đối phương là mùi mồ hôi cùng hơi thở ngoan ý, cuồng khí toàn bộ bị khai hỏa, lần đầu tiên Kỉ Tầm thấy tim mình đập nhanh như thế.

Kỉ Tầm khi đó vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của loại xúc động này, chính là từ khi đó bắt đầu không tự chủ chú ý, trong cả một đám người ồn ào cũng chỉ nghe thấy thanh âm của người kia, mặc dù y chỉ mấy khi nói; chú ý thân ảnh người kia trên sân bóng, may là y lại cao, luôn có thể nhận ra y giữa đám bạn, kỳ thật không phải là do y cao thì Kỉ Tầm cũng vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra; Kỉ Tầm cũng nhận thấy mình càng ngày càng giỏi nhận diện, cho dù người kia còn ở xa, nhưng mà đáng đi cùng hình dáng người quen thuộc cũng có thể nhận ra y như là nhìn vào tận mắt vậy.

Vượt qua hai tháng rình rập cuộc sống, mà khi đó cậu cũng chưa hiểu được hậu quả của việc rình rập này, cũng như là lý do của nó.

Hai tháng như vậy, Phong Cảnh là tiêu điểm trong mắt Kỉ Tầm, mà Kỉ Tầm vẫn chỉ là người qua đường trong mắt Phong Cảnh như cũ. Mãi cho đến trận bóng rổ kia, Phong Cảnh không cẩn thận va chạm với Kỉ Tầm, không chỉ là một chưởng vào ngực Kỉ Tầm làm cho cậu phát điên, mà còn làm tay Kỉ Tầm bị thương.

Vụ va chạm đó làm Kỉ Tầm trực tiếp vào bệnh viện luôn, còn các đồng đội thì cười vui sướng: “Phong Cảnh à, cậu khinh bạc Kỉ Tầm, lại làm cậu ấy bị thương, cậu phải phụ trách cậu ấy nha.”

Đến khi đó Kỉ Tầm mới thấy có cái gì đó không đúng, vì cậu không hề thấy phản cảm một chút nào với cái vấn đề phụ trách kia.

Phong cảnh bên ngoài cửa sổ nhanh chóng thay đổi, thành thị lột xác nhanh đến kinh người, hai năm trước vì người kia nên mới vào bệnh viện, sau đó mới dây dưa, hai năm sau, người kia lại đưa mình đi bệnh viện. Đúng là nghiệt duyên, là bị thương nên mới bắt đầu, lại có thể hung hăng mà chấm dứt. Nếu không hôm nay làm sao có thể có người đưa mình đến bệnh viện chứ.

Chu Hoàn ở bên cạnh quay sang hỏi Kỉ Tầm có thấy khó chịu ở đâu không.

Kỉ Tầm miễn cưỡng cười cười.

Nếu muốn nói là phải chịu mệt nhọc, có ai có thể sánh với người kia. Khi đó mình vì y nên mới bị thương, tên kia suốt ngày đưa đồ ăn thức uống dâng lên đến miệng, thậm chí còn làm bài tập, lao động hộ mình, ai bảo tay phải mình bị thương chứ. Kỉ Tầm thở dài, khi đó cư nhiên còn thấy thực hạnh phúc, ngốc nghếch thấy bị thương thế này cũng tốt. Trên thực tế là khi đó y chiều cổ mình quá chu đáo, mới khiến mình ngày càng trầm luân.

Nếu không phải do mình uống rượu, cũng sẽ không có trùng hợp như thế này.

Trở lại trường học thì đã đến giờ cơm chiều, Phong Cảnh vừa mới quay lại ký túc xá, Kỉ Tầm cùng Chu Hoàn đi ra, tiểu học đệ cười hì hì báo cáo nhiệm vụ hoàn thành rồi định đi, bị Phong Cảnh túm về: “Cùng đi ăn?”

Chu Hoàn nhìn sắc mặt khó coi của Kỉ Tầm, kiên định lắc đầu: “Không cần đâu, không cần đâu, sư huynh chăm sóc học trường cho tốt, tinh thần anh ấy không được tốt lắm, em đi trước đây.”

Phong Cảnh không nói gì thêm nữa, nhìn theo bóng dáng của tiểu sư đệ sôi nổi biến mất tại cửa.

“Không cần nhìn theo nữa, người đi rồi còn đâu.” – Kỉ Tầm thành linh đàm một câu, tự tiện vào nhà tắm xuống, vẫn là giường ngủ đó, trên mặt còn hơi thở của người kia.

Phong Cảnh đi theo cậu vào phòng, sờ sờ cái trán đã không còn nóng, hỏi: “Đói chưa? Có muốn ăn gì không?”

Kỉ Tầm nghiêng người ý muốn ngủ, thanh âm của Phong Cảnh càng làm cho cậu cuộn người lại, Phong Cảnh vẫn kiên nhẫn chờ, Kỉ Tầm cảm giác ánh mắt nhìn chăm chăm vào lưng cậu, rầu rĩ mở miệng: “Tùy anh.”

Phong Cảnh cuối cùng cũng ra ngoài, mua một đồng hồ ăn về.

Hai người ngồi ăn ở bàn học, Kỉ Tầm nghiêng người, không muốn đối mặt với Phong Cảnh.

“Sẽ lây bệnh.”

“Nếu lây bệnh thì hôm qua đã lây rồi.” – Phong Cảnh thở dài.

Đúng thế, anh muốn nhắc nhở em hôm qua mượn rượu để lên giường của anh đúng không? Kỉ Tầm hít một hơi, cảm thấy thức ăn vào đến miệng mình đắng ngắt lại: “Sao anh lại muốn học đệ của anh đưa em đến đây?”

“Ký túc xá của công ty có người chăm sóc em?”

“.....Không.” – Kỉ Tầm đợi một lúc không thấy đối phương nói gì – “Không phải là chút bệnh vặt thôi sao, không có người chăm sóc cũng không sao.”

Phong Cảnh bắt đắ dĩ nhìn sườn mặt cậu: “Ở lại chỗ anh hai ngày cũng không sao, tuần sau em hãy về.”

Phong Cảnh dọn dẹp bát đĩa đi rửa, lại lấy một bộ quần áo của mình đưa cho Kỉ Tầm: “Thay bộ quần áo em đang mặc ra, sáng nay ra mồ hôi nhiều như vậy, mặc không tốt.”

Kỉ Tầm yên lặng cởi đồ, mùa hè mặc ít, nhanh chóng đã cởi xong.

“Thay cả nội y nữa.”

Kỉ Tầm âm thầm bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, Phong Cảnh chờ cậu thay đồ xong liền ôm đồng quần áo đi giặt.

Kỉ Tầm nằm không ngủ được, đứng lên nhìn máy tính trên bàn của Phong Cảnh, thuận tay liền mở ra. Ngủ ngốc, vẫn giữ mật khẩu cũ làm gì, Kỉ Tầm thấy máy của tên kia vẫn để mật khẩu là sinh nhật mình cũng không buồn đổi lại.

Kỉ Tầm vào diễn đàn của trường một chút, còn một tháng nữa mới vào năm học mới, trên diễn đàn cũng không có gì nhộn nhịp. Phong Cảnh vẫn chưa về, Kỉ Tầm không có việc gì làm, mở thư mục trong máy của Phong Cảnh, vào mục ‘movies’ con chuột đã để vào tên thư mục, nhưng ngón tay Kỉ Tầm vẫn không thể ấn xuống.

Hai năm trước, cũng là cái máy tính này, cũng là khi mình đến ký túc của Phong Cảnh, lúc ấy không nhớ là Phong Cảnh đang làm gì, có lẽ là đang rửa hoa quả thì phải, đưa máy tính đó cho mình.

Kỉ Tầm không thể hình dung khi đó mở máy của Phong Cảnh, vào cái thư mục ‘movies’ kia, nhìn thấy những bộ phim y xem, có một chút rung động, còn nhiều, có lẽ làkinh hỉ. Kỉ Tầm xem ở lịch sử trình duyệt có mấy trang web rất quen mắt, sau khi cẩn thận nghiên cứu để khẳng định mình không nhìn nhầm, Kỉ Tầm cơ hồ có chút kích động, nếu như mình không nằm mơ thì người kia với mình cũng giống nhau.

Thật lâu sau, đến khi chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, Kỉ Tầm mới biết được cái máy tính đó của Phong Cảnh đã được cô em họ của y mượn, những thứ cậu xem là kết quả của cô em họ y. Chẳng qua khi đó, Kỉ Tầm vẫn còn chìm đắm trong mối tình đầu của sinh viên, thậm chí không phát hiện, tất cả đều là do cậu tự nhận mà thôi.

Kỉ Tầm tức giận tắt máy ngựa mặt lên trời nằm trên giường của Phong Cảnh. Nếu ban đầu biết Phong Cảnh không phải là đồng chí, nếu ngay từ đầu không phải do mình tự đa tình cho rằng mình và Phong Cảnh giống nhau, rồi tỏ tình với đối phương, nếu không phải mình cho rằng Phong Cảnh trì độn không tiếp nhận là vì do dự, chính mình cũng không có đủ dũng khí dây dưa với y.

Hiện tại có nghĩ cái gì thì cũng đã muộn rồi, Kỉ Tầm nghiêng người, trong gian phòng đều là hơi thở của người kia.

Không cần nhớ lại nữa, hoài niệm chỉ làm con người ta yếu ớt hơn mà thôi. Kỉ Tầm, các người đã chia tay rồi, người không chịu nổi y không biểu hiện tình cảm ra ngoài, cho nên mới chia tay, không cần hối hận, không được hối hận.

Phong Cảnh trở về thấy Kỉ Tầm buồn ngủ nằm trên giường, quần áo của y mặc lên người cậu vẫn có chút rộng, cổ áo trễ sang đến vai, Phong Cảnh chỉnh lại tư thế của cậu: “Không nên nằm như vậy, sẽ bị cảm lạnh.”

“Ngụy khoa học!” – Kỉ Tầm than thở.

Phong Cảnh không để ý đến cậu nữa, trải chăn đệm mới sang giường bên cạnh.

Kỉ Tầm đến đứng trước mặt y: “Anh muốn ngủ giường bên này?”

Phong Cảnh xoay người, biểu tình kỳ quái nhìn cậu, hỏi lại: “Nếu không em muốn thế nào?”

Kỉ Tầm không nói được gì, cúi: “Anh nhiều việc.”

Hôm nay trăng rất sáng, ký túc tắt đèn rồi vẫn có thể lơ mơ nhìn rõ bài trí trong phòng, Kỉ Tầm chưa bao giờ ngủ cùng phòng với Phong Cảnh mà lại tách ra như vậy, lẩn qua lẩn lại mà không ngủ được.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng, Kỉ Tầm thấy đầu giường có một bóng đen, cậu sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Giường bên kia không có màn.”

“Cáp?”

“Có nhiều muỗi lắm, có thể ngủ cùng em không?”

“Đi lên đi.” – Kỉ Tầm vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, hai đại nam nhân nằm chung trên giường có chút chật chội, Kỉ Tầm chờ Phong Cảnh nằm xuống rồi, liền vô cùng quen thuộc cuộn tròn người vào lòng đối phương, đầu gác lên vai y.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ, khi Kỉ Tầm nằm an ổn rồi, Phong Cảnh tựa như vô số lần vẫn thế, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, đến khi hai người phản ứng được, trong ký túc xá đã khôi phục một mảnh yên tĩnh.

8. Chương 8

Kỉ Tầm ở chỗ Phong Cảnh hết cuối tuần, sáng sớm thứ hai phải dậy sớm để ngồi tàu điện ngầm qua nửa thành phố để đi làm, quả thực là mệt mỏi.

Trên tàu điện người người chen chúc nhau, Kỉ Tầm ngăn người ngồi dựa vào cửa sổ, đêm hôm qua chưa đến chín giờ đã bị Phong Cảnh bắt đi ngủ, ngủ say vô cùng. Cậu nhìn nam sinh ngồi đối diện trong tay mang theo gì đó, như là đồ ăn sáng thì phải, cậu miên man nghĩ đoán là mang cho bạn gái, cùng với bạn cùng phòng của bạn gái để lấy lòng, quả nhiên là nam nhân khi theo đuổi bao giờ cũng nhiệt tình. Hai năm trước, mình cũng như thế, sáng sớm ngồi nửa giờ xe bus chỉ để mua một phần bữa sáng cho người kia chỉ vì người ta nói món đó ăn ngon.

Kỉ Tầm vừa đến công ty, Tiểu Đường lo lắng vẫy cậu đến: “Tiểu Kỉ, cuối tuần cậu đi đâu vậy? Gọi di động cho cậu không được, gọi về ký túc thì không ai tiếp máy.”

Kỉ Tầm cười cười, thả ba lô trên vai xuống: “Đi thân mật.”

“Không phải cậu không có người yêu sao?”

“Tìm không phải là có sao?”

“A! Tiểu Kỉ, cậu là tình một đêm sao?”

Kỉ Tầm đâm vào ngực Tiểu Đường, ngăn cản cậu ta không nói hươu nói vượn nữa: “Ngu ngốc, đùa một chút mà cậu cũng tin.”

Tiểu Đường vô tội sờ ngực nói thảm: “Không phải là tôi lo cho cậu sao?”

“Buổi sáng tinh lực không tồi nhỉ?” – Hàn Nghệ vừa lúc đi qua, cười hì hì rồi đi về phía văn phòng mình, trước khi đi còn ngoái lại tặng cho mọi người một nụ cười tươi rói.

“Thật phong tao.” – Một đồng nghiệp không nhìn được cảm thán.

Tiểu Đường là người thành thật, thấy nhận xét người khác như vậy không tốt lắm, hướng chỉ người ta cũng là thủ trưởng của mình: “Cái kia, ha ha, Hàn quản lý rất thân thiết với nhân viên cấp dưới, mỗi lần gặp đều chào hỏi chúng tôi.”

Đáng tiếc là nhóm đồng nghiệp kia không hề cảm kích, mấy vị lớn tuổi còn tặc lưỡi: “Không biết là ân cần thăm hỏi hay là khoe khoang đây?”

Kỉ Tầm ngồi xuống mở máy tính, mấy người này đúng là nhàm chán, dù sao cậu cũng có một chút cảm giác tốt về Hàn Nghệ, nên nghe những lời thế này cũng thấy hơi khó chịu.

Theo thói quen, Kỉ Tầm sờ túi tiền, sau đó liền cảm thấy có gì đó không đúng. Ví tiền! Ví tiền không nằm trong túi quần. Buổi sáng là dùng vé tháng đi, bữa sáng là ăn ở canteen chỗ Phong Cảnh, hôm nay cũng chưa rút ví ra lần nào, Kỉ Tầm vô đầu nhớ lại, tối hôm đó, ví tiền vẫn còn, bởi vì cậu còn nhớ rõ là mình trả một trăm tệ tiền taxi, sau đó thì..... Không nhớ rõ.

Chẳng lẽ đánh mất? Nếu thế thì rất phiền phức, tất cả chi phiếu lẫn chứng minh thư đều ở trong đó!

Kỉ Tầm vội rút điện thoại gọi cho Phong Cảnh, chỉ mong là mình để quên ở đó, cậu cảm thấy dường như thần may mắn đang quay lưng về phía cậu.

“Xem xem ví tiền của em có ở bên đây không?”

“..... Anh, tìm anh Phong à?”

Trong nháy mắt Kỉ Tầm có chút xúc động, xác nhận mình không gọi nhầm số, mới lại nói chuyện tiếp: “Phong Cảnh đâu?”

“Nga, chờ em gọi anh ấy.”

Cảm giác có gì đó ồn ào ở đầu bên kia, cuối cùng cũng thấy thanh âm quen thuộc, trầm ổn mà bình thản: “Làm sao thế?”

“Em không thấy ví tiền đâu cả!”

“Buổi sáng em không để ý sao? Hôm qua khi giặt quần áo anh để trên bàn học.”

“Được, khi nào tiện thì em đến lấy đi, anh ở bên này chờ. Chu Hoàn giúp anh cầm điện thoại.”

“Anh chờ nhé.”

Kỉ Tầm tắt máy, biết rõ là Phong Cảnh đang bận gì đó nên mới để người khác cầm di động, nhưng mà chỉ tưởng tượng một chút mà Kỉ Tầm đã muốn học máu. Chu Hoàn vươn tay áp điện thoại vào tai y, Phong Cảnh hơi cúi người trả lời điện thoại..... Hồi chúng ta còn yêu nhau cũng chưa từng thân mật như thế.

Nhưng mà hôm nay lại phải tăng ca đến tám giờ, Kỉ Tầm bước vào thang máy mà buồn bực, không thể gọi taxi khi trong túi không có tiền, hơn nữa cũng quá lãng phí, ngồi tàu điện ngầm, những hai tiếng cơ.

“Có chuyện gì mà buồn bực thế?”

Kỉ Tầm ngẩng đầu, mới phát hiện ra Hàn Nghệ đang đứng trước cửa thang máy: “Hàn quản lý.”

Hàn Nghệ cố ý nghiêm mặt: “Gọi vậy nghe cứng nhắc quá.”

“Ha ha, anh Hàn.”

“Sao lại cau mày thế?” – Hàn Nghệ tựa hồ cũng không để ý đến chuyện xưng hô nữa.

Kỉ Tầm cười lấy lệ: “Ví tiền để ở chỗ bạn học rồi, hôm nay mà đến lấy thì muộn quá, mà người lại mệt nữa.” – Nói xong Kỉ Tầm lại ngáp một cái cho hợp tình hình.

“Bạn học cậu ở chỗ nào?”

“Ký túc đại học X.”

“Xa thật, nhưng mà...” – Hàn Nghệ mỉm cười – “Số cậu cũng may đấy, có thể ngồi xe đi.”

Thang máy ding một tiếng rồi dừng lại, Hàn Nghệ ý bảo Kỉ Tầm ra ngoài trước: “Nhà tôi cũng ở phía đây, tôi đưa cậu đi.”

Kỉ Tầm bước ra khỏi thang máy liền dừng lại: “Tiện đường?”

“Đúng vậy.”

“Ha ha, Hàn ca, mỗi ngày anh đi làm mất bao nhiêu thời gian?”

“Nửa giờ.”

“Vì thế là anh định tiện đường thêm nửa tiếng nữa để đưa tôi đi sao?” – Kỉ Tầm cười đến đắc ý, phát tay với Hàn Nghệ ý bảo thôi khỏi đi. Muốn kiếm ân tình thì cũng có chừng mực thôi, để người ta đưa từ công ty đến tận đại học X quả là quá phiền toái.

Hàn Nghệ vươn cánh tay thon dài nắm lấy Kỉ Tầm đang định xoay người đi: “Sao vậy? Giao tình bàn rượu chỉ đến thế thôi sao? Để tôi tiễn cậu một đoạn cũng không được sao?”

Kỉ Tầm hơi nhích người, thoát khỏi cánh tay đang giữ mình lại: “Cũng không phải, chỉ là không muốn làm phiền anh Hàn mà thôi, như vậy tôi thấy ngại lắm.”

Hàn Nghệ không nói gì nữa, đem người theo ra xe luôn, tuy rằng trên đường đi Kỉ Tầm đều có ý đồ thoái lui nhưng sức lực không bằng người ta.

Đợi đến khi lên xe rồi, Kỉ Tầm thắt dây an toàn, trong đầu thầm nghĩ lại phải làm phiền người này.

“Muốn nghe radio không?” – Hàn Nghệ vừa hỏi vừa ấn nút bật. Rất nhiều kênh đang phát sóng mấy chuyên mục tình cảm, Hàn Nghệ không hỏi ý kiến Kỉ Tầm mà tắt radio luôn.

“Đã từng yêu chưa?”

Kỉ Tầm vốn đang thưởng thức cảnh đêm của thành phố, ý thức được Hàn Nghệ hỏi mình, có chút không thích ứng kịp thời, quay đầu lại, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đã từng.”

Đèn đỏ chuyển sang màu xanh, Hàn Nghệ tiếp tục lái xe: “Nhìn mặt cậu giống như là có tình cảm chôn giấu.”

Hừ, ai có thể nhắc đến người yêu cũ của mình mà không có cảm xúc, kẻ đó không phải con người. Kỉ Tầm không dám khinh bỉ ra miệng, an ổn trả lời: “Đúng vậy, có yêu một lần, ấn tượng không quá sâu sắc.”

“Vậy sao lại chia tay?” – Hàn Nghệ muốn truy hỏi đến cùng – “Có tâm sự riêng sao?”

“Cũng không có gì, lúc ấy là tôi một lòng theo đuổi anh ấy, bên nhau hai năm, đến khi tốt nghiệp thấy tình cảm phai nhạt thì chia tay.” – Kỉ Tầm không đến mức phát hỏa với Hàn Nghệ, nhưng trong lòng cũng có chút không kiên nhẫn, nói hai ba câu qua loa mà thôi.

Hàn Nghệ cười: “Tôi thấy cậu thuộc tuýp người rất chủ động trong vấn đề tình cảm.”

“Phải vậy không?” – Những lời này cơ hồ làm cho Kỉ Tầm xúc động, cũng mở lòng nhiều hơn – “Khi đó quả thực là cái gì cũng đều trải qua.”

“Tôi cũng đã từng như thế.” – Hàn Nghệ nở nụ cười – “Khi đó, có thể chạy nửa thành phố để mua bánh ngọt người đó thích, mùa đông lạnh tặng người ta khăn quàng cổ, có chuyện tưởng như chỉ có ở trong phim nữa, hát tình ca dưới lầu nhà người ta, sinh nhật thì tặng một bó Mân Côi lớn, ngày lễ tình nhân thì hai người cùng đi chơi, rồi thuê phòng ăn cơm dưới ánh nến.”

Hàn Nghệ nói, đuôi lông mày cũng nhếch lên cao hứng, Kỉ Tầm nhìn thấy có điểm sùng sờ: “Vậy hiện tại thì sao? Hai người còn bên nhau không?”

Hàn Nghệ cười: “Cậu ấy ra nước ngoài trao đổi một năm, cho nên tôi mới thấy rất tịch mịch.”

9. Chương 9

Kỉ Tầm kinh ngạc không biết phải nói gì thì mới tốt.

“Nhưng mà trước khi đi, cậu ấy đã nói rằng, tìm người uống rượu ăn cơm đùa giỡn thì có thể, nhưng nếu dám ăn vụng thì sẽ chết ngay. Hiện tại ngấm lại, theo đuổi là một loại tình thú, nhưng mà có thể ở bên nhau mới là chuyện tốt nhất.” – Hàn Nghệ nói xong liền thở dài – “Còn cậu thì sao? Lộ trình còn mấy giờ đây?”

Kỉ Tầm coi như là đã hiểu, vị sếp phòng bên cạnh này vì sao chỗ nào tụ tập là có mặt, thậm chí đối với người mới quen cũng nhiệt tình như vậy, là do tịch mịch quá nên mới nháo vậy đi.

“Không hiểu sao lại thấy y rất vừa mắt, cảm thấy y cái gì cũng tốt, sau đó chính là bám sát không thôi.”

Lúc ban đầu, còn chỉ là thử xem, bởi vì không biết tính hướng của đối phương, bi quan nghĩ là chỉ cần cùng đối phương thân cận một chút là được, đợi đến khi khẳng định đối phương cũng giống như mình, tuy rằng sau đó mới biết được là hiểu lầm, nhưng chính lúc ấy Kỉ Tầm mới bắt đầu dây dưa với đối phương.

Đi theo người ta đến lớp người ta học mà biết thừa môn học đó mình không hề có hứng thú; Giờ học thể dục thì biểu hiện vô cùng thảm hại trước mặt người ta; Đến canteen ăn cơm cũng đi bên cạnh đi, có một lần không cẩn thận còn làm rơi đồ ăn; Khi đi tắm cũng bám theo y kết quả là làm cho bản thân mình chật vật không chịu nổi; Trời mưa liền vội vàng cầm ô đến cho y, kết quả người ta đã sớm về cùng với người khác rồi còn bản thân thì lại ướt như chuột lột; Sinh nhật y, vì đi tìm quà mà chạy khắp nơi, cuối cùng thì lại tay không trở về; Bởi y chúc mừng sinh nhật kết quả là mình say mềm, theo mấy người lúc đó kể lại là thiếu chút nữa thì cởi hết quần áo rồi hát....

Kỉ Tầm có đôi khi cảm thấy những thứ đó không phải là tiến trình theo đuổi, mà phải nói đó là một quãng thời gian lịch sử không kém phần bi tráng. Cho nên sau khi ngấm lại, Kỉ Tầm cũng không muốn làm rõ ràng xem vì sao Phong Cảnh lại bị mình bỏ lên, muốn nói đối phương không có hành động gì, chính mình kì thật cũng không làm chuyện gì kinh thiên động địa, nhưng mà Phong Cảnh ban đầu tuy chỉ là bộ dáng ngây ngốc thờ ơ, sau đó lại rõ ràng tiếp nhận mình.

Hai năm trước, nhân ngày quốc tế thiếu nhi, cũng là sinh nhật mình, Kỉ Tầm kéo Phong Cảnh đòi y đi ăn cơm, bữa tối chấm dứt nhưng rượu uống vẫn chưa đủ độ, trên đường trở về, Kỉ Tầm lôi kéo tay Phong Cảnh, mồm đầy hơi rượu đòi quà.

Hiện tại nhớ lại, cảnh tượng đó không phải là hình ảnh thổ lộ theo dự đoán của cậu, bất quá khi đó là rượu chỉ phối hành động, khi đó là một khắc xúc động đặc ý của cậu.

“Anh có chuẩn bị quà sinh nhật không?” – Đại khái là không có người theo đuổi đòi quà người được theo đuổi như thế.

Phong Cảnh khi đó vẫn rất thuận theo, mặc cho cậu nắm tay, thậm chí còn hỏi xem cậu muốn quà gì.

Kỉ Tầm nghiêng đầu hỏi y: “Có phải em muốn gì anh cũng đồng ý?”

Phong Cảnh nói: “Nếu được thì cái gì cũng cho.”

Kỉ Tầm làm trò, cười: “Em thiếu bạn trai.”

Khi đó trong mắt Phong Cảnh hiện lên một tia kinh ngạc nhưng vẫn rất thoải mái, câu trả lời của y là một cái gật đầu nhẹ nhàng: “Được.”

Kỉ Tầm thở dài, khi đó chuẩn choáng say, nhưng ý nghĩ vẫn còn thanh tỉnh, cho dù là có một chút liều lĩnh nhưng vẫn không tìm nổi xúc động.

Lúc ấy chỉ cảm thấy hận không thể chạy đến khắp nơi vui mừng, kì thật thông thả nhưng trong đó có không ít bất an, y thoải mái gật đầu, ngược lại còn làm cho mình có chút ngây ngẩn, không thể tin được, nhất là sau đó lại dần dần hiểu rõ Phong Cảnh nguyên bản không phải là người giống cậu, thời kì vui sướng mù quáng qua đi, các loại sầu lo cùng nghi hoặc mới mò đến.

Huống chi sau khi hai người ở chung, biểu hiện của người kia hoàn toàn như là quân giáo với giám hộ, đương nhiên trừ bỏ lên giường. Đại khái chính là ngay từ đầu mình đã để lại ấn tượng quá ít với đối phương đi. Cậu ngày càng hoài nghi, mà dần dần lại thành phiền toái, cuối cùng là không thể kiên nhẫn được nữa.

“Bám sát không tha tuy rằng vô lại, nhưng có khi lại dùng được.” – Hàn Nghệ mở miệng, đánh gãy suy nghĩ không biết đã bay đến chỗ nào rồi của Kỉ Tầm – “Cậu cũng thành công, đúng không?”

Kỉ Tầm hơi mỉm cười, nhìn Hàn Nghệ có chút cay đắng: “Cái khó không phải là theo đuổi một người, mà là người đó tuy ngoài miệng tiếp nhận mình, nhưng trên thực tế lại không cho mình cảm giác được yêu thương.” – Cái loại cảm giác này rất khó chịu, phút mừng rỡ ban đầu đi qua, ngọt ngào hư ảo có thể chống đỡ được bao lâu?

Lại một cái đèn đỏ nữa, Hàn Nghệ liếc Kỉ Tầm nói: “Thoạt nhìn hai người không giống như là đã chia tay, ít nhất là cậu không giống.” – Cậu nhìn lại mình xem, cậu vẫn không cam lòng.

Kỉ Tầm xoay người, không muốn nói thêm gì nữa.

Tới cửa đại học X đã là hơn chín giờ tối, Kỉ Tầm cảm ơn Hàn Nghệ, đẩy cửa xe đi xuống, nhưng hình ảnh đang diễn ra trước mắt làm cậu sững lại.

“Làm sao thế?” – Hàn Nghệ thấy Kỉ Tầm đột nhiên đứng lại, nhìn theo ánh mắt cậu, ở cách đó không xa có hai người đang đi tới, đèn đường chiếu từ phía sau nên không nhìn rõ mặt, chỉ thấy một người thân hình cao gầy, người kia cũng gầy nhưng thấp hơn một chút, người cao hơn đang nghiêng người nói gì đó, nhìn bên ngoài quả thực là ngọt ngào. Hàn Nghệ thấy Kỉ Tầm ngây người ra, trên mặt lộ ra biểu tình đã hiểu, liền hỏi: “Muốn xuống xe không?”

Kỉ Tầm lúc đấy mới giật mình, bước xuống xe, bên kia Phong Cảnh cũng đã nhìn thấy cậu, liền nhanh chóng bước tới: “Sao đến muộn vậy?”

“Hôm nay tăng ca.” – Khẩu khí của Kỉ Tầm có vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Chào Kỉ Học trưởng.” – Chu Hoàn đến sau, lắc lắc túi trong tay – “Hai huynh đệ vừa đi ăn cơm về, không hết nên còn mang về đây, anh có muốn ăn một ít không?”

“U, tiểu sư đệ, cậu định cho học trưởng của cậu ăn đồ ăn thừa của cậu với sư huynh cậu sao?” – Hàn Nghệ cũng không biết đã xuống xe từ khi nào, đứng tựa vào xe, trêu chọc Chu Hoàn.

Chu Hoàn bình thường cũng hay đi ăn với Phong Cảnh, tuy nói đồ ăn thừa cũng không đúng, nhưng mà lại không quá lễ phép. Chu Hoàn lè lưỡi: “Kỉ học trưởng, em ngại quá, em không có ý đó.”

Sắc mặt Kỉ Tầm càng khó coi. Nói qua loa là không có việc gì, rồi quay lại bảo Hàn Nghệ sẽ đi lấy ví tiền với Phong Cảnh.

“Tiểu Kỉ, lấy ví tiền xong liền ra đây nhé, tôi chờ cậu.” – Hàn Nghệ vẫn dựa vào xe, lấy ra điều thuốc kẹp vào ngón tay thon dài, nhìn rất ra dáng nam nhân thành thực.

Phong Cảnh nhú mày, nhưng Kỉ Tầm đã nhanh chóng mở miệng: “Không cần phiền anh Hàn nữa, tôi tự về được rồi.” – Kỉ Tầm miễn cưỡng cười nói tiếp – “Hơn nữa, ký túc xá của tôi cũng không cùng đường với nhà anh.”

Hàn Nghệ phát tay: “Không vấn đề gì, đến nhà tôi nghỉ một đêm, nhà tôi vẫn còn dư một phòng.”

“Không cần, Kỉ Tầm hôm nay không về, sáng mai đi làm luôn là được rồi.” – Lúc này là Phong Cảnh mở miệng trước, đồng thời một tay đã nắm lấy tay Kỉ Tầm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hàn Nghệ – “Ngại quá, hôm nay thật là phiền anh, Kỉ Tầm có tật xấu đó là qua loa.”

Nhìn ra được biểu tình kinh ngạc của Kỉ Tầm, Hàn Nghệ cười mà như không cười gật đầu, ánh mắt đảo trên người Phong Cảnh mấy lần, mà cũng không nhìn ra được biểu tình gì trên mặt người kia, “Cũng được, Tiểu Kỉ nghỉ ngơi sớm đi nhé, tôi đi đây.”

Kỉ Tầm còn chưa kịp nói cảm ơn, Hàn Nghệ đã vào trong xe, đi mất.

Đường về lại càng trống trải, giờ này lượng xe trên đường cũng đã giảm nhiều, Hàn Nghệ chờ đèn đỏ chuyển màu, ngón út gõ gõ lên tay lái, người kia thoát nhìn tính chiếm hữu cũng không thiếu, cái tên Tiểu Kỉ ngốc nghếch kia cũng không phải là không còn gì, thật là còn nháo cái quái gì nữa không biết, chắc chắn, hai người đó không biết là mình đang lãng phí bao nhiêu thời gian tốt đẹp.

Hàn Nghệ đếm ngược số ngày, nhận thấy ngày người đó trở về cũng không còn xa. Anh bạn nhỏ của mình sắp về a.

Bên kia, Chu Hoàn rẽ sang một hướng khác, Kỉ Tầm cùng Phong Cảnh về ký túc xá.

“Hôm nay em không thoải mái phải không?”

“A? Cái gì?”

Phong Cảnh dừng lại: “Hôm trước em mới phát sốt xong, hôm nay đi làm chắc là không thoải mái đúng không?”

“A, không có.” – Kỉ Tầm sờ trán, tiếp tục đi về phía trước.

Tinh thần của Kỉ Tầm không tốt cũng có một phần nguyên nhân là do mới ốm dậy, nhưng cái chính là tâm tình không tốt, cuộc nói chuyện với Hàn Nghệ trên xe khiến cho lòng cậu ngổn ngang, hơn nữa.... Hơn nữa vừa rồi còn nhìn thấy hình ảnh kia, Kỉ Tầm cảm thấy trong lòng có gì đó đang nổi dậy. Vì sao đã chia tay rồi mà vẫn khó chịu như vậy?

Vào ký túc, Kỉ Tầm liếc mắt là thấy ví tiền của mình nằm trên bàn học, ở vị trí vô cùng dễ thấy. Kỉ Tầm đút ví vào túi, xoay người bước về phía cửa, lại bị Phong Cảnh kéo lại.

“Làm gì thế?” – Kỉ Tầm giương mắt vẫn là vẻ mặt mắt hờn mắt vía, nghĩ nghĩ một chút – “A, tạm biệt, em về đây.”

“Về, về cái gì. Đợi ở đây!” – Phong Cảnh gãi mũi, nhìn thấy vẻ kinh hãi trên mặt Kỉ Tầm mới nhận ra mình đã quá lời, cố gắng bình ổn cảm xúc rồi mới nói tiếp: “Đã không còn sớm nữa, ở lại đây tắm rửa rồi ngủ đi, mới hai hôm trước em còn nằm viện đấy, đừng ép buộc bản thân.”

Kỉ Tầm rầu rĩ ừ một tiếng, tự động đi tìm đồ của Phong Cảnh để tìm khăn mặt với bàn chải đánh răng, Phong Cảnh nhìn theo bóng dáng của cậu thở dài.

10. Chương 10

Phong Cảnh không ngủ sớm như vậy, đèn trong phòng vẫn sáng, máy tính vẫn mở không biết là đang xem gì. Kỉ Tầm nằm úp sấp trên giường, quay đầu nhìn nơi đèn sáng, khuôn mặt thản nhiên của Phong Cảnh trước màn hình máy tính lại thêm chút tức mụ mà lạnh lùng.

Kỉ Tầm lại nghĩ đến hình ảnh nhìn thấy lúc xuống xe, vẫn là cảm thấy có chút thương tâm, chính mình với người ta trước kia làm gì có hình ảnh nào đẹp như vậy, đứa nhỏ Chu Hoàn kia bộ dáng so với mình đẹp hơn nhiều, tính cách so với mình cũng tốt hơn,..... Còn đang miên man suy nghĩ khi mình không nắm chắc được gì đó, con người ta cảm thấy tự ti, cảm thấy mình đứng ở tận cùng của thế giới, Kỉ Tầm đang nằm trong mơ rồi rầm này ai oán nhìn về phía Phong Cảnh.

Phong Cảnh nhìn về phía giường, không lâu sau liền tắt máy, tiến về phía giường, hai người điều chỉnh tốt tư thế, cư nhiên lại cảm thấy vô cùng an ý.

“Sao còn chưa ngủ?” – Trong bóng đêm, thanh âm thản nhiên của Phong Cảnh vang lên.

Kỉ Tầm cố gắng giả dựa thân mình, không để ý tới y.

Tay Phong Cảnh tiến đến ôm lấy thắt lưng Kỉ Tầm: “Hôm nay người đi cùng em là ai?”

“Đồng nghiệp.” – Kỉ Tầm rầu rĩ nói, khẩu khí không được tốt lắm.

Phong Cảnh do dự một lát, vẫn là thu lại cánh tay đang rảnh rỗi của mình.

Hôm sau, Kỉ Tầm sáng sớm đã đi làm, ngay cả đồ ăn sáng lấy lòng của Phong Cảnh mua cũng không thiết ăn, bụng đói mà đi.

Công việc bận rộn, cảm giác khẩn trương có thể tránh được những suy nghĩ miên man, nếu có thể không cần nhìn thấy nụ cười chường mắt của ai đó, Kỉ Tầm nhất định cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đồng chí Hàn Nghệ tuy rằng vốn có thói quen vác bản mặt tươi cười đi khắp thiên hạ, nhưng là nụ cười sung sướng phát ra từ nội tâm. Kỉ Tầm ngoài miệng không nói ra điều gì, nhưng trong lòng có chút ghen tị, khi đi ăn cơm trưa lại gặp được cái người tâm tình bay bổng kia, Kỉ Tầm cuối cùng cũng nhin không được hỏi gã.

“Anh Hàn, dạo này có vẻ tâm tình anh rất tốt đó nha!”

“Đương nhiên tốt.” – Hàn Nghệ thần thần bí bí ghé sát vào Kỉ Tầm – “Người của tôi cuối cùng cũng sắp được ra ngoài rồi.”

Kỉ Tầm nghe không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, bất quá mấy hôm sau khi tan tầm, Kỉ Tầm cuối cùng cũng hiểu.

Quản lý Hàn Nghệ tao nhã đang đề một người ở góc cầu thang hôn đến không biết trời đất. Kỉ Tầm nếu không phải lúc ấy vô tình đi vệ sinh, chắc cũng không nhìn được cảnh này.

Hàn Nghệ đứng quay lưng về phía Kỉ Tầm, giữ chặt khuôn mặt người kia, hôn đến khi người kia dường như tắt thở mới thôi.

Đến khi Kỉ Tầm ý thức được mình đang nhìn trộm thì đã muộn rồi, người bị Hàn Nghệ hôn đã phát hiện ra cậu, liền kéo đầu Hàn Nghệ vào trước ngực mình, một bên ánh mắt cẩn thận nhìn Kỉ Tầm.

Một nam nhân, diện mạo bình thường, nhưng ánh mắt rất sắc bén. Hóa ra đối tượng trong lòng Hàn Nghệ là nam nhân.

Hàn Nghệ vô cùng bất mãn với hành động của người kia, giãy dụa cố gắng quay đầu nhìn xem tên nào quấy rối, lại bị người kia thì thầm cái gì đó vào tai, muốn ngăn Hàn Nghệ quay đầu, Hàn Nghệ cười ha ha: “Lo lắng cái quái gì chứ, bị nhìn thấy thì cho nhìn.” – Nói xong Hàn Nghệ quay đầu lại, đợi đến khi nhìn rõ mặt vị khách không mời mà đến, Hàn Nghệ cười càng cao hứng – “A, là Tiểu Kỉ!”

Kỉ Tầm xấu hổ, quả thực là không biết phải nói gì, Hàn Nghệ thì lại rất thần nhiên, chỉ người đứng sau lưng gã: “Đây là người yêu của tôi, Thiệu Hoa, đây là đồng nghiệp của anh, Kỉ Tầm, em có thể gọi cậu ấy là Tiểu Kỉ.” – Hàn Nghệ nói xong còn nở một nụ cười tươi như hoa.

Thiệu Hoa tựa hồ rất bất đắc dĩ, tay còn khoác lên vai Hàn Nghệ: “Cần đắc ý như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, đây là lần đầu tiên quang minh chính đại giới thiệu em như vậy.... Người yêu, quả thực là không sai.” – Hàn Nghệ nhấn nhá, càng cảm thấy thỏa mãn.

Kỉ Tầm hoàn toàn bị hai người kia bơ đi, muốn đi cũng không đi được, cuối cùng vẫn là quay qua chào hỏi Thiệu Hoa: “Xin chào Thiệu tiên sinh.”

Lại là Hàn Nghệ nói tiếp: “Thiệu Hoa, Tiểu Kỉ cũng là bạn học của em đấy, lần trước anh đưa cậu ấy về trường một chuyến....”

Kỉ Tầm kinh ngạc, phát hiện Hàn Nghệ đã toàn tâm toàn sức miêu tả cho người bên cạnh, ngày đó chỉ nhìn thoáng qua một chút mà gã có thể kể được nhiều thứ thế, nhưng mà cái làm cậu bức mình lúc này là Hàn Nghệ biến cậu thành một cái bóng đèn đích thực.

Bình thường Hàn Nghệ đâu có thế, Kỉ Tầm cảm thấy có chút đau đầu.

Sau khi Hàn Nghệ vừa lòng, mới không chút để ý chia sẻ Kỉ Tầm: “Tiểu Kỉ đồng chí cũng giống chúng ta, cho nên em không cần phải lo lắng.”

Kỉ Tầm trợn mắt há mồm, lo lắng có nên nói dối một chút không.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: “Kỉ Tầm, tôi thấy cậu cũng không có người bên cạnh, tôi với Thiệu Hoa cũng quen biết khá nhiều, có cần tôi giúp cậu giới thiệu vài người không?”

Kỉ Tầm mặc kệ Hàn Nghệ làm sao hiểu rõ mình thế, trực tiếp lắc đầu cự tuyệt: “Không cần không cần, anh Hàn suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Sao thế? Thẹn thùng sao?”

“Đương nhiên không phải, là không cần.”

“Không cần?” – Hàn Nghệ cười cười – “Không phải là cậu đang độc thân sao? Chẳng lẽ cậu không phải là đồng chí?”

Kỉ Tầm cảm thấy như chết đuối vớ được cọc, vì thế không ngừng gật đầu: “Đúng, tôi không phải.”

Hàn Nghệ thần thần bí bí cười: “Quên đi, chúng tôi phải đi rồi, tạm biệt nhé. Tiểu Kỉ, đồng chí.”

Kỉ Tầm cảm thấy da đầu run lên, nhìn theo bóng dáng hai người kia thoả mái rời đi, trước khi đi, Thiệu Hoa còn quay lại dặn dò một câu: “Chuyện hôm nay xin cậu đừng nói ra.”

Kỉ Tầm về đến ký túc xá mà vẫn còn trong trạng thái mất hồn vía, bởi vì Hàn Nghệ khiến cậu phát hiện ra một vấn đề rất lớn.

Lúc Hàn Nghệ nói sẽ giới thiệu cho cậu vài người, đúng giây phút đó, Kỉ Tầm hiểu vì sao mình muốn nói dối, không phải vì từ chối, lại càng không phải vì ngượng ngùng, mà là thật sự trong nội tâm cậu có sự kháng cự. Rõ ràng là đã chia tay, còn chưa có tiếp xúc với người nào khác, thậm chí bản năng cảm thấy bài xích, vấn đề này thực là nghiêm trọng.

Kỉ Tầm kinh ngạc mở máy tính, sau khi khởi động máy thì tự động đăng nhập vào QQ. Thấy báo có tin nhắn offline, dạo này Tống Hàng gửi rất nhiều tin cho Kỉ Tầm, từ sau lần hai người nói chuyện không được thoả mái trước đó, cũng không phải giải thích gì, mà là lo lắng cho trạng thái của Kỉ Tầm.

Kỉ Tầm gửi đi một dòng không cần lo lắng, bên kia đã nhanh chóng trả lời lại.

Tống Hàng: Tiểu tử nhà ngươi cuối cùng cũng online

Kỉ Tầm: Sao cậu phải gửi tin nhắn trên Q vậy, gọi di động không được sao?

Tống Hàng: Hừ, nhắc đến mới nhớ, tôi có biết số điện thoại của cậu đâu?! Chết tiệt, cậu thay số mà không thèm báo một tiếng.

Kỉ Tầm không để ý, khi tốt nghiệp cậu liền thay đổi số di động, rồi lại công việc bận rộn, nên cũng không để ý thông báo cho bạn bè, sau cũng có thông báo qua loa cho mấy người, về phần bạn học Tống Hàng, không may lại nằm trong danh sách không được thông báo.

Kỉ Tầm: 134xxxxxxx, nhớ đấy. Tôi quên mất.

Tống Hàng: Cậu thật là

Kỉ Tầm: Xin lỗi

Tống Hàng: Gần đây thế nào?

Kỉ Tầm: Tống Hàng.....

Kỉ Tầm gãi đầu, tiếp tục gõ chữ: Tống Hàng..... Hình như tôi, vẫn còn để ý người ta.

Tống Hàng: Sao? Hối hận?

Kỉ Tầm: Không biết.

Tống Hàng: Sao không biết sớm? Giờ lại do dự?

Kỉ Tầm: Tống Hàng, cậu đừng có tỏ thái độ âm dương quái khí, tôi... tôi sợ lắm.

Tống Hàng: Cậu cho là chỉ có cậu khó chịu thôi sao, lúc trước cậu nói chia tay với y, y không thương tâm sao? Kỉ Tầm, cậu có nghĩ là cậu rất ích kỷ không? Y chỉ là không biểu hiện thương tâm ra bên ngoài mà thôi.

Kỉ Tầm: Thực ra, tôi vẫn hi vọng anh ấy có thể biểu hiện thương tâm cho tôi xem, đến tận bây giờ, anh ấy vẫn không có biểu tình rõ ràng gì hết.....

Tống Hàng: Cậu cũng không phải không biết tính y, y vốn mặt lạnh như thế, cậu sao phải tự mình chui đầu vào sừng trâu làm gì? Y vốn như thế, kiên định mà sống như vậy, cậu tự đứng lại ép buộc làm gì?

Kỉ Tầm:..... Mấy hôm nay tôi cũng đã nghĩ, đại khái là tôi đã sai.

Tuổi trẻ vốn bừa bãi, hành động không suy nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào, gặp khó khăn thì lảng tránh, lảng tránh không được thì ỉu rũ, nói tóm lại,đại khái là mình đã sai. Trước kia còn có thể đổ lỗi một phần cho đối phương, vì đối phương không quan tâm đến mình nên mới chia tay, hiện tại lại thấy, lí do chính là tại bản thân mình không đủ kiên cường, không đủ niềm tin. Kỉ Tầm cảm thấy chán nản.

Phong Cảnh vốn không phải là người có biểu tình rõ ràng, ở bên người như thế thì mình phải hiểu mới phải, vì sao lại muốn biểu hiện để chứng minh tình yêu, cái này là mười phần sai. Đáng tiếc khi Kỉ Tầm ý thức được điều này thì đã có điểm muộn rồi.

Tình yêu còn chưa chết, nhưng cũng đã không còn nguyên vẹn.

Đã chia tay, mà người kia dường như đã có người mới tốt hơn rồi.

11. Chương 11

Tâm tình Kỉ Tầm ngày càng không tốt.

Theo lý thuyết, khi biết rõ tình cảm của mình, khi đó chia tay Phong Cảnh cũng không phải là đã dứt khoát, muốn quay lại thì vẫn có hi vọng. Nhưng mà vấn đề vẫn còn tồn tại từ trước đến giờ, đó là cho dù còn yêu, nhưng niềm tin thì phải làm sao bây giờ.

Kỉ Tầm không chỉ không tin Phong Cảnh, mà còn hoài nghi chính bản thân mình, sợ hãi rằng cho dù bây giờ mình mạo muội đến nói với người ta, thì liệu có được không. Kỉ Tầm cảm thấy bất an hơn.

Lại một tối cuối tuần, khi mà Kỉ Tầm vẫn còn do dự, các anh em trong ký túc rủ nhau đi hát hò thư giãn, gần đây công tác hơi nhiều, hơn nữa tối lại ngủ không được lắm, nên Kỉ Tầm luôn trong trạng thái mệt mỏi.

Kết quả là có một cuộc điện thoại gọi đến, Kỉ Tầm quyết định không do dự thêm nữa.

Phong Cảnh gọi điện đến, nói là mấy bạn học tụ tập, cũng không có chủ đề gì, chỉ là cùng nhau ăn bữa cơm, có thể là còn có vài hoạt động nho nhỏ nữa.

Kỉ Tầm ngồi tàu điện đến nơi, mấy người bên kia đã ăn rồi, cơ hồ toàn là mấy bạn học cũ ngày xưa, hơn nữa cũng ở lại làm việc ngay trong thành phố nên cũng có chút rảnh rỗi, thêm Kỉ Tầm cũng không quá đông, ngồi được một bàn. Chỗ ngồi bên cạnh Phong Cảnh vẫn còn trống, Phong Cảnh kéo Kỉ Tầm đến bên mình, Kỉ Tầm tự giác ngồi xuống đó.

Trên bàn cơm dù sao cũng là bạn bè mấy tháng không gặp nhau, nên mọi người đùa giỡn nói chuyện rất vui vẻ. Kỉ Tầm cũng không cố ý che giấu vẻ mặt không được tốt lắm, đùa cũng hoạt động không nhiều, chứng tỏ khẩu vị cũng không được tốt. Kỉ Tầm vốn có thể uống rượu, lần này mấy người lại mang bia lên, Kỉ Tầm cũng ý tứ uống mấy ngụm.

Uống đến khi ánh mắt có chút mơ màng, Phong Cảnh liền ngăn cậu lại, người kia cũng không xấu hổ, chén rượu trên tay Kỉ Tầm hơi nghiêng rồi hạ xuống, rồi lấy một cốc nước uống, uống mấy chén rượu mà mặt vẫn không đỏ sắc, khiến Phong Cảnh thực cảm thấy ngoài ý muốn.

Có bạn học trên Phong Cảnh, nhân vật sát thủ mặt lạnh như thế mà lại có thể đề nghị bạn bè tụ tập sau khi tốt nghiệp, tuy rằng chỉ là hoạt động nhỏ thôi, nhưng cũng làm cho người ta kinh ngạc.

Phong Cảnh bình ổn trả lời: “Không có gì phải ngạc nhiên, sao các cậu biết là tôi không có dụng tâm kín đáo.”

Ngữ khí của Phong Cảnh gần như là cứng nhắc, máy mẫn mà thanh âm có chút trầm ngâm, nếu không biết thì có thể hơi khó nghe. Khi nói những lời này, Phong Cảnh liếc mắt qua người bên cạnh mình.

Kỉ Tầm đã chhuizen choáng say, mơ hồ cảm thấy có gì đó ngen lại trong ngực, có điểm không tự chủ chờ mong, nhưng lại cảm thấy bối rối.

Sau bữa tối còn có phi vụ đi hát, nhưng Phong Cảnh lập tức dẫn Kỉ Tầm đi về, mấy người kia có chút bất mãn, Kỉ Tầm luôn là người khuấy động không khí sôi nổi, sao lại không để cậu ấy lại chứ. Nhưng mà Phong Cảnh rất kiên trì, về mặt Kỉ Tầm khó chịu, nhưng vẫn bị tha đi.

Ý thức của Kỉ Tầm tuy rằng hỗn độn, nhưng cũng biết là mình đã đi theo Phong Cảnh rồi, nhìn bóng dáng của người đi trước mình, Kỉ Tầm thiếu chút nữa muốn khóc, từ khi biết rõ ý nghĩ của mình, cùng Phong Cảnh gặp mặt là chuyện như tra tấn với cậu, tâm tình đủ loại, hối hận, áy náy.

Hai người cứ thế đi, đến khi Phong Cảnh dừng lại mở cửa Kỉ Tầm mới phát hiện đây không phải là ký túc của Phong Cảnh, cũng không phải là khách sạn mà trước kia hai người hay đi. Đây là cửa nam của trường, khu có những dãy nhà giản dị cho thuê phòng, nghe nói phổ biến là dành cho các sinh viên sống chung.

“Sao anh lại không ở ký túc xá?” – Kỉ Tầm đối với việc Phong Cảnh chuyển nhà không có ý kiến, nhưng mà có chút nghi hoặc, vừa vào đến cửa liền hỏi.

Phong Cảnh để túi của hai người xuống sô pha, để Kỉ Tầm ngồi xuống đó rồi trả lời: “Bọn anh khai giảng, bạn cùng phòng của anh.....không được tốt lắm, nên anh chuyển ra.”

Kỉ Tầm cũng không hỏi bạn cùng phòng kia thế nào lại không thể ở chung được, cũng không hỏi Phong Cảnh sao không xin chuyển sang phòng khác, hiện tại, với những biểu hiện muốn lấy lòng của đối phương cậu không hề có tâm trạng nào hết, chính mình liền phiền lòng, không nên vì chuyện nhỏ này mà phá hư bầu không khí này.

Phong Cảnh an bài ổn thỏa cho cậu, thu thập quần áo bẩn của hai người, đi tắm rửa. Kỉ Tầm nhìn bóng dáng bận rộn của người kia, thật sự không hiểu tại sao ngày xưa mình lại phạm phải sai lầm như thế, giờ mới thấy tiếc nuối.

Kỉ Tầm uống rượu nên mệt mỏi, nằm xuống sô pha, mãi đến khi Phong Cảnh yên lặng đến ngồi bên người cậu.

TV bị tắt đi, căn phòng nhỏ im lặng, Kỉ Tầm đột nhiên mở miệng: “Phong Cảnh.”

“Sao?”

“Năm đó, sao anh lại nhận lời em?” – Vấn đề này khiến cho Kỉ Tầm không còn bình thản được nữa, cả người cậu cực kì khẩn trương.

Phong Cảnh thân thủ sờ đầu của cậu, rất ôn nhu: “Em rất tốt.”

“Tốt như thế nào?”

Trầm mặc hồi lâu, Kỉ Tầm không biết Phong Cảnh đang trốn tránh trả lời hay là cố tìm cách lựa chọn từ ngữ, cuối cùng vẫn là Phong Cảnh nói: “Khi chưa có em, cuộc sống của anh rất yên lặng.” – Phong Cảnh hơi hơi hít thở – “Có em, cuộc sống của anh cả ngày gà bay chó sủa, còn có lo đến lo đi, thực là đau tim.”

“Chê em đau tim thì anh còn nhận lời làm gì? Tự tìm cái khổ.” – Kỉ Tầm thực ủy khuất, nguyên lai trong lòng Phong Cảnh, mình là như thế. Càng giận hơn là, người này sao có thể phê bình người khác trực tiếp như vậy chứ. Huống chi vừa rồi còn nói là mình tốt?

“Em đừng tức giận.” – Phong Cảnh nhận ra được những cảm xúc cực nhỏ của Kỉ Tầm, hoặc là nói y cực mẫn cảm với những tâm tình của cậu – “Em cứ nháo như vậy, khiến anh thành thói quen, vậy mà em lại....” Muốn chia tay.....

Đây đúng là điểm khiến Kỉ Tầm đuối lý, Kỉ Tầm yên lặng không nói gì, lẳng lặng để người kia vỗ về, xoa đầu mình, hình như y chưa bao giờ có cách biểu hiện nào khác, mỗi khi tỏ vẻ an ủi y chỉ có mỗi một cách này, vừa ngu ngốc lại vừa thành khẩn.

Phong Cảnh cũng trầm mặc, người trong lòng này từng dùng đủ loại phương thức xấu hổ, quỷ dị, không thể hiểu nổi, làm cho chính mình không thể bình tĩnh được. Cái cảm xúc này người cứng nhắc như Phong Cảnh chưa từng được nhận qua lần nào, sau khi tiếp xúc nhiều không khỏi cảm thấy nghiện. Những điều phiền toái bất đắc dĩ giờ lại trở nên vô cùng trân quý, cũng như con người cần nước vậy, cái cảm giác đó Phong Cảnh có thể tự mình hiểu rõ, tỷ như khi Kỉ Tầm yêu cầu chia tay, y cảm thấy cuộc sống chật chội nhưng lại tĩnh mịch trống rỗng vô cùng.

Kỉ Tầm có lẽ là quá mệt mỏi, lại có chút hơi men trong người, nên cứ thế nằm trong lòng Phong Cảnh ngủ, cuối cùng lên giường thế nào cũng không biết.

Kỉ Tầm cuối cùng cũng thấy tình trạng trước mắt chỉ còn chờ đột phá, không phải là chuyện hai người kẻ cặn, mà là tư thái của Phong Cảnh, luôn đối xử tốt với cậu, thậm chí còn tốt hơn trước kia, nhưng mà không hề đề cập đến chuyện tái hợp.

Kỉ Tầm lên mạng, đăng kí một tài khoản vào diễn đàn, đại khái là miêu tả lại một chút tình huống của cậu và Phong Cảnh, đương nhiên là thông tin cá nhân đều bị thay đổi hoặc là ẩn hết rồi.

Kỉ Tầm không ngờ trên diễn đàn này lại có nhiều người rảnh rỗi vậy, quay đi quay lại, đã có không ít ý kiến, cả công kích thóa mạ “Không hiểu trong đầu cậu chứa cái gì?” “Lấy có bản thân bất an để rồi tự tiện quyết định, quả là ích kỉ.”

Kỉ Tầm cảm thấy hơi ủy khuất, dù sao chuyện này trách nhiệm phần lớn cũng là của cậu, huống chi cậu cũng muốn tìm kiếm những ý kiến comment, trừ bỏ mấy cái thất loạn bát tao, Kỉ Tầm cũng tìm được vài chủ ý rất tốt.

Một nhân vật nói như thế này: Đầu tiên là phải xem thái độ của lz, nếu lz xác định chính mình có niềm tin cùng người yêu vượt qua những khó khăn trong tương lai, vậy thì nên truy người yêu về thôi, xem miêu tả của lz, người yêu của lz cũng không phải là không có cảm tình gì,cho nên phải cố lên.

Kỉ Tầm yên lặng nhìn chằm chằm vào cái comment kia, sau đó liếc mắt đến người nào đó cuối tuần đang lúi húi trong phòng bếp nấu canh, âm thầm hạ quyết tâm.

Kéo xuống dưới thêm chút, có cái đề nghị thế này: “Ha ha, lz cứ say rượu thêm vài lần nữa đi, tiểu công nhà cậu xem ra vẫn chấp nhận thân thể cậu đấy thôi, không thể đến mức cả trên giường lẫn dưới giường đều trở thành người qua đường đi? Lz cố lên, ủng hộ cậu nhiệt tình

Kỉ Tầm đen mặt, người nọ sao chỉ nhìn qua mà đã biết mình là 0. Kì thật người này nói không phải là không có điểm đúng, bất quá cậu cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với Phong Cảnh, bắt y phải thỏa hiệp.

Kì thật những người bạn mạng xa lạ đó cũng là thật lòng, cũng có ý kiến bảo Kỉ Tầm trực tiếp bỏ qua, nhưng cũng có những ý kiến an ủi làm Kỉ Tầm thấy chưa xót không thôi, không ngờ mình lại là người tồi tệ thế, làm sao để cứu vãn được tình hình lúc này đây.

Kỉ Tầm đọc xong những ý kiến đó thì cũng đến thời gian ăn tối, Phong Cảnh tự mình nấu ăn, đồ ăn cũng đầy đủ, đều là những món ăn bình thường, hương vị cũng bình thường, Kỉ Tầm cắn đũa nghĩ nghĩ, cậu có nên đi học nấu vài món.

Phong Cảnh nhìn bộ dáng cắn đũa của Kỉ Tầm, liền đứng lên lấy mấy chai bia về.

“Hôm nay làm sao vậy?” – Kỉ Tầm kinh ngạc.

“Trung thu.”

“Hôm nay không phải trung thu.”

“Ừ, qua rồi, hôm nay coi như đèn bù đi.” – Phong Cảnh nói xong liền mở một chai bia đưa cho Kỉ Tầm.

Kỉ Tầm nghĩ thầm trong lòng, là anh cho em uống, thì anh phải gánh chịu hậu quả khi em say.

12. Chương 12

Tửu lượng của Kỉ Tầm quả nhiên là khá, ở bên ngoài đi uống cũng có thể coi là có danh tiếng, nhưng đó là khi cậu biết điểm dừng. Chính vì thế, cuối cùng Kỉ Tầm cũng say, như mọi lần lại dây dưa trên giường với Phong Cảnh, tuy rằng mới hai tháng không gặp nhau mà nhiệt tình của hai người lại vượt quá mong muốn của đối phương. Lần này Phong Cảnh không để cho Kỉ Tầm chủ động nữa, mà khi lên giường lập tức cho cậu nằm sấp lại.

Tư thế vẫn không thay đổi, có thể là do trước kia Kỉ Tầm ngại y không có đủ kích thích. Phong Cảnh cũng không nghĩ là có thích hay không, thời điểm mặt đối mặt y không cần lo về trạng thái của Kỉ Tầm, bởi vì chỉ cần nhìn mặt đối phương là y biết cậu đang khó chịu hay hưởng thụ.

Lần này Phong Cảnh tiến từ sau vào, vừa đỡ thắt lưng Kỉ Tầm vừa hôn lên sườn cậu. Tư thế này có chút vất vả, nhưng lại kích thích cả hai bên. Kỉ Tầm an phận trong chốc lát, nhưng nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của Phong Cảnh, vùi mặt xuống gối, nhưng thắt lưng vẫn hướng lên trên, chủ động di chuyển làm cho Phong Cảnh trở tay không kịp.

Tay Phong Cảnh giữ chặt thắt lưng cậu, Kỉ Tầm càng lúc càng như nghiện, càng đưa đẩy thân thể kết hợp với chuyển động của y.

Hậu quả của một đêm kịch liệt khiến sáng hôm sau Kỉ Tầm không thể động đậy. Phong Cảnh xoa thắt lưng cho cậu, nơi đó tối qua bị Phong Cảnh mạnh mẽ giữ lấy nên giờ đã có vài vết thâm tím. Phong Cảnh nhìn thấy mà đau lòng, trong lòng tự trách mình, Kỉ Tầm lúc này đã không còn khí thế sắc bén, phần eo bị đối phương xoa bóp cứ run rẩy, đáng thương vô cùng.

Nhưng trong lúc này, Kỉ Tầm lại cảm thấy có niềm tin vững chắc, chỉ cần cậu làm cho y tha thứ cho mình là được rồi. Ôn nhu trước mắt giống như đã vượt quá những gì trong trí nhớ, cho dù khi còn yêu nhau cuồng nhiệt cũng chưa từng có thể này, Kỉ Tầm đoán người này đã học được cách dùng ánh mắt ôn nhu nhìn mình, có phải hay không là vẫn còn tình cảm.

Thân thể ngày càng không có gì cố kỵ, tình cảm kích thích ái muội không rõ, là sự thật, nhưng lại khiến Kỉ Tầm bất mãn. Đợi cho Phong Cảnh đứng lên đi làm bữa sáng, Kỉ Tầm cắn ngón tay buồn rầu, giờ phút này đó là động tác duy nhất mà không làm cậu khó chịu.

Chậm rãi đem người kia về lại bên mình là chính sách của Kỉ Tầm, nhưng giờ phút này cậu mới phát hiện hóa ra mình còn quá vội vàng, hay là quá nôn nóng.

Nôn nóng đều là trừng phạt, Kỉ Tầm tự nhủ như thế, hi vọng có thể cân bằng nguyện cùng sự thật đang chênh lệch.

Phong Cảnh nấu nướng xong xuôi liền đến gọi Kỉ Tầm rời giường, Kỉ Tầm vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ mông lung, mãi đến khi thân người cao ngất mặc tạp dề xuất hiện trước mắt Kỉ Tầm từ chối, lại xoay thân hình đau nhức tìm một tư thế thoải mái hơn trên chiếc giường ấm áp.

Phong Cảnh nhìn cậu khó khăn cử động, ngồi ở mép giường nhẹ nhàng nâng người dậy, thân mật trong giây lát, Kỉ Tầm thở dài, có phải lúc trước kiên nhẫn một chút thì có thể thành công hay không?

Phong Cảnh hiển nhiên là không biết suy nghĩ hiện tại của Kỉ Tầm, chỉ cẩn thận giúp cậu ăn mặc, vô cùng tận tâm.

Hai người rời khỏi nhà trọ của Phong Cảnh, y đưa cậu đến tận bến tàu điện ngầm, thấy đã đến cầu thang đi xuống nhưng mà Phong Cảnh không hề có ý định dừng chân.

“Anh về đi?” – Muốn tiến đến đâu đây? Kỉ Tầm khẩu thị tâm phi nói thầm.

“Em có mang vé không?”

Kỉ Tầm sờ sờ trong túi, đúng là không mang, đang nói nếu không thì đi mua vé cũng được, Phong Cảnh đã đi rồi: “Em ở đây chờ anh.”

Vì thế Kỉ Tầm ôm cặp làm việc, thêm cả túi nước quả vừa rồi mới mua, ngồi xổm ở một góc sáng sủa của ga tàu điện ngầm chờ Phong Cảnh đi mua vé cho cậu.

Kỉ Tầm cầm vé, còn chưa bước chân qua thanh kiểm soát, Phong Cảnh nắm lấy cổ tay cậu: “Nhớ cuối tuần tới lấy vé tháng.”

Kỉ Tầm suy nghĩ một chút: “Nếu không bây giờ em đi lấy, cuối tuần đi làm em cũng muốn ngồi tàu điện ngầm.”

Phong Cảnh nói: “Mua vé đi, anh phải đến phòng thí nghiệm đây.” – Nói xong Phong Cảnh nhìn đồng hồ – “Anh hẹn sự đệ cùng nhau thảo luận thực nghiệm, không kịp về lấy đồ với em.”

Kỉ Tầm cảm thấy không thoải mái: “VẬY anh đưa chìa khóa nhà đây, để em tự đi lấy, lúc về em để dưới chậu hoa cho anh là được.”

Phong Cảnh im lặng một chút rồi nói: “Anh phải đi rồi, cuối tuần gặp lại.”

Kỉ Tầm ngồi lên tàu rồi mà vẫn thấy khó chịu. Ý của Phong Cảnh chính là lo lắng khi giao chìa khóa nhà cho mình, được rồi, Kỉ Tầm thừa nhận là nếu có chiếc chìa khóa kia trong tay, có khả năng cậu sẽ lén lút đến xem một lần, nhưng mà..... Nhưng mà cái thái độ khi đó của y, thật đúng là muốn làm tổn thương người ta, hơn nữa lại còn vội vã đi gặp tiểu học đệ như vậy....

Còn cứ nghĩ là, hiện tại chỉ là thấy mình nghĩ nhiều mà thôi, có điều phải biểu lộ một chút đáng thương một chút mới tốt sao? Hơn nữa khi đó, lại là do mình chủ động nói chia tay, sao bây giờ lập trường lại không vững vàng vậy, bất luận là đối phương có thế nào, mình vẫn có chút để bụng với tiểu học đệ kia. Nghĩ như vậy, Kỉ Tầm lại có chút mê man, gặp mặt, làm chuyện yêu đương, một lần nữa làm cho hi vọng ngày tái hợp không còn xa nữa, nhưng vẫn thiếu cái gì đó?

Đại khái là thiếu nói chuyện thẳng thắn cùng thành khẩn, nói chuyện về lập trường căn bản của hai người.

Phong Cảnh không nói gì, Kỉ Tầm lại không muốn mất mặt nói với đối phương là chúng ta tái hợp. Tuy rằng chính cậu cũng cảm thấy bản thân có chút tùy hứng, nhưng mà nếu dùng lời lẽ cầu xin, cậu sợ Phong Cảnh xem thường mình. Nhưng nếu thực sự là không còn biện pháp nào khác, Kỉ Tầm cũng sẽ mạo hiểm.

Ít nhất cũng phải cho đối phương thấy thành ý với quyết tâm của mình, muốn cho đối phương thấy tư thái cố gắng của mình.

Nhưng mà, có một số việc nói thì đơn giản nhưng làm thì thật khó khăn. Tỷ như chính mình trước giờ vẫn luôn tùy hứng, không tránh khỏi làm cho đối phương thấy ủy khuất, cảm thấy hợp tình hợp lý mà vẫn khó chịu. Lại như những ngày xưa mình ồn ào huyền ảo, mới phát hiện ra khi hai người ở chung mà trầm mặc thì khó chịu cỡ nào.

Thời điểm nên tiêu sái phát huy thì lại lo lắng không đủ, thời điểm không có tư cách để ý thì lại cố tình để ý, Kỉ Tầm, may đúng là một thằng ngu ngốc.

Kỉ Tầm tan sở, không may lại gặp trời mưa. Cuối tuần rồi cậu ở chỗ Phong Cảnh rồi đi làm luôn, nên không mang theo ô dù gì cả, che cặp lên đầu, cậu chuẩn bị lao ra ngoài.

Phía sau có người vỗ vai cậu: “Tiểu Kỉ đồng chí không mang ô à?”

Kỉ Tầm xoay người, người mà gọi cậu là ‘đồng chí’ ngoài Hàn Nghệ ra thì chẳng còn ai nữa, Kỉ Tầm nhìn Hàn Nghệ cười đến sáng lạn, mặt không đổi sắc trả lời: “Không mang ô.”

Thực không nên trách Kỉ Tầm không biết nhẫn nhịn với trưởng phòng bên cạnh, nhưng mà sự cợt nhả của Hàn Nghệ luôn làm cho người ta đau đầu.

“VẬY LÊN XE THÔI.”

“Hôm nay tôi về ký túc của công ty, không tiện đường.”

“Ai nói là chỉ cùng đường mới có thể đưa nhau về, tôi vòng ngược lại đưa cậu về nhà thì có sao?”

Kỉ Tầm lắc đầu nhìn gã, hồi lâu mới nói: “Nếu gặp không gặp ‘người nhà’ của anh, tôi vẫn hoài nghi là anh có ý gì đó với tôi.”

Hàn Nghệ cao giọng cười to: “Cho nên bây giờ không cần lo lắng, tôi không có khả năng có ý gì với cậu đâu, tôi chỉ cảm thấy cậu mới là người có ý.”

Kỉ Tầm không nói gì, theo Hàn Nghệ lên xe.

“Thiệu tiên sinh hôm nay không đến đón anh tan tầm?” – Kỉ Tầm cũng không hiểu tại sao mình lại muốn hỏi vấn đề này, chỉ là thuận miệng mà thôi, vậy mà lại khiến cho đối phương lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

Hàn Nghệ đánh tay lái rẽ sang: “Đừng gọi là Thiệu tiên sinh, cậu ấy so với cậu không lớn hơn là bao đâu. Cậu ấy đến trường rồi.”

Kỉ Tầm không nói gì, sao tự dưng lại nói về Thiệu Hoa chứ, Hàn Nghệ lại có chỗ để xả.

Hàn Nghệ cười nói nửa ngày về người nhà gã, rốt cục cũng ý thức là đi hơi xa, liền nhẹ nhàng khụ một tiếng sau đó vào vấn đề chính: “Gần đây có cái gì phiền não đúng không?”

Kỉ Tầm quay đầu kỳ quái nhìn Hàn Nghệ. Vị sếp này định quản cả việc cá nhân sao? Kỳ thật công việc của Kỉ Tầm gã cũng không thể quản được mà.

Hàn Nghệ tiếp tục nói: “Vị bạn học của cậu đấy, cái cậu cao lớn đấy, là người yêu cũ? Vẫn còn đang dây dưa?”

Kỉ Tầm lập tức bị sặc, ho đến thiên hôn địa ám.

Hàn Nghệ cười một chút: “Sao vậy? Hai cậu nhìn nhau liếc mắt đưa tình. Bảo sao người khác không nhìn ra được?”

Kỉ Tầm thở dài, nói thật: “Chúng tôi đã chia tay.”

Chờ đèn đỏ, Hàn Nghệ nhân tiện quay qua nhìn Kỉ Tầm: “Chính là người lần trước cậu bảo là tình cảm phai nhạt rồi chia tay?”

Còn phải nói trắng ra hay sao? Kỉ Tầm cười khổ gật đầu: “Nhưng mà tôi phát hiện ra mình đã sai lầm rồi.”

“Sao lại phát hiện ra?”

“Không nhớ rõ.” – Có lẽ là không có cảm giác đã chia tay rồi, có thể là do kích thích của dự vọng khi hai người bên nhau, cũng có thể là do Hàn Nghệ trêu chọc làm cho chính mình phát hiện ra mình hoàn toàn không có ý thức tự giác tìm kiếm người mới, ai mà biết được, dù sao cũng đã ra thế này, muốn tái hợp, nhưng lại sợ hãi, cảm giác sẽ lại đắm vào vết xe đổ.

“Khả năng là tôi phát hiện sớm hơn cậu một chút.”

“Cái gì?”

“Lần trước khi cậu nói đến cậu ta, cảm giác đó, có thể nói là vẫn chưa thể buông tay.”

“Phải không?” – Kỉ Tầm miễn cưỡng cười cười.

Đèn xanh, Hàn Nghệ lại tiếp tục chú ý tình hình giao thông: “Nếu còn thích, sao không quay lại với nhau?”

Nói thì dễ, Kỉ Tầm nhếch khóe miệng cười tự giễu: “Anh có hứng thú nghe tôi nói chuyện xưa không?”

“Thời gian có, hứng thú có, quán cà phê dưới nhà kia được không?”

Kỉ Tầm kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ: “Anh không vội về nhà sao?”

“Anh bạn nhỏ Thiệu Hoa đi ra ngoài hai ngày, trong nhà không có người, tịch mịch quá, ai.....”

13. Chương 13

Lúc này, người trong quán cà phê cũng không nhiều, hai người nhìn khắp quán một lượt, chọn chỗ ngồi nhìn ra đường, chính là cái ngã tư với dòng người và xe nườm nượp như nước, mà bên trong, hai người, một khuôn mặt tươi cười tràn đầy chờ mong, còn cái kia thì là bất đắc dĩ.

Trong mùi hương cà phê, nhớ và kể lại những gì trong quá khứ không ngờ lại gian nan như vậy. Tuy rằng có không ít lần hỗn loạn hay đứt quãng, nhưng mà người nói đã muốn dốc toàn lực, người nghe thì mang cái vẻ mặt tươi cười thần thần bí bí, uống cà phê.

Hàn Nghệ chép miệng, chậm rãi nói: “Năng lực biểu đạt bình thường.” – Trong giọng nói mang theo không ít trêu chọc cùng khinh thị.

Kỉ Tầm liếc gã một cái khinh thường, dù sao cũng không mong chờ ý kiến của người kia có ích gì đó cho tình huống hiện tại của cậu. Quảng thời gian có Phong Cảnh trong cuộc sống của mình, Kỉ Tầm không có cách nào mở miệng nói với người khác, trừ bỏ tên Tống Hàng ở ngoại quốc, cùng vị sếp cà lơ phất phơ đang ngồi trước mặt.

“Nghe xong những gì cậu nói, tôi thấy cả hai người đều có vấn đề.” – Hàn Nghệ chậm rãi mở miệng – “Cậu ta chưa cho cậu cảm giác an toàn, làm cho tình cảm ngay từ đầu có vẻ là chỉ từ một phía, cậu ta hiển nhiên là không biết phải chủ động thế nào, khiến cho cậu cảm thấy không có niềm tin vào mối quan hệ này.”

Kỉ Tầm thở dài: “Anh Hàn, không phải lúc trước cũng là anh theo đuổi đối phương đấy thôi, sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó anh bạn nhỏ Thiệu Hoa cũng không giống vị kia nhà cậu khó hiểu như vậy, tôi cũng như cậu thôi, vấn đề mấu chốt là ở chỗ, tôi có thủ đoạn và tự tin hơn cậu.” – Hàn Nghệ nói xong, khoe miệng bên trái hơi nhếch lên, ánh mắt hàm chứa ý cười.

Kỉ Tầm nghĩ, loại tự tin này, chính mình quả nhiên không có.

“Vấn đề của cậu, ngày càng rõ ràng một chút.” – Hàn Nghệ nói tiếp – “Đầu tiên, cậu không xác định cậu có niềm tin vào tình cảm này, liền mạo muội trêu chọc người ta; Sau đó lại không hiểu được tâm tư của chính mình, liền đem bất an biến thành chán ghét, rồi tự tiện chia tay; Tiếp theo, chia tay không có chút tự giác nào cả, chia tay rồi mà vẫn còn dây dưa khiến chính mình càng thêm phiền não; Cuối cùng, cậu phán đoán tình cảm quá mức quyết đoán, phát hiện chính mình với đối phương không phải là chán ghét mà là một mối rồi, cậu lại không xác định được có thể vượt qua được vấn đề tiền quyết trước kia của hai người không, trong lòng bắt đầu có ý muốn tái hợp.”

Cuối cùng, Hàn Nghệ tổng kết: “Hành vi cùng tâm tình của cậu có thể cho thấy cậu xử lý tình cảm còn chưa thành thục. Dục tốc là bất đạt. Đúng là tuổi trẻ!”

Kỉ Tầm phiền muộn uống một ngụm cà phê, những gì Hàn Nghệ nói không phải là cậu chưa từng nghĩ tới, bất quá, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, khi đó cậu không có đủ dũng khí, cũng không dám thừa nhận mình vẫn còn tiếc nuối lần không cam lòng.

Bất quá bị ngoại nhân như Hàn Nghệ nói như vậy, lại đột nhiên thấy không thể trốn tránh hiện thực: “Tôi thừa nhận là anh nói đúng, nhưng có đôi khi phán đoán là một chuyện, quyết định lại là một chuyện khác.”

Hàn Nghệ vẫn cười như cũ, nhưng lại mang thêm một chút tang thương: “Tuổi trẻ có ai mà không có gặp ghềnh, chờ khi hai người cùng nhau trải qua sóng gió, tự nhiên sẽ thêm quý trọng lẫn nhau, các cậu hiện tại, không mưa không gió, bình an quá mà vẫn không biết trân trọng.”

Kỉ Tầm nghĩ nghĩ, hai năm ở bên Phong Cảnh thật là không có gì xảy ra, bệnh tật, chia lìa, người ngoài, nghèo khổ, tất cả đều không có, rất an thuận, chẳng lẽ thật sự là ép buộc hạnh phúc sao? Kỉ Tầm cười khổ, có ép buộc hay không thì cũng có vấn đề, nhưng nó không hiện rõ, cứ đau âm ỉ, cuối cùng thì cũng bạo phát.

Kỉ Tầm mở miệng: “Tôi nghĩ, tôi vẫn muốn ở bên anh ấy.”

“Cậu nghĩ tới vấn đề ban đầu của hai người sao?” – Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn cậu – “Nếu như cậu ta vẫn đối xử với cậu như cũ, cậu có thể chịu được sao? Cậu muốn tái hợp, vậy có nghĩ đến vấn đề sau đó không?”

“Kì thật,” – Kỉ Tầm chậm rãi mở miệng – “Tôi cảm thấy anh ấy đã thay đổi.”

“Sao?”

“Trước kia anh ấy không hề tự nhiên chạm vào tôi, trừ bỏ cái thời điểm kia, nhưng hiện tại, anh ấy còn xoa đầu tôi, có đôi khi còn chủ động ôm tôi.”

Hàn Nghệ nhìn Kỉ Tầm như nhìn động vật quý hiếm: “Yêu đương vụng trộm mà cũng đứng đắn như vậy? Tiểu Kỉ, tôi cảm thấy người nhà cậu có chút trì độn thì phải?”

Kỉ Tầm xấu hổ khụ một tiếng: “Có lẽ thế, nhưng anh ấy tốt lắm, lại rất kiên định....”

Hàn Nghệ mỉm cười (đều) nhìn Kỉ Tầm, khiến cho cậu ngượng ngùng: “Cho nên, hiện tại nghĩ lại, nếu hiểu được chính mình đã không muốn chia tay, thì phải cố gắng tái hợp thôi, hơn nữa lần này tôi sẽ hỏi rõ ràng, sẽ không để anh ấy tiếp tục yên lặng nữa.”

“Nếu như cậu ta thực sự không thêm để ý đến cậu, hoặc là cậu ta bảo hiện tại đã không còn cần cậu nữa?”

Trong mắt Kỉ Tầm vốn có chút ánh sáng lại trở nên ảm đạm: “Nếu, nếu đã vậy, thì chia tay thôi.”

“Không dây dưa?”

“..... Không.”

Cuộc nói chuyện cũng không làm cho con đường phía trước của Kỉ Tầm sáng hơn chút nào, nhưng cũng làm cho tâm tình cậu thoải mái không ít. Hai người cùng nhau ăn tối, sau đó Hàn Nghệ đưa Kỉ Tầm về nhà.

Lúc chờ đèn đỏ, Hàn Nghệ quay sang bảo Kỉ Tầm: “Vừa rồi cái tên kia gọi điện đến.”

“Cái gì?”

“Lúc ăn cơm, tôi nghe giúp cậu một cuộc điện thoại.”

Kỉ Tầm vội lấy điện thoại ra xem thì thấy quả nhiên là số của Phong Cảnh: “Anh nói cái gì?”

“Đừng lo.” – Hàn Nghệ cười hì hì an ủi – “Tôi không nói lung tung gì đâu.”

Biểu tình của Hàn Nghệ làm cho Kỉ Tầm cảm thấy, gã không nói lung tung mới là chuyện lạ.

“Cậu không nói với cậu ta về chuyện của tôi à?” – Hàn Nghệ tiếp tục hỏi, sau đó lại lầm bầm – “Cũng đúng, hai người còn có vấn đề chưa giải quyết xong, làm gì có rảnh rỗi để nói về tôi chứ.”

Không thể công nhận Hàn Nghệ đã làm hết bổn phận của mình.

“Anh ấy gọi đến làm gì?” – Kỉ Tầm hỏi

Hàn Nghệ lười biếng trả lời: “Cậu có thể gọi lại hỏi cậu ta, đây là cơ hội tốt đấy.”

Kỉ Tầm nghĩ nghĩ, vẫn là nhét điện thoại vào túi, quên đi, muốn gọi cũng để khi về kí túc rồi gọi, không cần phải để cho tên này xem náo nhiệt.

“Tiểu Kỉ, cố lên.” – Hàn Nghệ cũng không miễn cưỡng, tặng Kỉ Tầm một câu cổ vũ không đầu không đuôi.

Kỉ Tầm vừa về đến nhà liền nhanh chóng gọi điện thoại cho Phong Cảnh, rất nhanh bên kia có người nghe máy.

“Uy, Phong Cảnh.”

“Ân. Em đang ở đâu?”

“Về ký túc xá rồi.”

“Có mắc mưa không?”

“Không, có đồng nghiệp đưa em về.”

“.....Là người ăn tối cùng em? Cũng là người lần trước đưa em đến trường?”

“Vâng.”

“.....”

“Hôm nay anh gọi điện đến có việc gì không?”

“Không có gì.....” – bên kia rõ ràng là ngừng lại một chút, bỗng nhiên cảm thấy Phong Cảnh có chút vội vàng – “Cái kia, anh vốn định đến đón em, nhưng vì trên đường kẹt xe, đến nơi có chút muộn, liền gọi điện thoại cho em.”

Kỉ Tầm cảm thấy khí nóng bốc lên, ngay cả bàn tay cầm điện thoại cũng cảm thấy nóng, mãi mới hỏi: “Hiện giờ anh đang ở đâu?”

Đầu bên kia im lặng một lát, sau đó là thanh âm trầm thấp của Phong Cảnh: “Mới ăn tối ở gần công ty em, đang định về.”

“Giờ anh về có muộn không? Anh đến đây đi.” – Kỉ Tầm không tự giác nói nhanh – “Em cho anh địa chỉ, giờ chắc không còn xe bus, anh vậy taxi đến đi, không xa lắm.”

Hồi lâu mới thấy bên kia truyền đến thanh âm nhẹ nhàng: “Được.”

Bạn cùng phòng vì trời mưa nên đã đi đón bạn gái, chắc cũng sẽ không về. Kỉ Tầm sửa sang lại căn phòng nhỏ của mình, chờ Phong Cảnh đến.

Lại nói tiếp, không chỉ hiện tại, cho dù trước kia, việc Phong Cảnh chủ động đến đón người, cũng là chuyện không tưởng. Vậy mà hiện tại.....

Kỉ Tầm đang suy nghĩ thì Phong Cảnh một thân ẩm ướt đến. Phong Cảnh vừa vào cửa liền nhìn quanh căn phòng nhỏ, cũng có thể coi là chỉnh tề.

Kỉ Tầm đem khăn mặt với áo ngủ đưa cho Phong Cảnh: “Phòng tắm ở bên ngoài, anh đi tắm rửa đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Phong Cảnh gật gật đầu, chuyển qua phòng ngủ.

Giường ở ký túc của Kỉ Tầm cũng không lớn hơn giường ở ký túc của Phong Cảnh là bao nhiêu, nên hai người lại nằm sát bên nhau, trong bóng đêm, Kỉ Tầm mở miệng hỏi người phía sau: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh nghĩ là em chắc chắn không mang ô.”

“..... Anh có thể gọi điện nhắc em là được.”

Phong Cảnh trầm mặc trong chốc lát, sau đó nắm lấy cánh tay Kỉ Tầm: “Anh cũng muốn có cơ hội nhìn xem nơi em ở thế nào, lại vừa đúng lúc.”

Kỉ Tầm có chút kinh ngạc: “Àn, bên này cũng rất tốt.”

“Kỉ Tầm,” – Phong Cảnh đột nhiên nói – “Hôm nay ở phòng thí nghiệm, mọi người đều về sớm.”

“Vì sao thế?”

“Vì trời mưa, đều đi đón bạn gái tan tầm.” – Phong Cảnh thông thả nói từng tiếng – “Sau đó anh liền đi tìm em. Em đã nói địa chỉ công ty cho anh một lần, anh cứ sợ là sẽ đi nhầm, không nghĩ là lại tìm được dễ dàng thế, nhưng mà đến đây mới phát hiện, em đã đi cùng người khác rồi.”

Nếu không phải Kỉ Tầm đang rất bối rối, chắc chắn cậu có thể nghe ra những lời của Phong Cảnh chất chứa một chút ủy khuất cùng bất an.

Kỉ Tầm nghe xong bắt lấy cánh tay của Phong Cảnh trước ngực, mơ màng trấn an y: “Ngại quá, hôm nay đồng nghiệp đưa em về.”

“Về sau em hạn chế đi với người kia đi.” – Ai đó nói năng ngọt xót.

Kỉ Tầm mơ hồ ừ một tiếng, dùng đầu cọ cọ vào hõm vai Phong Cảnh, đầu cậu đã bị cảm giác an tâm cùng buồn ngủ xâm chiếm, thậm chí còn không đợi được câu ngủ ngon của đối phương.

Kỉ Tầm cả ngày làm việc mệt mỏi, khi tan tầm lại được vị sếp kia mời đi tâm sự nên nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Một bàn tay của Phong Cảnh bị Kỉ Tầm ôm vào lòng, cánh tay kia ở giữa hai người, Phong Cảnh ghé sát vào mái tóc bù xù kia, có mấy sợi nhếch lên đâm vào miệng Phong Cảnh, y hôn nhẹ lên đỉnh đầu Kỉ Tầm: “Kỉ Tầm, anh sẽ thay đổi.”

14. Chương 14

Sáng sớm hôm sau, Kỉ Tầm vừa đến công ty đã bị Hàn Nghệ lân la đến hỏi thăm không dùng ngôn ngữ quấy rầy mà chỉ dùng ánh mắt biết nói của mình dán lên người Kỉ Tầm.

“Ngày hôm qua anh nói với anh ấy cái gì?” – Cuối cùng vẫn là Kỉ Tầm thiếu kiên nhẫn.

Hàn Nghệ cười đến vô tội: “Chưa nói gì nha. Sao thế, sau đó có liên lạc lại không?”

Kỉ Tầm bắt đầu dĩ gật gật đầu.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi bảo anh ấy đến chỗ tôi.” – Kỉ Tầm vừa sắp xếp lại tài liệu vừa trả lời lắt lẻo.

Hàn Nghệ hứng thú, hai tay kéo mặt Kỉ Tầm về phía mình: “Lại cùng phòng?”

Kỉ Tầm nhanh chóng phủ đầu: “Không phải như anh nghĩ đâu.”

“Không làm sao.” – Hàn Nghệ thở dài tiếc nuối – “Thế người đâu rồi?”

“Sáng nay đi rồi, còn khóa cửa nữa.”

“Không bức cung tức giận với cậu?”

“Không.”

“Không sai, không sai, xem ra cậu ta vẫn còn tin tưởng cậu.”

“Rốt cuộc là anh nói gì?” – Kỉ Tầm ngừng lại, nhìn Hàn Nghệ chăm chú.

“Cũng không có gì. Chỉ bóng gió với cậu ta là Tiểu Kỉ cũng có người theo đuổi, bắt quá vẫn chưa tỏ tình với cậu mà thôi.”

Nếu là lúc trước, Kỉ Tầm còn có khả năng cho là Phong Cảnh bình tĩnh sẽ không thềm để ý, nhưng tối hôm qua người kia lại chạy đến công ty mình.... Kỉ Tầm ảo não xoa xoa đầu, ngày hôm qua nếu không phải cậu quá mệt mỏi, không khí cùng cơ hội đều rất thích hợp.

Đáng tiếc là giờ cũng không làm gì được, lại phải tiếp tục chờ đợi cơ hội khác thôi.

Bất quá hành động lần nay của Phong Cảnh khiến cho Kỉ Tầm yên lòng không ít, những lo lắng trước kia đều được trấn an, chưa bao giờ cậu có cảm giác vui sướng như vậy, Kỉ Tầm nhếch miệng cười, mọi chuyện tối hôm qua, cứ như là mơ vậy..... Ngọt ngào.

“Sao rồi?” – Khả năng quan sát của Hàn Nghệ rất cao, nhìn thấy sắc mặt Kỉ Tầm thay đổi liền nghĩ ngay ra được mùi – “Hấp dẫn chứ?”

“Tôi cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa.” – Kỉ Tầm thở dài – “Lúc trước là tôi nhất quyết đòi chia tay, hiện tại lại muốn quay lại.” – Không có mặt mũi thì sao chứ, chỉ cần xác định cảm tình của Phong Cảnh với mình là được, kể cả phải mặt dày theo đuổi người ta lần nữa cũng không sao. Mà hiện tại, Kỉ Tầm cảm thấy có niềm tin hơn, Phong Cảnh cũng không phải là không có phản ứng.

Hàn Nghệ vỗ vỗ vai Kỉ Tầm: “Tiểu Kỉ, tuy tôi không hiểu được những suy nghĩ được mất của cậu, nhưng tôi khuyên cậu chân thành, nếu đã biết rõ lòng mình rồi thì nên dừng cảm tiến đến, không phải sợ gì cả cần phải dừng cảm thử một lần mới có được kết quả.”

Kỉ Tầm cười khổ: “Cần cảm ơn không?”

Hàn Nghệ cười mà không nói, Tiểu Kỉ à, người kia nhà cậu còn chắc chắn hơn cậu nhiều lắm, hôm qua khẩu khí trong điện thoại rõ ràng là dịch ý mãnh liệt, nhưng mà về với cậu thì nửa câu cũng không nói, người kia, chắc chắn là trong lòng chỉ có cậu rồi. Về phần vì sao không động thủ, chỉ sợ là cậu ta cũng đang băng khoăn mà thôi. Hai tên ngốc! Ai, anh bạn nhỏ nhà mình sao còn chưa về, bên này đã sắp hết vui rồi, lại tịch mịch rồi!

Kỉ Tầm nhìn bóng dáng tiêu sái bước đi của Hàn Nghệ, thắc mắc, sao người này hôm nay lại kì quái thế nhỉ.

Đến thời điểm tan tầm, lại nhận được thông báo tăng ca, Kỉ Tầm bỏ đồ đạc vừa mới thu dọn xong ra ngoài, thở dài, hôm nay lại không thể đến đại học X rồi.

Kỉ Tầm không nghĩ rằng, mấy ngày liên tục đều phải tăng ca, đến cuối tuần mình rảnh rồi thì lại đến Phong Cảnh bận. Phòng thí nghiệm chỗ y đi theo giáo sư hướng dẫn tham dự hội nghị chuyên ngành.

Phong Cảnh trước khi đi còn đến công ty gặp Kỉ Tầm, mang cho cậu một đồng đồ ăn đồ uống, điểm ấy với cái tư thái giám hộ năm xưa không thay đổi gì, điều khác biệt là Phong Cảnh trước khi rời đi còn ôm hôn Kỉ Tầm, không hẳn quá thân mật, nhưng mà cũng không còn cố kỵ quan hệ của hai người như trước.

Ngay lúc này, tựa hồ cả hai người đều thấy tiếc nuối. Xa nhau lúc này thật là không đúng lúc.

Hàn Nghệ với Thiệu Hoa vừa lúc đó đứng ở góc tường nhìn thấy toàn bộ, Phong Cảnh xấu hổ vội vàng rời đi, Kỉ Tầm gánh chịu ánh mắt của Hàn Nghệ mà quần bách không nói nên lời.

“Cậu ta thực biết khắc chế.” – Hàn Nghệ cười cười – “Có thể nói là trung khuyến tuyệt đối, mà thân thể cũng rất được.”

Hàn Nghệ vừa nói xong đã bị người phía sau không lưu tình đập cho một cái vào lưng, Hàn Nghệ xoay người đi qua vỗ vỗ ngực Thiệu Hoa: “Đương nhiên, em là người tuyệt nhất.”

Kỉ Tầm nhìn bộ dáng thần nhiên của Thiệu Hoa mà trợn mắt há mồm, cậu không thể đoán được nam nhân thoát nhìn lợi hại thế này mà lại dễ dàng bị Hàn Nghệ thu phục.

Phong Cảnh đi hội thảo về đã là mấy ngày sau, Kỉ Tầm không có chìa khóa phòng của y, nên đợi ở nhà hàng nhỏ gần cổng trường đại học. Qua giờ cơm nên người trong nhà hàng cũng không có nhiều, Kỉ Tầm ăn tối xong liền gọi một cốc trà ngồi đó.

Di động trên mặt bàn khẽ rung, Kỉ Tầm mở tin nhắn, khoe miệng cong lên, Phong Cảnh nói là đang ra, nhưng mà phải đi ăn cơm cùng mọi người, không thể đến ngay được, Kỉ Tầm cũng không sốt ruột, gửi tin trả lời ‘Không sao đâu, anh không cần vội.’

Sau đó không lâu, Kỉ Tầm nhìn thấy cả đoàn của Phong Cảnh đi ăn cùng nhà hàng, chọn chỗ ngồi không xa chỗ cậu là bao. Chỗ Kỉ Tầm ngồi bên kia nhìn sang thì không thấy, nhưng từ chỗ Kỉ Tầm nhìn sang thì lại rất rõ ràng.

Kỉ Tầm không định đi qua, vẫn ngồi yên đó chậm rãi uống trà, hiện tại xem ra cậu nên ngồi đây chờ bên kia ăn xong thì hơn.

Kỉ Tầm vừa uống trà vừa nghịch di động, thỉnh thoảng lại nhìn về bên kia một chút. Bên kia có sáu người, bên trái Phong Cảnh là Chu Hoàn, bên phải là một nữ sinh Kỉ Tầm chưa gặp, mấy người còn lại chỉ có một

người Kỉ Tầm thấy quen, đại khái là trợ giáo của bên nghiên cứu sinh. Xem ra giáo sư không đi cùng mấy người, chắc là huynh đệ sư tỷ rủ nhau đi liên hoan.

Sáu người kia ngồi cùng nhau, Chu Hoàn một tay cầm bánh bao, một bên cầm chai rượu, Phong Cảnh mặt không biểu tình đưa cho cậu ta một cốc bia.

Kỉ Tầm hung hăng nhéo nhéo chén trà, đáng tiếc là không có nội công như trong tiểu thuyết võ hiệp, thế nên chén trà vẫn bình an vô sự.

Khoảng thời gian sau đó, Kỉ Tầm thấy Phong Cảnh hết gấp đồ cho người này lại lấy đồ uống cho người kia. Lại muốn làm người tốt.

Phong Cảnh bước vào WC, nhà hàng nhỏ nên nhà vệ sinh cũng đơn giản, Phong Cảnh đang định đến rửa tay thì có một bóng người tiến đến, cọ cọ bên người y.

Ánh sáng bên trong không tốt, cho nên Kỉ Tầm nhanh chóng gọi một tiếng: “Phong Cảnh.”

Phong Cảnh thả lỏng, đem người kia ôm vào lòng: “Sao em lại ở đây?”

“Chờ anh, ở đây có thể ngồi chờ, không có gì không tốt.”

Phong Cảnh rửa tay xong xuôi, lau khô rồi, mới kéo tay Kỉ Tầm: “Đến ngồi chung đi.”

Kỉ Tầm do dự: “Bạn học của anh em có quen đâu, như vậy không hay lắm.”

Phong Cảnh cười cười: “Em sợ có người biết sao?”

Cũng đúng, mình có gì phải sợ chứ, vì thế Kỉ Tầm thoải mái đi theo Phong Cảnh đến bàn của họ.

Chu Hoàn vẫn nhớ rõ Kỉ Tầm, ngoan ngoãn chào hỏi. Mấy vị sư huynh sư tỷ khác đều coi Kỉ Tầm như bạn học, hỏi thăm ân cần, dù sao cũng từng là sinh viên cùng trường, về phần Kỉ Tầm không theo kịp đề tài, chỉ thỉnh thoảng thêm vào mấy câu, cả bàn vẫn náo nhiệt như cũ.”

Chu Hoàn là người duy nhất trong nhóm chưa tốt nghiệp, thỉnh thoảng còn bị mọi người trêu chọc. Chu Hoàn thở dài, muốn kiếm được bạn gái dễ lắm sao?

Ăn xong mọi người chia tay nhau, Phong Cảnh gọi Chu Hoàn: “Để anh giúp cậu mang đồ về.”

Chu Hoàn nhìn hai cái túi to tướng hai bên mình, liền cười cười với Phong Cảnh bảo cung kính không bằng tuân mệnh. Kỉ Tầm thực ra có chút không tình nguyện, nhưng Phong Cảnh đã nói thế, cậu cũng không thể làm gì khác. Ba người cùng nhau đi về phòng ký túc của Chu Hoàn, trên đường đi, Chu Hoàn với Phong Cảnh nói chuyện rất vui vẻ về chuyến đi vừa rồi. Tuy là trên mặt Phong Cảnh không có biểu tình gì khác, nhưng Kỉ Tầm có thể cảm nhận được tâm tình của y rất tốt.

Kỉ Tầm lại càng khó chịu.

Vì thế những lời muốn nói về chuyến đi của Chu Hoàn với Kỉ Tầm hoàn toàn không được lọt vào một chút nào.

Đưa Chu Hoàn về ký túc xong, Kỉ Tầm với Phong Cảnh mới trở về phòng của Phong Cảnh. Phong Cảnh đi đường dài, thu xếp đồ đạc xong xuôi liền đi tắm rửa. Chờ Phong Cảnh đi ra, liền thấy Kỉ Tầm mắt đục ngầu vì uống rượu.

Phong Cảnh cầm lấy bình rượu trên tay cậu: “Sao em lại uống rượu này?”

Kỉ Tầm ủy khuất: “Chả lẽ không phải là cho em sao?”

“Đúng, là cho em.” – Phong Cảnh đau đầu, chai rượu này là đặc sản, vốn định mua để làm quà biếu, hiện tại bị người kia uống sạch lại còn tỏ vẻ ủy khuất nữa chứ.

Kỉ Tầm chật vật đứng dậy, kéo áo ngủ trên người Phong Cảnh, buồn bực nói: “Uy, anh, về sau, anh.....”

Phong Cảnh thấy cậu nói đứt quãng liền hiểu được, cậu lại say rồi. Sau gần đây cậu ấy hay say thế, trước kia từng lượng đâu có kém như thế đâu?

Phong Cảnh kiên nhẫn trấn an cậu: “Sau này? sau này làm sao?”

Kỉ Tầm nắm lấy cổ áo Phong Cảnh, phiền não khóc lóc om sòm: “Anh sau này! Đừng có gần gũi với học đệ kia như thế.....”

“Làm sao thế?”

“Em..... Em không thích.” – Kỉ Tầm lại ủy khuất, cảm thấy mình nói vậy mà trong lòng vẫn còn lo lắng.

“Kỉ Tầm, vì sao không được gần gũi với học đệ? Vì sao em không thích?” – Phong Cảnh đỡ lấy mặt cậu, cố gắng dụ dỗ cậu nói tiếp – “Chúng ta,... Không phải chúng ta chia tay rồi sao?”

Chia tay? Kỉ Tầm lắc lắc đầu, bỗng buông Phong Cảnh ra, sững sốt trong giây lát, sau đó hiểu ra sự thật. Biểu tình trên gương mặt cậu vô cùng thương tâm, ngồi xồm xuống, gục mặt vào đầu gối.

Rất nhanh, Phong Cảnh nghe thấy tiếng người kia nức nở.

15. Chương 15

Phong Cảnh cũng ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, Kỉ Tầm ôm lấy đầu, nhưng vẫn hợp tác để Phong Cảnh kéo đến giường ngồi. Có thể là do bị nhắc nhở rằng sự thực chia tay đã kích, Kỉ Tầm cúi đầu, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, cũng không bám lấy Phong Cảnh như trước, không nói tiếng nào ngồi ở mép giường sục sịt.

Phong Cảnh thở dài. Người này, còn có thể đáng thương một chút sao. Dùng nước ấm giặt khăn mặt, Phong Cảnh nhanh chóng lau khô mặt cho cậu, sau đó ngồi xuống phía sau cậu.

Phong Cảnh cọ cọ lên đỉnh đầu cậu: “Kỉ Tầm.”

Kỉ Tầm giống như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không hề lên tiếng.

Phong Cảnh tiến đến cổ cậu, chậm rãi hôn lên làn da mẫn cảm, Kỉ Tầm trốn tránh.

“Kỉ Tầm, khi đó vì sao lại chia tay?.... Vì sao lại rời đi?”

“Anh không thương em....” – Kỉ Tầm cọ cọ vào hõm vai Phong Cảnh, tay đập vào ngực y.

“Còn gì nữa?”

“Còn có.....Anh không thích em.....” – Kỉ Tầm đã có chút hỗn độn,

“Ngoài việc tốt nghiệp chia tay,” – Phong Cảnh ghé vào tai Kỉ Tầm thăm thì – “Ngoài việc cho là anh không để ý đến em, còn có lý do gì khác không?”

Câu trả lời của Kỉ Tầm là tiếp tục cọ lên vai Phong Cảnh.

Phong Cảnh xoa đầu cậu, trên mặt là biểu tình nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.” – Không có lý do để người kia ghét bỏ y, thật sự là tuyệt vời.

“Kỉ Tầm, em có hối hận không?” – Con ma men trong lòng đang trong trạng thái mơ hồ, Phong Cảnh vô cùng kiên nhẫn ôn nhu hỏi tiếp – “Kỉ Tầm, chúng ta không chia tay có được không?”

Một câu này lại làm cho Kỉ Tầm kích động, Kỉ Tầm xoay người, ôm lấy Phong Cảnh: “Không cần chia tay, không cần chia tay.... Phong Cảnh, chúng ta quay về với nhau đi, cùng một chỗ.....”

Tâm tình Phong Cảnh được thả lỏng, tuy rằng người này đang trong trạng thái mơ hồ, nhưng không phải người ta vẫn nói những lời khi say mới là lời thật lòng sao? Tạm thời cứ cho những lời này là thật đi. Kỉ Tầm ôm chặt lấy Phong Cảnh, Phong Cảnh nhẹ nhàng vỗ về cậu, giúp cậu an tĩnh lại.

“Thời khắc máu chốt lại uống rượu, ai, sáng mai dậy nói sau được không?”

Không biết tại sao lại chạm vào ngực lần, Kỉ Tầm lại la khóc om sòm: “Ô.... Anh không cần em, chắc chắn là anh còn chưa tha thứ cho em.... Anh căn bản là không chấp nhận em đúng không..... Chắc chắn là anh thấy may mắn vì thoát khỏi em..... Ô ô..... Em, em đi tìm Phong Cảnh!” – Một câu phía trước còn thấy hợp tình hợp lý, câu cuối cùng thốt ra, nhất thời làm cho Phong Cảnh chua xót lại đau lòng.

Phong Cảnh quả thực là bị ép buộc, không thể nói đạo lý với người say được, sớm biết vậy, ngày thường cứ uống say rồi tha hồ sướng khoái. Lại nghe người này gào thét, Phong Cảnh không biết mình còn có thể bình tĩnh được bao lâu, vì thể liền dùng sức, kéo con người đang la hét muốn đi ‘tìm Phong Cảnh’ vào giường.

Quả nhiên, hành động so với lời nói vẫn là phương pháp làm cho người ta im lặng nhanh hơn.

Thân thể Kỉ Tầm luôn luôn thành thật hơn so với miệng, Phong Cảnh áp lên, cậu cũng ngoan ngoãn phối hợp, hai người ở trên giường vốn là sau khi uống rượu, Phong Cảnh đã sớm hiểu ra, không cần mất nhiều thời gian, tránh để cho người này lại làm nhầm mấy thứ đau lòng, thích hợp nhất là vận động trên giường.

Về phần nhức nhối trong lòng, của cậu ấy, của chính bản thân mình, ngày mai hai người có thể chậm rãi nói, dù sao.... Vẫn còn yêu nhau mà?

Phong Cảnh tiến đến trước mặt cậu, Kỉ Tầm mở to mắt, cũng không biết là có nhìn rõ hay không, hốc mắt vẫn còn vương vài giọt lệ, bộ dáng vừa bị khi dễ. Phong Cảnh nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, khoe mắt, xuống môi, cọ sát lên đôi môi vẫn còn vương mùi rượu. Kỉ Tầm giãy dụa, nhưng dưới những nụ hôn ấm áp, hơn nữa Kỉ Tầm lại đang thương tâm, thế nên Phong Cảnh dễ dàng ‘khi dễ’ cậu.

Phong Cảnh tham nhập vào sâu trong khoang miệng cậu, giao triền. Kỉ Tầm không hề tránh né, nhiệt tình đáp lại, hương rượu vừa rồi vẫn còn phảng phất. Phong Cảnh rời môi cậu, tiến đến cằm, đến cổ, đến cúc áo, Phong Cảnh nhẹ nhàng cởi bỏ, mà Kỉ Tầm cũng rất phối hợp, áo nhanh chóng bị lột, vừa lúc đó, trong túi áo khoác của Kỉ Tầm có tiếng chuông điện thoại reo.

Phong Cảnh nhìn người trên giường, thỉnh thoảng còn xoay người, vận vẹo thân thể biểu đạt kháng nghị vì mình rời đi, bất đắc dĩ tiếp điện thoại.

Người gọi là Tổng Hàng, là bạn học của Kỉ Tầm, có một năm Tổng Hàng đến đây du lịch, hai người đã cùng đi chiêu đãi hẳn.

“Tổng Hàng.”

“Kỉ... Nga, là Phong Cảnh?”

“Àn.” – Phong Cảnh hạ thấp giọng, một tay với đến đắp chăn lại cho Kỉ Tầm, mà chính mình cũng đang chật vật, tùy tay lấy một cái áo khoác, giọng nói vẫn còn hỗn hển: “Có việc gì không?”

Bên kia im lặng một lát, Tổng Hàng mới mơ hồ hỏi: “Kỉ Tầm ở chỗ cậu?”

“Đúng.”

“.....Hai người hòa hảo?”

“Nhanh thôi.”

Tổng Hàng nghe được câu trả lời của Phong Cảnh bật cười ra tiếng: “Phốc, cái gì gọi là nhanh thôi? Chẳng lẽ là tôi quá rầy hai người hòa hảo?”

Phong Cảnh đề cơn tức trong người xuống, nói tiếp: “Cậu ấy đang ngủ, trẻ thế này cậu còn có chuyện gì sao?”

“Nga, không có gì. Tôi định hỏi cậu ấy cuối tuần có rảnh không? Tôi đi công tác đến đấy, nhưng mà cậu ta đang ngủ..... Vậy để mai hỏi lại xem. Ài, Phong Cảnh, đừng có gác máy vội, hai người..... Hiện tại không có vấn đề gì chứ?”

Lại nói tiếp bạn nỗi khổ của Kỉ Tầm cũng coi như là nhà mẹ đẻ đi, Phong Cảnh nghĩ nghĩ hạ thấp giọng trả lời: “Rất nhanh sẽ không có vấn đề gì.”

“.....Tôi cảm thấy cậu có vẻ nắm chắc phần thắng nhỉ? Chẳng lẽ lần trước người đòi chia tay không phải Kỉ Tầm?”

Phong Cảnh kỳ thực không được vui lắm khi người ngoài chú ý đến vấn đề của hai người, nhưng mà... Có lẽ đôi khi tâm sự với người ngoài lại có thể giải quyết được vấn đề hiện tại: “Ân, tôi không lo lắng vì tôi quyết định sẽ đem cậu ấy trở về.”

“Ha ha, Phong Cảnh, tôi cứ nghĩ cậu là người lạnh lùng, không ngờ cậu lại có ý nghĩ trùng hợp như vậy. Cậu nghĩ thế là tốt nhất, Kỉ Tầm đã sớm hối hận rồi, trong khoảng thời gian này cũng đáng thương lắm. Tôi đã nói rồi, làm sao có thể chia tay chỉ vì người kia không chịu gọi mình là thân ái được? Tiểu Tầm tính tình vẫn còn trẻ con, chờ đợi không được kiểu gì cũng làm ầm ĩ, Phong Cảnh, cậu nên thông cảm cho cậu ta.”

Phong Cảnh gác điện thoại đã là chuyện của mười phút sau đó, Tống Hàng là người nói nhiều, lại còn nhiệt tình quan tâm đến chuyện của huynh đệ. Bởi vì có ý tốt, nên trong lời nói còn hơi lộ ra chút biểu lộ thay Kỉ Tầm xin lỗi, Phong Cảnh cho dù dự hỏa trên người còn chưa tan, mắt vẫn còn nhìn người trên giường, nhưng không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn với Tống Hàng.

Đứa ngốc này, nói là muốn chia tay nhưng khi ngủ lại gọi tên mình, Phong Cảnh thực sự không lo chuyện cậu ấy không chịu quay về, mà là lo bản thân mình thay đổi chưa đủ, còn làm cho cậu ấy thấy tình cảm của mình với cậu ấy không nhiều, hoặc là chính mình thay đổi quá chậm, trong cuộc sống của đối phương sẽ xuất hiện người khác, như là Hàn Nghệ chẳng hạn.

Kỉ Tầm đã ngủ yên trong ổ chăn, đại khái là do tâm tình không được tốt lắm, ánh mắt vẫn còn mang theo một chút buồn nản, Phong Cảnh cởi giày lên giường, chui vào chăn, sau đó kéo cậu vào lòng. Mới đầu thu, trời cũng chưa lạnh lắm, nhưng thân thể chạm vào nhau vẫn làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Từ khi chia tay hồi giữa hè đến giờ cũng đã hơn trăm ngày đêm rồi, Phong Cảnh hôn lên trán cậu, hoàn hảo, đã đến lúc trở về rồi.

Chúng ta còn một tương lai thật dài ở phía trước, nếu em không tin tưởng anh có thể sửa, anh sẽ chậm rãi thay đổi cho em xem.

16. Chương 16

Ánh dương buổi sáng theo khe hở của tấm rèm chiếu vào căn phòng giản dị, khiến Kỉ Tầm hơi chói mắt. Đầu rất đau, miệng khô cháy, cả người cảm thấy mệt mỏi. Kỉ Tầm hơi cử động thân thể, quay đầu nhìn người bên cạnh vẫn còn đang ngủ say, trí nhớ mơ hồ về đêm qua chợt hiện về.

Vốn là vì không thích Phong Cảnh cùng tiểu sư đệ kia quá thân mật, cũng là muốn kiếm một chút dũng khí, nên cậu uống rượu, vừa thêm can đảm vừa tiêu sầu, kết quả là say. Kỉ Tầm gục đầu lên đầu gối, trí nhớ đêm qua tuy hỗn độn, nhưng mà cũng không đến mức quên sạch, nhớ mang máng là Phong Cảnh đề nghị quay lại, nhưng rốt cuộc cụ thể thế nào, thì lại không nhớ rõ ràng lắm.

Hôm qua Phong Cảnh mới về, ngồi tàu hỏa chắc là ngủ không được tốt. Kỉ Tầm không dám cử động mạnh, nhẹ nhàng nằm xuống quay mặt về phía y. Hoàn hảo, không đánh thức y.

Phong Cảnh ngủ quan cũng bình thường, bất quá mi như trọng mặc, còn có một cổ anh khí, hiện tại đang nhắm mắt yên bình ngủ, khiến cho Kỉ Tầm cảm thấy an tường, người này trước kia luôn cứng rắn lạnh lùng. Nhưng là hiện tại lại nhẹ nhàng thân mật, thỉnh thoảng còn thân mật ôm hôn, luôn tràn ngập ôn nhu che chở.

Rốt cuộc là vì quá nhớ thương, quá suy nghĩ mới có được cảm giác mỹ mãn thế này, hay là do mình mà người này lại chậm rãi thay đổi, thay đổi thành mẫu người mà mình không dám có hi vọng xa vời?

Kỉ Tầm chớp mắt, cảm thấy sống mũi cay cay, hay là đã khóc? Kỉ Tầm cảm thấy có chút quẫn bách. Bình thường một mình ở ký túc, không phải là không có chuyện gặp một giấc mộng thương tâm, rồi tỉnh lại khi đang khóc, nhưng mà để cho người trước mặt nhìn thấy mình sụt sùi, quả thật là..... yếu thế.

Hai người nằm cạnh nhau, cảm giác trên thân thể cho Kỉ Tầm biết tối qua hai người không làm gì cả, Kỉ Tầm lại hoảng hốt không yên. Đối với cảm tình của Phong Cảnh, thái độ hiện tại của Phong Cảnh, Kỉ Tầm

luôn cảm thấy mình dao động giữa lạc quan và bi quan. Lạc quan khi lúc chia tay vẫn thấy Phong Cảnh lưu luyến, hướng chỉ sau đó còn gia tăng thân mật với cậu; Nhưng bi quan là khi thấy Phong Cảnh đối xử với bạn bè rất tốt, còn rất tự nhiên, chẳng lẽ Phong Cảnh đối với cậu là hoàn toàn thân nhiên sao? Hơn nữa dựa vào đâu mà cho là Phong Cảnh cứ như vậy, bao dung với trách nhiệm của cậu để quay lại?

Đúng là gieo gió gặt bão!

Kỉ Tầm hoàn toàn bi quan, người bên cạnh tiến đến ôm cậu, cảm giác tiếp xúc ấm áp của da thịt cũng không thể cứu vãn hối hận của cậu.

Kỉ Tầm lại nghĩ, Phong Cảnh thực muốn đem cậu thành bạn bè bình thường, vậy sao lại có thể ở trên giường dây dưa cùng cậu, lại càng không muốn nói là thỉnh thoảng Phong Cảnh thường để lộ một chút cảm xúc ghen tuông cùng hờn giận.

Bất quá loại ám chỉ này thật cường hãn, hơn nữa ngày càng cố chấp, Kỉ Tầm không cam lòng lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Khi Kỉ Tầm tỉnh lại lần nữa, Phong Cảnh đang cắn cắn chóp mũi cậu, hơi ngứa, nhưng cũng có chút đau. Kỉ Tầm theo bản năng đẩy Phong Cảnh ra, Phong Cảnh không phòng bị liền bị cậu đẩy ra ngoài. Đợi cho Kỉ Tầm ý thức được, mới biết là không nên cách xa như vậy, vẫn là kéo Phong Cảnh trở về.

Khóe miệng Phong Cảnh hơi nhếch lên, trong mắt Kỉ Tầm, cứ nhiên cảm thấy, rất tmd gọi cảm.

“Kỉ Tầm.” – Thanh âm mang một chút áp chế, nhưng lại rất mỉa mai, Kỉ Tầm khẩn trương rút tay về, bản năng cảm thấy cậu sắp bị tuyên án.

“Kỉ Tầm.” – Phong Cảnh lại tiến gần cậu hơn một chút – “Chu Hoàn đã có bạn gái, anh chỉ là giúp đỡ học đệ một chút thôi, em đừng nghĩ nhiều.”

“Vâng.” – Kỉ Tầm khẩn trương nuốt nước bọt.

“Nhưng mà , anh cũng không muốn em với đồng nghiệp thân mật như vậy.” – Phong Cảnh nghĩ nghĩ nói thêm – “Tuy rằng anh cũng không nghĩ là em coi trọng hắn, ít nhất là tạm thời không lo lắng.”

“Em..... Hàn Nghệ cũng có người yêu rồi. Em..... em với anh ta không có quan hệ gì.”

Phong Cảnh nghe được câu trả lời này vô cùng cao hứng, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Kỉ Tầm, một chút một chút, ôn nhu nhưng cũng mạnh mẽ, tiếp tục nói: “Kỉ Tầm, anh sẽ từ từ học tập, học cho em vừa lòng. Em có cảm giác được không?”

Cảm giác chua xót tràn ngập sống mũi, Kỉ Tầm bắt lấy tay phải của Phong Cảnh trên má mình, gật đầu. Hóa ra trực giác lúc đó, cảm nhận được Phong Cảnh mất mát lại thương tâm, toàn bộ không phải là ảo giác. Hối hận cùng áy náy đè nặng trong lòng, cổ họng Kỉ Tầm nghẹn lại, không thể mở miệng nói gì.

“Có một vấn đề, hôm qua em say, cho nên anh chỉ hỏi lại một lần.” – Cả đời này Phong Cảnh cũng chưa từng nói nhiều như vậy – “Trừ bỏ lý do tốt nghiệp với cho rằng anh không để ý tới em, em không còn lý do nào khác để chia tay phải không?”

Cho tới bây giờ, Kỉ Tầm cũng không nghĩ tới người yêu mình, cái người mà mình luôn cố gắng làm cho phải mở miệng lại có tài ăn nói như vậy, giờ phút này Kỉ Tầm chỉ còn biết cố sống cố chết gật đầu. Kỳ thật là, ngay cả lý do cũng không hề tồn tại.

Phong Cảnh thân nhiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi tiếp: “Còn muốn tiếp tục chia tay không?”

Kỉ Tầm ô một tiếng, hung hăng đánh Phong Cảnh, ngực chạm phải ngực, cảm giác ần ần đau, thật lâu rồi cũng chưa hề có khoái hoạt như vậy.

Phong Cảnh ôm lấy cậu, ôm thật chặt để không ai nhìn thấy biểu tình trên mặt đối phương, đầu Kỉ Tầm cọ trên vai Phong Cảnh: “Không chia tay, đứa ngốc, ngu ngốc, hỗn đản!” – Vì thế, Kỉ Tầm nghe được bên tai mình, là tiếng cười trầm thấp của đứa ngốc ngu ngốc hỗn đản kia, là nụ cười hàng thật giá thật, phát ra từ tận sâu trong cổ họng, tràn ngập vui sướng.

Cánh tay Phong Cảnh vẫn còn trên lưng Kỉ Tầm, vỗ về, hai người vẫn còn duy trì trạng thái không mặc gì từ đêm qua, Phong Cảnh liền đem Kỉ Tầm áp xuống dưới, hôn cậu đến không biết trời đất gì luôn.

Kỉ Tầm đã sớm biết, hai năm nay, Phong Cảnh không còn ngây ngô như hồi mới yêu, hoàn toàn có khả năng làm cho mình mê loạn cầu xin tha thứ, tựa như giờ phút này Phong Cảnh vội vàng cùng mạnh mẽ.

Hơi thở gấp gấp phả ra ở bên tai Kỉ Tầm, cậu ngửa cổ, đưa đường cong ngoan ngoãn ra cho Phong Cảnh đoạt lấy. Hai tay cậu đặt trên vai Phong Cảnh, tên hôn đản này lại làm cho cậu rất sướng khoái.

Cuối cùng Phong Cảnh cũng buông tha nơi đó, bắt đầu di chuyển xuống ngực. Kỉ Tầm vốn miễn cảm, bị làm cho vừa đau đớn vừa ngứa ngáy, cũng không rõ là đang không kiên nhẫn hay là hưởng thụ nữa. Phong Cảnh thì thâm vào tai Kỉ Tầm: “Thân ái, em có muốn tự mình đến không?”

Kỉ Tầm còn chưa bừng tỉnh bởi cách xưng hô thân thiết kia, đã cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, ngay sau đó vị trí của hai người thay đổi, Kỉ Tầm bị Phong Cảnh đặt ngồi trên người y, ngay chỗ thắt lưng.

Hai tay Phong Cảnh giữ chặt thắt lưng cậu, không hề có ý tứ giúp đỡ. Kỉ Tầm nhìn về phía cửa sổ một lát, quay lại, khuôn mặt đỏ bừng, giúp Phong Cảnh để chính mình ngồi xuống.

Vận động mãnh liệt qua đi, Kỉ Tầm mệt rũ người mềm mại ngã vào lòng Phong Cảnh. Trên lông mi của cậu giờ không biết là mồ hôi hay nước mắt nữa, Phong Cảnh nhin không được nhẹ nhàng hôn lên.

Di động trên đầu giường đồ chuông, Phong Cảnh sờ tay đến lấy, nhìn thoáng qua dây số đưa cho Kỉ Tầm, trong lòng cảm thấy thực may mắn vì không gọi đến sớm: “Điện thoại của Tống Hàng.”

Kỉ Tầm không cầm lấy, căn bản cánh tay không thể nhấc lên nổi. Phong Cảnh ấn nút nghe, đặt đến bên tai cậu. Phong Cảnh không nghe được Tống Hàng nói gì, chỉ thấy Kỉ Tầm đứt quãng nói ra “Àn” với “Nga” thỉnh thoảng có một cái “Bất thành”.

Phong Cảnh vẫn ôm lấy cậu, chờ cho cậu nói chuyện điện thoại xong.

“Tên kia nói cuối tuần đến đây công tác.”

“Ừ, anh biết rồi.”

“Sao anh biết?” – Kỉ Tầm lười biếng nhéo lên người Phong Cảnh.

“Hôm qua cậu ta cũng gọi đến, khi đó em đang ngủ.”

“.... Sát! Khó trách tên đó nói vậy!”

“Cậu ấy nói gì?” – Phong Cảnh tò mò.

Kỉ Tầm tiếp tục xoay người, không trả lời, bị bạn thân trêu chọc chính mình có phải vừa làm chuyện thân mật xong không, Kỉ Tầm không định nói.

Phong Cảnh cũng không chú ý, hiện tại người đã ở bên mình, việc này quan trọng hơn bất cứ việc nào khác.

Kỉ Tầm lại nhìn về phía bức màn: “Mấy giờ rồi?”

“Tầm mười một giờ.”

Quả nhiên là Tống Hàng trêu chọc giữa ban ngày, Kỉ Tầm che mắt: “Ai, Phong Cảnh, em muốn hỏi?”

“Ừ?”

“Em thấy trước đây anh luôn không thích chạm vào em.”

Phong Cảnh xoa xoa thắt lưng Kỉ Tầm: “Không phải là không thích.”

“Đó là cái gì?”

“Không quen.” – Phong Cảnh dừng lại một chút, giải thích – “Cha mẹ anh thuộc tuýp người cuồng công việc, trong trí nhớ của anh toàn là anh tự mình làm tất cả, cho nên không quen thân thiết với mọi người. Sau đó lại ở cùng một chỗ với em, lại cố kỵ che giấu.” – Phong Cảnh vuốt tóc Kỉ Tầm – “Sau này, muốn thân mật, nhưng mà hành động luôn không theo kịp.”

Thói quen từ nhỏ không phải là nhanh chóng có thể thay đổi được, nói không chừng người này khi học cách thân mật cũng phải vượt qua nhiều khó khăn, như tiếp xúc da thịt, hay cùng nhau ôm ấp ngưỡng chừng thế này.

Kì thật theo tính cách của Phong Cảnh, cũng đoán được ra y trưởng thành trong hoàn cảnh khắc chế cùng bình tĩnh.

Cảm tình tuổi trẻ, lại là mối tình đầu của nhau, mối tình đầu tốt đẹp ngây ngô đáng quý trọng, cũng dễ dàng phải đối mặt với nhiều gian nan, lại còn là yêu đồng tính nữa. Còn trẻ, khi nghĩ đến lương tình tương duyệt, coi đó là may mắn tốt đẹp nhất trên đời, lại không biết nói yêu nhau cũng lắm khó khăn, nghi kỵ cùng bất an, tổn thương lẫn nhau hay tự làm tổn thương chính mình, làm cho hai bên đều không hiểu vô cùng đau khổ.

Kỉ Tầm nắm lấy tay Phong Cảnh, lúc này đây, khi mà đã từng mất đi nhau lại ngọt ngào mà quay về, họ sẽ không bao giờ dễ dàng nói lời chia tay lần nữa.

17. Chương 17

Đầu tuần, giữa trưa, Hàn Nghệ vòng quanh Kỉ Tầm nhìn nhìn.

“Thiệu học trưởng lại đi công tác?” – Kỉ Tầm buông đũa, đã hiểu rõ vài phần.

“Không phải,” – Hàn Nghệ cười hì hì – “Chỉ đơn thuần là quan tâm đến cậu thôi.”

Vậy là trước kia đều là do hiểu kì với nhầm chán nên mới tới quấy phá cậu sao. Nhưng hiện tại tâm tình Kỉ Tầm đang rất tốt, cũng lười so đo với Hàn Nghệ, đột nhiên cảm thấy túi quần rung lên, là tin nhắn của Phong Cảnh, y nói đang ăn cơm ở canteen, Phong Cảnh nói: ‘Hôm nay món canh táo tía mặn quá, vừa ăn vừa phải uống nước.’

Ngón cái tay phải nhẹ nhàng chạm lên điện thoại, nhanh chóng trả lời: ‘Ăn cơm uống ít nước thôi.’

Cũng không phải là khẩu khí trách cứ, Kỉ Tầm dứt điện thoại vào túi quần, kỳ thật cái loại khẩu khí mang theo chút làm nũng cùng bức tức này của Phong Cảnh thực khó gặp, Kỉ Tầm nhin không được cảm thấy mới mẻ lại đáng yêu.

“Thân mật?” – Hàn Nghệ nhíu mày, bộ dáng vô cùng hứng thú

Kỉ Tầm khẽ ừ, tiếp tục ăn cơm.

“Sắc mặt thoải mái, làn da mềm mại, xem ra cuộc sống rất tốt à nha.”

“Rốt cuộc là anh muốn cái gì?” – Kỉ Tầm bắt đắc dĩ, Hàn Nghệ cứ loay quanh trước mặt, có muốn an ổn ăn cơm cũng khó.

“Hòa hảo rồi?” – Hàn Nghệ chờ đợi đáp án, nhưng mà nhìn tư thái của Kỉ Tầm, cũng có thể đoán là kết quả không tồi.

Kỉ Tầm gật đầu: “Anh không phải là muốn hỏi khi nào sao? Nói thực ra, là cuối tuần trước.”

“Kỳ thật tôi cũng đoán được người kia nhà cậu vẫn chưa buông tay được, nhưng mà tôi cũng muốn biết, ai là người xuống nước trước thế?”

“Xem như là tôi đi.” – Kỉ Tầm mất mặt thừa nhận – “Tại tôi uống rượu.”

Hàn Nghệ vô cùng vừa lòng với thái độ tự giác của Kỉ Tầm, nghe mãi chuyện rồi, sáng khoái tựa lưng vào ghế: “Tự nhiên tôi lại có cảm giác công đức viên mãn.”

“Anh Hàn, cảm ơn anh.” – Kỉ Tầm cũng ăn xong, xoa miệng với hai tay – “Quá khứ, hiện tại hay là tương lai đều cảm ơn anh.”

Hàn Nghệ tươi cười: “Về sau có vấn đề gì, cũng không nên giữ bực tức một mình, tìm người tâm sự không phải là chuyện xấu, dù sao người ngoài cuộc sáng tỏ, trong cuộc u mê.”

Ánh mắt Kỉ Tầm có chút sùng bái, nhưng cũng ngại ngùng: “Àn, có đôi khi ngẫm lại, thấy mình trước kia thật ngốc.”

Hàn Nghệ đứng dậy, vỗ vỗ vai Kỉ Tầm: “Tiểu Kỉ ngốc, không có ai sinh ra trên đời mà cái gì cũng biết, người đi trước tất nhiên sẽ biết điều gì nên và không nên, đôi khi nghe ý kiến của tiền bối cũng là điều tốt.”

Thuyết giáo Kỉ Tầm đã trở thành một thú vui của Hàn Nghệ, Kỉ Tầm rất tôn trọng cái tính tình cổ quái này của gã, cũng để cho Hàn Nghệ được hưởng thụ cái loại ham muốn này. Mặc kệ có nói thế nào, mặc kệ người có khí phách tao nhã này chắc gì đã từng trải qua những khi khốn khó, ít nhất là hiện tại, Hàn Nghệ hoàn toàn có tư cách vi sư vi hữu.

Khó có mấy hôm được tan tầm đúng giờ, Kỉ Tầm vội đến sân bay, may mắn là cũng không xa lắm, đợi Tổng Hàng ra, hai người nhanh chóng đến trường đại học X.

Tổng Hàng là nam nhân thích lải nhải, Kỉ Tầm phát hiện, vài năm không gặp, khả năng văng nước miếng của tên này càng lúc càng cao, đầu tiên là đem tình hình cuộc sống, tình cảm, công việc của hắn báo cáo một lần, tiếp theo là oanh tạc Kỉ Tầm về vấn đề xử lý tình cảm khi quá xúc động.

Kỉ Tầm tựa đầu vào cửa kính, mặc dù những lời của Tổng Hàng đều là đóng góp chân thành nhưng mà cậu không muốn nghe thêm nữa, cái tên chết tiệt này sao có lắm chuyện để nói thế không biết? Kỉ Tầm chỉ mong nhanh nhanh đến nơi để khí tức trầm mặc của Phong Cảnh có thể áp được tiếng ồn ào của Tổng Hàng.

Trời sang thu nên cũng chuyển lạnh dần, Phong Cảnh mặc áo khoác lông đứng ở cổng trường đón hai người. Trong ba người, Kỉ Tầm ăn mặc phong phanh nhất, thời điểm Phong Cảnh kéo Kỉ Tầm đến bên người, khoác áo cho cậu, đồng chí Tổng Hàng dừng ngay màn nước miếng tung bay, nhìn hai người ha ha cười, sau đó cũng yên tĩnh.

Che chở và chiếu cố, Phong Cảnh trước kia chắc chắn sẽ không như thế, y luôn luôn bình tĩnh, đôi khi lại thành quá nghiêm túc, nếu không phải có thời gian chia ly kia, Phong Cảnh vẫn không nghĩ được sự bình tĩnh của mình làm thương tổn đối phương, lại càng không nghĩ là sẽ thay đổi.

Hai người đưa Tổng Hàng đến quán rượu gần đó ăn một chút, ở đây vẫn tính là sân nhà của Tổng Hàng, Kỉ Tầm tự nhận tài ăn nói của mình cũng không tính là kém, nhưng trước mặt thanh mai trúc mã kia vẫn phải cam bái hạ phong. Đưa Tổng Hàng lên taxi về khách sạn, hai người thả bộ dọc theo con đường yên tĩnh về căn phòng nhỏ của Phong Cảnh.

Trong bầu không khí thản nhiên và yên tĩnh, Phong Cảnh cảm khái mở miệng: “Kỉ Tầm, chỗ các em đứng là địa linh nhân kiệt.”

Kỉ Tầm ban đầu còn không hiểu Phong Cảnh nói gì, đợi đến khi hiểu rõ Phong Cảnh trêu chọc mình cùng Tổng Hàng, hai người đã đi đến đoạn đường không có đèn.

Kỉ Tầm bổ nhào lên người Phong Cảnh: “Anh học được cái cách khua môi múa mép đó từ khi nào?”

Phong Cảnh giữ lấy cánh tay Kỉ Tầm, nắm chặt lấy: “Có sao?”

“Sao lại không có?” – Kỉ Tầm thành thật đi bên người y. Ở cái thành phố phồn hoa này, cư nhiên còn có ngõ nhỏ như vậy, Kỉ Tầm chút nữa thì chạm vào tường.

Phong Cảnh đỡ lấy cậu, nhẹ nhàng cười nói: “Năm nay em có được nghỉ đông không?”

“Chắc là có.” – Kỉ Tầm không chắc chắn – “Chắc chỉ được vài ngày thôi.”

Phong Cảnh nghĩ nghĩ, sau đó thực cẩn thận nói: “Em đừng nghỉ vội, cứ giữ lại đã.”

“Sao vậy?” – Kỉ Tầm ghé sát vào y, nhưng mà trong ngõ ánh sáng không đủ, cậu nhìn xung quanh cũng không rõ, hướng chỉ là biểu tình trên mặt Phong Cảnh.

“Kỉ Tầm, chúng ta hình như chưa từng đi du lịch cùng nhau.”

“Sao lại không có?” – Kỉ Tầm sửa lại – “Năm thứ hai chúng ta đi du lịch thảo nguyên Nội Mông, năm thứ tư đi Ô Trấn, hai lần chúng ta đều đi, còn nghỉ hè năm thứ ba đi Thanh Hải nữa đấy thôi.”

Phong Cảnh thực bất đắc dĩ: “Ý anh là, chỉ có hai người chúng ta đi thôi.”

Kỉ Tầm tỉnh ngộ: “Giữ ngày nghỉ lại để đi du lịch?”

Phong Cảnh gật gật đầu: “Giáng Sinh với Tết Nguyên Đán, hưởng chi còn có nghỉ đông, chắc cũng được mười ngày, nếu thế, chúng ta đi phương bắc đi.”

Kỉ Tầm thật cao hứng, không mấy khi Phong Cảnh chủ động đề nghị cái gì, hơn nữa mùa đông đi Phương bắc cũng là mong muốn của cậu, vì thế liền nắm tay Phong Cảnh phe phẩy đồng ý: “Tốt quá, bạn học hồi trung học của em ở Thiên Tân, nghe nói mùa đông băng tuyết rất đẹp, còn có các loại trò chơi trên băng nữa. Thật là muốn thử quá đi!”

Phong Cảnh không nói gì nữa, tranh thủ ngủ tối, hôn lên chóp mũi Kỉ Tầm: “Ngu ngốc, em đã nói với anh rất nhiều lần.”

Trở lại phòng của Phong Cảnh thì cũng đã khuya, hai người tắm rửa qua loa rồi đi nghỉ. Kỉ Tầm kiểm kê lại tiền, viết một bản thống kê chi phí cùng hoạt động sẽ làm trong kì nghỉ sắp tới, Phong Cảnh mỉm cười ngồi sau lưng cậu nhìn cậu lên mạng tìm kiếm thông tin.

May là lễ Giáng sinh vẫn là nghỉ đông, mấy ngày nghỉ cũng không cách nhau xa lắm, nếu không Phong Cảnh sẽ có một màn dự hổng tiểu hài tử hiếm thấy.

Kỉ Tầm tìm thông tin xong, đặc biệt là thấy mấy trang nhật ký du lịch, không khỏi thêm vội vàng. Phong Cảnh kéo người lên giường, tìm tìm gì đó ở ngăn tủ đầu giường, sau đó đưa cho Kỉ Tầm: “Cái này em cầm đi.”

Một chiếc chìa khóa nằm trong lòng bàn tay Phong Cảnh, Kỉ Tầm giương mắt nhìn y.

“Cái chìa kia anh vẫn để ở phòng thí nghiệm, cái này hôm qua anh mới cất thêm,” – Phong Cảnh giải thích – “Em cầm lấy đi, có khi cần đến.”

Kỉ Tầm nghĩ một lúc, mới cầm lấy chìa khóa. Không cần biết nó có hữu dụng hay không, cái chìa khóa này, có thể coi như biểu hiện của tín nhiệm cùng thân mật đi.

Ban đêm nằm trên một chiếc giường, khó tránh được kích tình cùng nhiệt liệt, Phong Cảnh ôm lấy cậu, cầm cọ lên tóc cậu.

Trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, Phong Cảnh thỏa mãn thở dài, hóa ra khi đã thân thiết rồi, mình sẽ không kìm lòng được, khi đã sa vào lưới tình thì có muốn dứt cũng không ra được.

18. Chương 18

Đợi đến Lễ Giáng sinh, Phong Cảnh dừng nói là nghỉ dài hạn, ngay cả ngày 25 thiếu chút nữa thì không chuẩn khỏi phòng thí nghiệm được. Vốn là không nghỉ lại bận rộn như vậy, ai ngờ giáo sư lại nhận thêm một hạng mục đo lường, vô duyên vô cớ làm cho mọi người trong phòng thí nghiệm đều phải thêm một lượng công việc, công việc này không khéo sẽ kéo dài đến tết Nguyên Đán.

Phong Cảnh đành gọi điện thoại cho Kỉ Tầm xin lỗi, Kỉ Tầm thực ra cũng hiểu, nghiên cứu sinh chính là làm công cho giáo sư, lần này chỉ có thể chờ mong nghỉ đông thôi.

Kết quả Kỉ Tầm liền đi ăn tiệc rượu với đồng nghiệp, không ngờ lại gặp Hàn Nghệ đưa Thiệu Hoa đi cùng.

Hàn Nghệ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Kỉ Tầm, cười ha ha giải thích: “Tiệc rượu tối nay có thể mang người nhà theo, cậu không biết sao?”

Mẫu chốt không phải là được dẫn người nhà theo, mà là anh dẫn theo ai đến đây chứ? Kỉ Tầm hoàn toàn không thể giải thích được phương thức tư duy của Hàn Nghệ.

Thiệu Hoa cau mày, lấy ly rượu trong tay Hàn Nghệ: “Sâu rượu.”

Hàn Nghệ lơ đãng, thậm chí còn hơi hơi có biểu tình làm nũng đáng yêu, làm cho Kỉ Tầm nổi hết cả da gà.

Hàn Nghệ bắt mắt: “Ai ai, Tiểu Kỉ, biểu tình ghét bỏ kia của cậu là có ý gì? Cậu cho là khi nhắc đến người kia trên mặt cậu không có bao nhiêu mộng ảo sao? Thiết, cứ nhiên lại còn khinh thường người ta.”

Thiệu Hoa đầu đầu kéo Hàn Nghệ về bên người mình, giải thích với Kỉ Tầm: “Ngại quá, anh ấy uống hơi nhiều.”

Kỉ Tầm ngơ ngác gật đầu, ngoài mặt thì tỏ vẻ hiểu ý của Thiệu Hoa, nhưng trong lòng thì đang gào thét, tên Hàn Nghệ kia, từ lượng so với mình còn hơn vài phần, sao lại có thể say dễ dàng như vậy? Thiệu Hoa ở bên cạnh già lâu như vậy, mà lại không biết từ lượng của Hàn Nghệ sao? Nói như vậy, không nghĩ tới Thiệu Hoa là người nghiêm cẩn, kỳ thật cũng sẽ tìm cớ từ chối Hàn Nghệ.

Nhưng mà ngay khi Kỉ Tầm còn đang cảm khái, liền nhìn thấy Hàn Nghệ mềm nhũn dựa vào người Thiệu Hoa, một bên còn than thở: “Anh bạn nhỏ à, tôi còn muốn uống nữa” – Càng kinh ngạc là trong một khắc đó, khuôn mặt Hàn Nghệ dường như còn có một mảng phỉm hồng đỏ ửng.

Lúc này, Thiệu Hoa liền vòng tay qua người Hàn Nghệ: “Anh ấy say, chúng tôi đi trước.”

Về mặt lo lắng của Thiệu Hoa chắc chắn là không biết Hàn Nghệ giả vờ say rồi, Kỉ Tầm cảm khái: ‘Cái tên Hàn Nghệ này, chắc không cho là như thế mới tình thú đi?’

Vì thế đêm đó Kỉ Tầm cũng “say khướt” về chỗ Phong Cảnh. Phong Cảnh cơ hồ là vừa mới từ phòng thí nghiệm đi ra, liền nghênh đón một thân người say đến không biết trời đất là gì, nghĩ lại, là do bản thân bận rộn mà để Kỉ Tầm một mình đón Giáng sinh, không khỏi áy náy với đau lòng. Áy náy và đau lòng xong liền lăn lên giường.

Phong Cảnh cảm thấy có chút kì quái, Kỉ Tầm cũng thường hay uống rồi thì rất chủ động và nhiệt tình, nhưng lần này sao lại có cảm giác cậu ấy.... thẹn thùng.

Hai người thu xếp hành lý đi về phương bắc thì cũng đã bắt đầu vào kì nghỉ đông. Ở thành phố này đã cảm thấy lạnh thấu xương, vậy thì phương bắc không biết là loại thời tiết gì? Kỉ Tầm thì không ngừng kích động, tòa thành mùa đông mà bạn học không ngừng tán thưởng sắp hiện ra trước mắt.

Tàu hỏa chạy về hướng bắc, trên các mặt hồ đều là một lớp băng dày, hai bên đường đều là một mảng trắng xóa, kéo dài đến khuất tầm mắt.

Trong toa tàu ấm áp, Phong Cảnh để Kỉ Tầm gối đầu lên đùi y: “Ngủ một lát đi.”

Kỉ Tầm nghiêm mặt nhìn Phong Cảnh: “Uy, anh đã đáp ứng em sẽ thay phiên nhau ngủ, tí nữa nhớ gọi em dậy.”

Trong toa tàu vẫn bật đèn sáng, Phong Cảnh dùng tay trái che mắt cho Kỉ Tầm: “Anh biết rồi, ngủ đi.” – Kỉ Tầm không giống y, hôm qua còn phải tăng ca đến chín giờ tối, suốt đêm còn phải làm nốt biên bản hợp, đáng tiếc là kì nghỉ đông lần này không thể mua được vé giường nằm.

Đối diện hai người là hai nữ sinh, chắc là cũng quen nhau, vừa lên tàu liền lú lú không ngừng, lúc này cũng đang dựa vào nhau ngủ. Ngồi tàu hỏa đi Thiên Tân cũng mất mười mấy tiếng, Phong Cảnh ôm người trong lòng, một tay lật sách trên bàn, đọc sách.

Kỉ Tầm nằm trên đùi Phong Cảnh ngủ cũng không an ổn, tàu khi chạy rất ồn, trong toa thường bị chấn động, Phong Cảnh tuy đã cố ý đặt lên đùi hai lớp áo lông, nhưng mà Kỉ Tầm vẫn cảm thấy đùi Phong Cảnh cứng lại.

Nhưng mà mỗi lần Kỉ Tầm mơ hồ tỉnh, lại bị Phong Cảnh cúi đầu trấn an: “Còn sớm, cứ ngủ tiếp đi.”

Đợi cho Kỉ Tầm tỉnh hẳn, ánh nắng sớm mai đã chiếu rọi vào, Kỉ Tầm đứng lên, mới phát hiện tư thế ngủ vất vả khiến cho cả người đau nhức: “Sao anh không gọi em?”

Phong Cảnh xoa đùi đã cứng nhắc lại, cười cười trấn an Kỉ Tầm: “Anh không mệt lắm.”

Kỉ Tầm phi thường bất mãn, nhưng mà khí sắc của Phong Cảnh cũng không tệ, quả nhiên thân thể mình so với người thường xuyên trong phòng thí nghiệm kém xa sao? Hai người vệ sinh đơn giản rồi đi ăn chút gì đó. Kỉ Tầm vỗ vỗ bả vai dụ hoặc Phong Cảnh: “Uy, em đem bả vai cùng ***g ngực vững chắc cho anh mượn, anh dựa vào rồi ngủ một chút đi.”

Phong Cảnh lắc đầu, sau đó đổi vị trí cho Kỉ Tầm, còn bản thân thì dựa vào cửa sổ rồi nhắm mắt.

Kỉ Tầm với bả vai và ***g ngực vững chắc lại không bằng tàu hỏa bằng sắt kia, phi thường tức giận: “Uy, sao anh không dựa vào em mà ngủ?”

Phong Cảnh nhắm mắt nói: “Bả vai của em sẽ đau.”

Kỉ Tầm không phục: “Không thử làm sao biết?”

Phong Cảnh vẫn nhắm mắt: “Anh có kinh nghiệm hơn em.”

Kỉ Tầm xác thực là không có kinh nghiệm trong việc này, vì thế buồn bực lấy di động ra chơi điện tử. Phong Cảnh xác thực là có khả năng chịu đựng gian khổ hơn hẳn Kỉ Tầm, chỉ một lát sau đã ngủ. Kỉ Tầm chơi chán liền lấy điện thoại của Phong Cảnh ra nhận.

Trong điện thoại của Phong Cảnh chả có trò chơi nào cả, Kỉ Tầm nghịch chán chê, liền đem tên mình trong danh bạ đổi thành ‘Tướng công’, sau đó liền gửi tin nhắn cho y.

Khi Phong Cảnh tỉnh lại liền thấy có một tin nhắn chưa đọc, đến từ ‘Tướng công’, Phong Cảnh ngần người một lát, mở ra xem, nội dung vô cùng ngắn gọn: ‘Nương tử sớm an.’

Kỉ Tầm còn chưa kịp cười trộm, điện thoại của mình đã bị người kia lấy mất, Phong Cảnh nghĩ nghĩ, rồi ấn ấn bàn phím, có vẻ sửa chữa gì đó rất nhiều lần.

Kỉ Tầm mong chờ lấy lại di động, thấy số của Phong Cảnh giờ biến thành ‘Phu quân’. Thật là không sáng tạo gì hết. Kỉ Tầm khinh bỉ, khinh bỉ cho đến khi Phong Cảnh cho cậu xem di động của y, tên y trong danh bạ nghiêm nhiên trở thành ...

Phong Cảnh nghiêm túc giải thích: “Như vậy có vẻ phù hợp với tình hình thực tế.”

Cơ mặt Kỉ Tầm co rút, quyết định không thềm thảo luận tiếp đề tài này cùng Phong Cảnh. Hai cô gái ngồi ghé đối diện cũng đã tỉnh, lấy một bộ bài ra, hỏi hai người Kỉ Tầm có muốn chơi không? Kỉ Tầm gật đầu: “Tất nhiên rồi.”

Đánh bài nói chuyện phiếm, biết được hai bên đều đến Thiên Tân du lịch, hai cô gái kia liền gợi ý cùng nhau đi, trong lòng Kỉ Tầm có chút không mong muốn, đang tính toán xem nói thế nào, thì Phong Cảnh đã cự tuyệt: “Ngại quá, chúng tôi muốn đi ít người thôi.”

Cô gái cao hơn cười rộ lên: “Hai người là bạn học? Đồng nghiệp? Họ hàng?”

“Ừm,... Bạn học.” – Kỉ Tầm không xác định nói.

Cô gái kia cũng cười: “Trông anh nhỏ hơn anh ấy.”

Kỉ Tầm trầm nghĩ, không phải cứ cao to hơn thì là lớn tuổi hơn, chính mình lẫn lộn nửa năm công việc, lại không già bằng Phong Cảnh suốt ngày cắm mặt trong phòng thí nghiệm sao?

Cô gái cao hơn thì thầm gì đó với bạn mình, mơ hồ có thể nghe thấy lớn tuổi, chân nhân gì đó, Kỉ Tầm nghi hoặc lại vô tội nhìn Phong Cảnh, Phong Cảnh tuyệt không tò mò thúc giục: “Tiếp theo là đến lượt ai vậy?”

Phong Cảnh hai người ngồi trên tàu cũng không biểu lộ rõ ràng cho người khác thấy, vì thoải mái nên dựa vào nhau cũng là bình thường, nhưng hai người không nghĩ là hai cô nương kia là người bình thường, cũng không thể quá thoải mái.

Tới Thiên Tân, tìm được khách sạn, sau đó đến bờ sông xem điêu khắc trên băng, nhất là dưới bóng đèn màu sắc, tòa thành băng toát lên vẻ quyến rũ mê người. Kỳ thật điều đẹp nhất không phải là hình ảnh trước mắt Phong Cảnh, mà là người bên cạnh y.

Ở nơi lạnh giá này, nhiệt độ không khí xuống đến độ âm, hai người mang găng tay thật dày, khuôn mặt cũng được bao kín bởi mũ áo, không thể nắm tay, ngay cả nhìn nhau tươi cười cũng khó, nhưng lại cảm thấy được đối phương dựa vào mình rất gần, gần đến yên tâm, gần đến cảm thấy hạnh phúc.

Khúc mắc đã được gỡ bỏ, còn lại chỉ là cảm xúc thân thương, cùng bên nhau, cố gắng học tập, thay đổi bản thân để đối phương có thể thấy được tình cảm của mình.

19. Chương 19

Cả một đoàn xe dài không thể nhúc nhích, Kỉ Tầm có chút sốt ruột, giờ tan tầm buổi chiều, quả nhiên là tắc đường.

Bể tay lái, Kỉ Tầm đột nhiên thấy động tác của mình lại giống Hàn Nghệ, mặc dù đây là xe của gã. Hai năm gần đây, Kỉ Tầm cũng coi là có chút tài sản, Phong Cảnh nói chuyện hai người mua nhà nên chờ y công tác về rồi cùng nhau bàn bạc, như vậy liệu mình có thể mua xe trước được không?

Tới sân bay đã là hơn bảy giờ, trên đường nhận được tin nhắn của Phong Cảnh, y đã đợi gần một giờ rồi. Kỉ Tầm nhanh chóng tiến vào sân bay, sau đó liền thấy được người đã xa cách bốn tháng rồi.

Dáng người cao lớn, áo sơ mi, quần dài giày da chần chu. Vóc người Phong Cảnh cao ráo nên mặc đồ tây rất hợp, khiến Kỉ Tầm cũng có chút ghen tị.

Bốn tháng, so với thời điểm nháo đời chia tay kia còn lâu hơn, nhìn đến người mới biết trong thời gian qua mình nhớ y đến mức nào. Sân bay người đến người đi tấp nập, Phong Cảnh cầm hành lý đứng đó, Kỉ Tầm chạy đến ôm chầm lấy y, sau đó đâm lên lưng y, Phong Cảnh ôm lấy tay cậu, nhẹ nhàng hôn vào sau tai cậu.

Hai người để hành lý lên xe, Kỉ Tầm ngồi lên xe, đóng cửa lại, liền bị Phong Cảnh kéo đến hôn tới tấp, mãi đến khi Kỉ Tầm xin tha mới thôi.

“Xe này của ai?” – Phong Cảnh thở dồn dập, xoa lưng Kỉ Tầm hỏi.

Kỉ Tầm thở hơn nửa ngày mới trả lời được: “Mượn của anh Hàn. Thôi, không còn sớm nữa, chúng ta về nhà đi.”

Phong Cảnh ra nước ngoài trao đổi gần nửa năm, căn phòng cho thuê kia cũng không trả lại, Kỉ Tầm cuối tuần thỉnh thoảng cũng đến ở, nên cũng không đến mức chông chênh bụi.

Một bữa tối đầm ấm, bồn tắm ấm áp, lăn lộn một hồi đến khi hai người đầm đìa mồ hôi, Phong Cảnh ôm thân thể đầy mồ hôi trong lòng, cuối cùng thì cũng có thể trở về căn nhà ấm áp. Phong Cảnh nhẹ nhàng hôn lên mặt Kỉ Tầm, từ mặt đến vai, đến ngực. Kỉ Tầm khẽ xoay người, quả nhiên là thư tử, điện thoại thì vẫn không đủ, chỉ có chạm vào nhau chân thực thể này, mới thấy thỏa mãn.

Phong Cảnh xuống giường mở hành lý, sau đó kéo Kỉ Tầm lại, trên tay y là hai chiếc nhẫn màu bạc lấp lánh, Kỉ Tầm không rõ là làm bằng gì, tuy rằng hình thức đơn giản, nhưng có thể nhìn ra là nhẫn đôi. Kỉ Tầm nhìn không được nhớ đến mùa đông hai năm trước, Phong Cảnh cũng đặt chiếc chìa khóa vào lòng bàn tay mình như thế.

“Anh mua ở bên kia, không quý, nhưng có một câu chuyện đẹp, anh nhìn thấy có kiểu dành cho nam, nên mua luôn.”

“Anh không sợ sẽ không vừa sao?” – Kỉ Tầm cười, vẫn không chạm đến.

“Không sợ, anh sờ qua là biết, cảm thấy là sẽ vừa với em, anh biết tay em cỡ nào mà.” – Phong Cảnh lấy một chiếc đeo vào tay cho Kỉ Tầm, quả nhiên là vừa – “Anh định mua xong định gửi về đây luôn.”

“Vậy sao lại không gửi?” – Kỉ Tầm ngắm nhìn trên tay, sau đó cầm chiếc nhẫn kia.

Phong Cảnh chờ cậu đeo nhẫn cho mình: “Em xem, bởi vì anh hi vọng có thể tự tay đeo nhẫn cho em.”

Kỉ Tầm cười ngắc đầu, hôn lên môi Phong Cảnh.

Trao nhẫn, hôn môi, kết thúc buổi lễ.

Mặc dù động phòng có làm trước rồi cũng không việc gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-chung-ta-chia-tay-roi-sao>